Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, si ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POŞTĂ“:

-plata taxelor poştale,

- reducere de 10 % la achiziţii de până la 10 cărţi,

- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale LLOYD, FRANCES

Fără menajamente / Frances Lloyd Bucureşti: Alcris, 2001. p.; cm. - (El şi Ea)

Tit. orig. (eng): The valley of illusion.

ISBN 973-646-073-8 821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL şi EA “

FRANCES LLOYD

Fără menajamente

Traducerea şi adaptarea în limba română de CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

De aceeaşi autoare în colecţia „EL si EA“ a mai apărut:

CAMIONUL LUI MAC nr. 292

La moartea mamei sale, Laura Fairchild ia primul avion spre Australia, unde fratele său vitreg studiază obiceiurile unui trib de aborigeni. Pentru a ajunge la el în inima acestui ţinut pustiu, nu există decât un singur mijloc de transport: camionul lui Mac Dougall.

Dur şi aspru, croit ca un atlet, acest cowboy neşlefuit refuză categoric s-o ia cu el. Dar nu ţine figura! Laura se îmbarcă clandestin la bordul camionului. Nimic n-o face să se descurajeze, nici păianjenii, nici scorpionii, şerpii sau drumurile desfundate.

înfruntă fără să clipească cele mai grele obstacole, dar se simte ciudat de slabă şi descumpănită în faţa privirii albastre ca de oţel a severului ei însoţitor, mai ales când acesta descoperă prezenţa ei nedorită.

Capitolul 1

Stacy privea pe fereastră traficul intens dintre clădirile de beton. Griul sumbru si nuanţele de maro

ale acestora reflectau starea ei de depresie. Îi scăpă un mic oftat când lăsă în jos draperia si se întoarse spre bătrânul din spatele biroului.

- Domnule Mills, aţi fost prietenul tatălui meu. Dumneavoastră ar trebui să înţelegeţi mai bine decât oricine altcineva de ce am nevoie să-mi petrec o vreme singură si să-mi pun ordine în viaţă. Ce importanţă are dacă-i un apartament new-yorkez sau o cabană în Texas?

- Tocmai pentru că am fost avocatul tatălui tău si cel mai bun prieten al lui, as dori să te mai gândeşti puţin, replică avocatul, în timp ce-si scotea ochelarii cu rame negre si îi stergea, absent, cu batista.

- Nu încerc să fug, vreau doar să-mi găsesc drumul în viaţă, îi explică tânăra.

- Stacy, orice altă fată, dacă ar fi fost în locul tău, ar fi ales Europa sau vreo insulă exotică. Acum esti o fată bogată.

Înţeleg că nu eşti prea încântată de felul în care ai obţinut banii, dar întotdeauna când îţi moare cineva drag acomodarea este foarte dificilă. De când te ştiu ai fost o fată independentă, chiar încăpăţânată aş putea spune, dar nu înţeleg de ce te-ai hotărât să pleci tocmai acolo.

Stacy Adams îl privi ezitând pe Carter Mills Sr., întrebându-se cum ar putea să-l facă să înţeleagă de ce trebuia să plece. Tatăl ei, Joshua Adams, îl respectase pe acest bărbat şi avusese încredere totală în el. Tatăl ei. Cuvintele i se opriră în gât. Stacy îşi privi costumul albastru şi mâinile înmănuşate strânse în poală. Mama ei murise la puţină vreme după ce o născuse, lăsându-şi soţul hoinar să aibă grijă de fiica lor, lucru care acestuia îi fusese complet necunoscut. Refuzând propunerile generoase ale prietenilor, care se oferiseră să aibă grijă de Stacy, Joshua Adams a mai umplut o valiză, cu scutece şi cutii de talc, şi şi-a luat fiica de numai un an în următoarea lui călătorie. Viaţa tatălui şi a fiicei a fost un lung turneu în jurul lumii, cu mici momente de respiro la New York, cât să-şi tragă sufletul înainte de a o lua de la capăt, tatăl consolidându-şi, de-a lungul vremii, o reputaţie de fotograf liber profesionist.

Amintiri dragi reveniră în mintea lui Stacy, una dintre cele mai vii fiind ziua în care a împlinit şaptesprezece ani, în urmă cu trei ani, când tatăl ei i-a dăruit un căţeluş, într-un hotel din New Orleans. I-a pus numele Cajun, în onoarea ţării lui de baştină. Căţeluşul jucăuş s-a transformat rapid într-un

ciobănesc german masiv, total devotat tinerei sale stăpâne. Tatăl ei prezisese că Stacy va fi apărată de Cajun mai bine decât de orice înger păzitor. Ea se întrebă dacă tatăl ei ştiuse vreodată câtă dreptate avea, deoarece Cajun era cel care o scosese, inconstientă si totusi nevătămată, dintre rămăsiţele avionului taxi, înainte ca acesta să explodeze. Pilotul si tatăl ei nu supravieţuiseră.

Încercând să-si înghită lacrimile, Stacy ridică faţa si întâlni privirea afectuoasă a avocatului. Ochii ei căprui deveniră ceţosi din cauza lacrimilor care ameninţau să se reverse, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet îndurerat.

- Îmi retrag cuvintele, Stacy. Poate că, mergând acolo, vei reusi să-ţi limpezesti gândurile. Joshua iubea Vestul si nu refuza niciodată un contract care l-ar fi purtat într-acolo. Carter Mills Sr. se ridică de pe scaunul său si se apropie de ea. Dar ţine minte că esti încă foarte tânără, abia ai împlinit douăzeci de ani, si ai în faţă viaţa întreagă. El n-ar fi vrut să ratezi asa ceva pentru nimic în lume - nici lucrurile frumoase si, cu siguranţă, nici pe cele neplăcute.

Stacy luă mâinile pe care i le întinse bătrânul si se ridică în picioare.

- Ştiam că, în cele din urmă, veţi înţelege de ce trebuie să fac asta.

- Cu toate acestea, există cel puţin un tânăr pe care-l stiu eu, destul de supărat că pleci, comentă Carter Mills. Dar nu-l poţi învinovăţi pe fiul meu că

vrea să te ducă prin cele mai la modă cluburi de pe aici. Şi nici nu poţi spune că locul tău nu-i aici, mai ales dacă ne gândim la mostenirea lăsată de tatăl tău.

- Mă tem că n-am acceptat ideea că sunt destul de bogată. Înainte eram fericită doar să fiu cu tata, călătorind încotro bătea vântul. Poate c-am mostenit cheful lui de ducă. Însoţită doar de Cajun şi Diablo, înconjurată de kilometri de spaţiu liber, voi putea să mă hotărăsc în privinţa viitorului meu, con- cluzionă Stacy, luându-şi geanta.

- Îţi iei şi calul ăla prost? Speram că l-ai vândut cu mult timp în urmă! exclamă avocatul, fără să-şi ascundă îngrijorarea. Cred că faci o mare greşeală că-l iei cu tine.

- Oh, Diablo nu-i chiar atât de rău şi năbădăios cum credeţi. Are doar o personalitate puternică! zâmbi Stacy. Ştiţi bine că sunt un călăreţ excelent. Tata nu mi l-ar fi dăruit pe Diablo dacă s-ar fi îndoit de capacitatea mea de a-l controla.

- Te cred, dar sunt sigur că nu şi-a închipuit vreodată că ai putea lua şi calul cu tine în sălbăticie, replică domnul Mills.

- Nu, sunt sigură că tata a sperat ca într-o zi să mă stabilesc undeva şi să-mi asum locul în societatea respectivă, ca să zic aşa. Dar încă nu sunt pregătită pentru acest pas. Poate că niciodată nu voi putea să fac acest lucru, cine ştie? spuse ea, gânditoare. Acum

chiar trebuie să plec.

- Ce faci cu apartamentul cât vei fi plecată?

- Îl voi încuia doar, n-am să-l vând, răspunse Stacy şi o undă de durere îi întunecă privirea.

- Să ştii că vei fi totdeauna binevenită în casa noastră. Şi dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, nu ezita, mai spuse Carter Mills.

- Aşa voi face. Carter Jr. mă va duce la cină mâine seară, ca să-mi iau adio de la civilizaţie pentru un timp. Cred că-şi imaginează c-am să plec în cine ştie ce colţ întunecat al Africii, zâmbi Stacy, emoţionată de grija pe care i-o purta avocatul. Vă mulţumesc pentru tot, domnule Mills.

Stacy zâmbea când iesea din biroul lui. Domnul Mills nu se putea abţine să-si facă griji din cauza ei. Nu va pleca într-o zonă chiar atât de îndepărtată, dar va fi destul de izolată. Când fiul său îl anunţase că ea se hotărâse să închirieze o cabană de vânătoare în Texas, imediat se interesase de condiţiile oferite si de situaţia de acolo. Însă nu găsise nici o bresă în planurile ei, exceptând doar faptul că pleca singură.

Stacy intră în lift. Gândindu-se la planurile pe care si le făcuse, nu era constientă de privirile interesate ale câtorva dintre pasagerii liftului. Pistruii de pe nasul drept, de obicei o făceau să pară banală în ochii unui străin. Dar la o privire mai atentă, observai părul saten strălucitor încadrându-i ovalul feţei si ochii căprui, acum întunecaţi de durere si de genele lungi, toate acestea dându-i o înfăţisare fascinantă.

Când ajunse la parter, Stacy iesi în stradă si se lăsă purtată de valul de pietoni până în parcarea unde-si lăsase masina. Preocupată de propriile gânduri, porni masina si intră în trafic. Masina sport luxoasă era un cadou de la tatăl ei.

Ajungând în faţa blocului în care avea apartamentul, Stacy intră si luă liftul până la etajul cinci. Străbătu tăcută holul până la usă si ezită când ajunse în dreptul acesteia. Când băgă cheia în broască să descuie, o cuprinse depresia. Dar imediat fu întâmpinată de un ciobănesc german, încântat c-o revedea, schelălăind de bucurie.

- Cajun, urâtule, ţi-a fost dor de mine? zâmbi Stacy cu tristeţe, strângând la piept capul enorm al câinelui si privind adoraţia nedisimulată din ochii acestuia. Ce m-as face fără tine?

Telefonul sună, smulgând-o pe Stacy din gândurile sumbre. Ridică receptorul, asezându-se pe canapea.

- Da?

- Stacy? Sunt Carter, se auzi o voce masculină. Mi-a zis tata că dacă aş fi ajuns puţin mai devreme, te-aş fi găsit aici.

- Am plecat pe la patru, spuse Stacy privindu-şi ceasul.

- Cum merg treburile?

În glasul lui se simţea o urmă de îngrijorare.

- Bine, pe bune. Voiam să termin de împachetat, şi ultimele pregătiri. Apoi, zâmbind, continuă. Mi-am

împachetat chiar şi câteva rochii alături de hainele de călătorie. Intenţionez să particip la viaţa mondenă din acel orăşel uitat de lume!

- Atâta timp cât n-ai să întâlneşti cine ştie ce cowboy înalt, brunet şi chipeş care să te răpească şi să fugă cu tine în asfinţit pe armăsarul lui alb, nu mă deranjează, glumi Carter.

- În locul tău nu mi-aş face griji. Nu mai există cowboy ca pe vremuri, chicoti Stacy. Ultima oară când am fost în Vest, cu tata, am văzut numai bărbaţi de patruzeci-cincizeci de ani arşi de soare şi cu familii de întreţinut.

- Mergi cu maşina până acolo?

- Doar Cajun şi cu mine. Diablo va merge cu trenul până la Pecos. Îl iau de acolo şi ne continuăm drumul spre McCloud. Cabana este la vreo patruzeci de kilometri de oraş, aşa că nu voi fi prea departe de civilizaţie.

- Mă bucur că nu mi-ai cerut să vin cu tine. Atâta singurătate m-ar face să mă urc pe pereţi. Nu văd cum ai putea rezista mai mult de-o săptămână. Cât de diferit poate fi un munte de altul? o tachină Carter.

- Poate că ai dreptate, dar va trebui să aflu asta singură.

- Nu te pot determina să te răzgândesti, nu? se auzi vocea din receptor. Uite, am de lucru la un dosar în seara asta, asa că nu voi putea să trec pe la tine.

Dar ne vom vedea mâine seară. La sapte fix, e bine?

- Bine, fu de acord Stacy.

- Atunci, s-a făcut. Ai grijă de tine si ne vedem mâine. Pa!

- La revedere, Carter.

Legătura telefonică se întrerupse, fiind înlocuită de o liniste zdrobitoare. Refuzând să se lase-n voia melancoliei, Stacy se ridică de pe canapeaua înflorată si intră în dormitor. Va împacheta si ultimele lucruri, cum afirmase si la telefon.

*
* *

În seara următoare Stacy tocmai îsi punea pandantivul cu onix la gât, când se auzi soneria. Aruncă o ultimă privire în oglindă si zâmbi satisfăcută. Când deschise usa să-l lase pe Carter să intre, ochii îi străluceau de încântare.

- Sper că nu te-am lăsat să astepţi prea mult.

Bărbatul înalt si blond o prinse de mâini si o privi admirativ.

- Să-ţi mai spun ceea ce deja stii? Nu m-ar fi deranjat să astept chiar si mai mult, dacă as fi stiut ce urma să văd. Mergem? o întrebă. Am făcut rezervări pentru ora opt la clubul Meadow Wood Country.

- Minunat, zâmbi Stacy.

Cei doi discutară relaxaţi până la masină, dar, după ce se urcară, conversaţia aproape încetă. Carter se concentra asupra traficului, în timp ce Stacy îi studia discret silueta. Era un bărbat chipeş, aproape

blond, cu ochi de un albastru deschis. Era cu şase ani mai mare ca ea şi deja se pregătea să-l înlocuiască pe tatăl său la cabinetul de avocatură. Carter era considerat de multe din prietenele ei o partidă excelentă. Chipul lui atrăgător, cu piele deschisă, se potrivea cu părul castaniu şi ochii căprui ai lui Stacy.

Însă niciodată nu-i legase vreo promisiune sau declaraţii de dragoste. Când Stacy îşi însoţea tatăl în călătorii, îi trimitea lui Carter cărţi poştale amuzante de pe unde se afla şi îl suna când se întorcea în oraş. Cele două familii erau mulţumite de relaţia copiilor lor, sperând, în secret, ca ei doi să se căsătorească într-o zi.

Stacy zâmbi în timp ce-l urmărea cum parca maşina. Relaţia lor nu fusese niciodată de genul frate-soră, gândi ea, deşi încă nu ajunsese la stadiul pasional. Se bucurau amândoi de compania celuilalt, în timp ce aşteptau ca dragostea să sosească la vremea ei. Într-o bună zi, presupuse ea, se vor căsători. Vor avea o viaţă frumoasă împreună. Se înţelegeau prea bine, ca să fie altfel. Dar nu acum, încă era prea devreme.

„În afară de asta, sunt destul de naivă ca să-mi doresc o dragoste care să mă facă să plutesc în nori, deşi aşa ceva nu întâlneşti decât în basme“, gândi Stacy.

-Ai de gând să cobori din maşină, visătoareo, sau rămâi acolo? o întrebă Carter râzând, în timp ce-i ţinea portiera deschisă.

- Îmi pare rău... eram cu mintea aiurea.

- Atunci vino înapoi. Seara asta este a mea şi intenţionez să profit cu totul de ea, zâmbi el, conducând-o spre intrarea clubului.

Intrară, şi Carter comandă băuturile, în timp ce Stacy admira decorul interior.

Când chelneriţa se întorcea cu băuturile, Stacy îl surprinse pe Carter privind-o cu o expresie sumbră pe chip.

- De ce esti atât de tăcut? Credeam că vom sărbători în seara asta! râse Stacy.

- Scuze, mă gândeam la vacanţa ta. Stacy, tata nu-i prea încântat, si nici eu nu sunt. Dacă ţi se întâmplă ceva în cabana aia uitată de Dumnezeu, vor trece săptămâni până va afla cineva, spuse el.

- Te rog, să nu mai vorbim despre asta. Am luat o hotărâre si nu mă poţi convinge să mi-o schimb, replică ea pe un ton puţin cam dur din cauza propriei emoţii. Am impresia că toţi stiu ce-i mai bine pentru mine, în afară de mine însămi.

- Te-ai gândit vreodată că poate au dreptate? o întrebă el, cu o umbră de dezgust în glas. Crezi că dacă ai călătorit prin toată lumea, poţi face faţă oricărei situaţii ivite? Ei bine, nu esti mai experimentată decât o ţărăncuţă! Ceea ce ţi-a arătat tatăl tău din spatele aparatului de fotografiat a fost lumea văzută dintr-un unghi sigur pentru tine. N-ai idee cum e să fii de una singură.

- Doar pentru că am văzut foametea si războiul, din punctul lui de vedere, le face mai puţin reale? Ştiu ce înseamnă viaţa. Şi stiu ce voi face eu cu a

mea, asa încât nu mai are rost să vorbim despre acest subiect, replică Stacy.

- Vrei să încetezi măcar o dată să mai fii atât de încăpăţânată, si să începi să gândesti?

- Ti-am spus că subiectul este închis.

- Atunci hai să dansăm, sugeră Carter supărat.

Stacy se ridică, iar el o conduse spre ringul de dans. Când o luă în braţe. Stacy râse.

- Oh, Carter, îmi pare rău. N-am vrut să-mi pierd firea. Hai să nu ne certăm în seara asta.

- Bine, vom considera subiectul închis. Ne vom bucura doar de seara asta împreună, zâmbi el când îi văzu privirea rugătoare.

Mai târziu, fură conduşi la o masă mai retrasă, pentru două persoane. După ce au terminat de mâncat, li se aduseră cafelele.

- A fost o masă delicioasă, spuse Stacy, lăsându-l pe Carter să-i aprindă ţigara.

- Îhm. Dar partenera mea este chiar şi mai delicioasă.

- Vă mulţumesc, prea stimate domn.

- Vrei să ne întoarcem la bar şi să mai dansăm, sau preferi să mergem în altă parte?

- Nu, hai să rămânem aici. Îmi place atmosfera şi, în afară de asta, n-am chef de discotecăastă-seară, răspunse Stacy.

- Perfect, nici eu n-am chef. Avem ceva de vorbit şi nu vreau să ţip pentru a mă face auzit.

- Te rog, fără alte prelegeri despre călătoria mea,

îl rugă ea. Ai promis că nu vom mai discuta despre asta.

- Şi intenţionez să mă ţin de promisiune. Este vorba despre cu totul altceva. Mergem?

- Mergem.

Stacy îl aşteptă pe Carter la ieşirea din sala de mese până achită nota de plată. Găsiră o măsuţă liberă într-un colţ şi comandară băuturile. Când formaţia începu să cânte o melodie lentă, cei doi se îndreptară spre ringul de dans. Ţinând-o pe Stacy în braţe, Carter o privi cu blândeţe în ochi.

- Îţi mai amintesti comentariul pe care l-a făcut tata după înmormântarea tatălui tău, când ţi-a spus că faci parte din familie?

- Da, spuse Stacy, devenind si ea serioasă.

- Vreau să legalizăm acest lucru. Vreau să-mi fii soţie, continuă el. Nu vreau să te răzgândesti în privinţa călătoriei tale, dar când te vei gândi la viitorul tău, vreau să mă incluzi si pe mine în el. Până acum n-am mai vorbit despre viitor si a venit vremea s-o facem. Până acum am fost amândoi prea tineri. Eu încă mai aveam de terminat facultatea, iar tu trebuia să te maturizezi. Acum am terminat amândoi si e vremea să ne planificăm viitorul.

- Carter, nu stiu ce să zic. Nu stiu dacă sunt pregătită să mă asez la casa mea. Nu stiu...

- Nu spune nimic acum. Ştiu că este mult prea devreme, după moartea tatălui tău. E normal să fii confuză, asa încât nu-ţi cer acum un răspuns. Când

vei fi pregătită, am să-ţi fac din nou propunerea cum se cuvine. Până atunci, cât vei sta acolo, în acea cabană din Texas, îţi cer doar să ţii minte că te iubesc si că vreau să mă însor cu tine, spuse încet Carter, sărutând-o încet pe frunte.

O strânse încă o dată în braţe si continuară să danseze în liniste, în timp ce Stacy se gândea la propunerea lui. N-ar fi trebuit să fie surprinsă, si totusi era, desi si ea se gândise la acelasi lucru mai devreme. Întorcându-se la masă când se sfârsi melodia, rămaseră tăcuţi o vreme.

- Ai spus că-l trimiţi pe Diablo în Texas. Voiam să te întreb dacă nu vrei să-ţi împrumut calul meu, zise Carter. Este, cu siguranţă, mult mai blând decât al tău.

- Nu cred că Diablo îmi va crea probleme, dar îţi mulţumesc pentru ofertă, zâmbi Stacy. În afară de asta, a plecat deja spre Pecos, aşa încât mă voi ţine de planificarea mea.

- La ce oră vrei să pleci, mâine? o întrebă Carter.

- Sper să pot pleca pe la prânz.

- S-a făcut destul de târziu şi n-aş vrea să spui că te-am împiedicat să-ţi faci somnul de frumuseţe. Cred că vei avea o mulţime de lucruri la care să te gândeşti în seara asta. Cel puţin, eu aşa sper, zise Carter, făcând o vagă referire la propunerea lui.

Mai discutară un pic pe drumul de întoarcere. Stând confortabil pe bancheta din faţă, Stacy privea

străzile luminate. Când ajunseră în faţa blocului în care locuia ea, Carter opri motorul apoi, în loc să iasă din maşină, rămase tăcut pe scaun, privind-o pe fata de lângă el.

- N-am să pot veni mâine ca să-mi iau rămas bun, aşa că-ţi urez acum baftă, spuse el, îmbrăţişând-o. Apoi Stacy ieşi din maşină, când el veni să-i deschidă portiera. Tăcuţi, intrară în clădire şi se îndreptară spre uşa liftului. Acum te las, Stacy. Să te întorci repede, şopti Carter, privind-o cu afecţiune şi sărutând-o pe frunte.

Când acesta plecă, ea urmări cu privirea silueta musculoasă şi zveltă care se îndepărta şi simţi un gol rece în suflet. Se întoarse şi intră în lift. Când intra încet în apartament, se îndoia deja de propria decizie de a-şi părăsi casa şi prietenii.

O oră mai târziu adormi, hotărâtă din nou să-şi ducă la îndeplinire planurile de a pleca în Texas.

Capitolul 2

„McCloud - 15 km“ scria pe indicatorul de circulaţie. Stacy îsi arcui spatele, destinzându-si muschii înţepeniţi. După două zile si jumătate de condus continuu oboseala începea să-si spună cuvântul. Dar acum era aproape, iar nerăbdarea de a atinge, în sfârsit, destinaţia, nu-i dădea pace. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Doar ochii îi erau usor încercănaţi, martori ai drumului lung si obositor. Pe scaunul pasagerului, Cajun dormea încovrigat în spaţiul strâmt.

Remorca pentru doi cai, proiectată special pentru Jaguar, era trasă cu usurinţă. Diablo fusese cam agitat când îl urcase în ea, la Pecos, însă după aceea se linistise.

Nu mai era mult până ajungea la cabană. Mai întâi se va opri la familia Nolan ca să afle cum ajunge la cabană si ca să cumpere niste alimente de la băcănia lor. Cu puţin noroc îsi va pregăti cina pe la sapte.

În faţa ei se zărea orasul. Pe măsură ce se apropia, Stacy încetinea, observând cu atenţie împrejurimile.

Opri la o staţie de benzină de la marginea oraşului. Coborând din maşina neagră sport, pocni din degete spre Cajun ca s-o urmeze. Puţin cam ţeapăn şi somnoros, acesta îşi urmă stăpâna. Stacy se uită în jur şi observă, plăcut impresionată, lipsa obişnuitelor pete de ulei şi a pieselor de schimb împrăştiate peste tot. Deşi clădirea nu era nouă, era într-o stare excelentă.

Un adolescent ieşi şi se îndreptă spre Jaguar. Privirea lui admirativă trecu neobservată de Stacy, ocupată să privească oraşul care se întindea în faţa ei scânteind în soarele după- amiezii.

- Fac plinul, domnişoară? o întrebă tânărul.

- Te rog. Şi verifică şi uleiul, spuse ea zâmbind când auzi accentul uşor sudic.

Cajun se duse să cerceteze împrejurimile benzinăriei, în timp ce Stacy intră în clădire, pentru a se adăposti de soarele torid. Înăuntru avu nevoie de câteva clipe până i se acomodară ochii cu întunericul. Acolo se aflau doi bărbaţi. Unul dintre aceştia, cel mai în vârstă, era vânzătorul. Celălalt, care stătea cu spatele la ea, era îmbrăcat în nişte blugi albaştri şi cămaşă de bumbac. Părul, aproape negru, abia se vedea de sub pălăria Stetson pătată de transpiraţie. Statura lui înaltă, musculoasă îl împiedica pe vânzător s-o vadă pe Stacy, până când ea se apropie de tejgheaua pe care se găseau o mulţime de dulciuri.

- Scuze, Cord. Cu ce vă pot ajuta, domnişoară? o întrebă bărbatul.

Stacy îşi ridică privirea spre el şi observă zâmbetul din ochii lui căprui şi pielea arsă de soarele texan. Nu se putu abţine şi-i întoarse zâmbetul.

- As vrea o ciocolată din aceea, spuse Stacy.

- Sigur, încuviinţă bărbatul, întorcându-se să pună în casa de marcat monezile întinse de Stacy. Nu vreau să fiu indiscret, doamnă, dar după accentul dumneavoastră nu cred că sunteţi de prin partea

locului, nu?

- Nu mi-am dat seama, până acum, că as avea vreun accent, dar pentru dumneavoastră presupun că am, răspunse Stacy râzând. Vin de la New York, însă voi locui aici în această vară. Aţi putea să-mi spuneţi unde pot găsi familia Nolan? Am închiriat cabana lor de vânătoare, îi explică ea în continuare.

Atunci celălalt bărbat se întoarse cu faţa spre Stacy, iar ea fu surprinsă când văzu dezaprobarea din privirea lui. Nedumerită, îl auzi mormăind un la revedere bărbatului din spatele tejghelei si iesind, îndreptându-se spre un jeep parcat lângă benzinărie. Întorcându-se înapoi spre tejghea, ea încercă să uite expresia tulburătoare a ochilor lui. Făcuse ceva nepermis?

- Scuzaţi-mă, nu v-am auzit! întrebă ea, realizând că vânzătorul o întrebase ceva.

- Spuneam că familia Nolan este proprietara băcăniei din oras. Faceţi prima la dreapta, apoi a doua la stânga. Al doilea magazin după colţ este al lor, zâmbi el.

- Mulţumesc.

- Am mai completat cu un sfert de litru de ulei. Mamă, ce masină aveţi! comentă pustiul când intra pe usă. Pun pariu că-i lasă pe toţi în urmă, la drum drept!

- Ajunge, Billy, interveni bătrânul, în timp ce lua de la Stacy banii pentru benzină si ulei.

Tânăra râse.

- Acum aş face bine să merg la familia Nolan, ca

să pot ajunge la noua mea casă până se întunecă.

- Păi, ţineţi cont de instrucţiunile mele şi o s-o găsiţi uşor. Molly Nolan este mereu acolo după-amiaza, şi presupun că va şti de unde să-l ia pe bărbatul ei, zise vânzătorul în timp ce-o conducea pe Stacy la maşină.

Îl fluieră pe Cajun şi le făcu celor doi cu mâna, reluându-şi drumul pe autostradă. Stacy zâmbi în sinea ei când coti pe prima la dreapta. Oamenii păreau foarte prietenoşi. Sau, cel puţin, doi dintre ei, se corectă ea. Dar nu-l va lăsa pe străinul bronzat să-i strice prima impresie despre oraş. Dacă n-ar fi părut atât de dezagreabil, probabil că l-ar fi considerat chipeş, reflectă ea.

Cu siguranţă avea tot ce-i trebuia - păr negru, ochi căprui şi o constituţie impunătoare, musculoasă - dar se comportase de parcă ea ar fi fost contagioasă. N-avea rost să-şi mai facă probleme în privinţa acelor ochi neprietenoşi. Trăsăturile ferme ale chipului, linia dură a maxilarului şi a pometţilor îi vădeau caracterul puternic.

În sfârşit, ajunse la băcănie. Parcă maşina şi, când Cajun vru s-o urmeze, ea îi făcu semn să rămână pe loc. Aruncă o privire şi în rulotă, la Diablo, înainte de a se apropia de magazin. Împinse uşa şi intră.

În spatele tejghelei înguste se afla o doamnă în vârstă, mărunţică şi cam durdulie. Stacy presupuse că avea în jur de cincizeci de ani. În păr i se zăreau câteva şuviţe argintii, care-i dădeau un aer matern. Rochia simplă, de casă, îi amintea fetei de o

bucătărie cu arome şi prăjituri proaspăt coapte. Când clienta care aştepta plecă, Stacy se apropie.

- Scuzaţi-mă, dumneavoastră sunteţi doamna Nolan?

- Da, eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă femeia.

- Mă numesc Stacy Adams. Am închiriat cabana dumneavoastră pe perioada acestei veri, îi explică tânăra, zâmbind.

- Sigur, cine altcineva ar fi putut fi? Ar fi trebuit să te recunosc imediat. Turistii nu opresc la magazinul nostru. Ai spus că vei ajunge aici în prima jumătate a lunii mai, dar am uitat cu totul, se scuză femeia. Presupun că esti nerăbdătoare să ajungi acolo înainte să se întunece.

- Asa este. Speram să dorm acolo în noaptea asta, doamnă Nolan.

- Oh, Doamne, spune-mi Molly, altfel am impresia că vorbesti cu altcineva, râse ea. Soţul meu va fi aici curând si te va conduce el. Am făcut curăţenie acolo săptămâna trecută, dar mai era ceva de lucru. Ştii cum sunt bărbaţii, dacă au pe ce să stea si au si un aragaz, nu-i mai interesează dacă au perdele la geamuri sau o faţă de masă.

- Sunt sigură că totul este perfect. Sper că nu te-ai deranjat prea mult pentru mine, zise Stacy, dându-si seama că femeia îi observase hainele scumpe si se temea că ea s-ar fi asteptat la un confort de lux.

- Scuzaţi-mă, se auzi o voce din spatele lui Stacy.

Când se întoarse, se trezi faţă-n faţă cu străinul cu

umeri laţi de la benzinărie. Involuntar, ochii ei îi căutară pe ai lui. Nu sesiză nici un semn c-ar fi recunoscut-o.

- Oh, Cord, cât mă bucur c-ai venit! spuse Molly Nolan iesind de după tejghea ca să-l ia de braţ. Pe buzele lui apăru un zâmbet usor când privi chipul matern al femei. Ţi-o prezint pe domnisoara Stacy Adams. Ea a închiriat cabana de vânătoare, pentru această vară. Stacy, el este Cord Harris, proprietarul cabanei. Ferma lui e cam la zece kilometri de cabană.

Surprinsă de neaşteptata întâlnire cu străinul pentru a doua oară în aceeaşi zi, Stacy murmură o replică politicoasă şi reuşi să-şi ridice privirea din nou spre ochii lui reci. De data asta în ei se vedeau clar ostilitatea şi sfidarea. O măsură intenţionat din cap până-n picioare.

Stânjenită, simţi că roşeşte. Furioasă pe atitudinea lui suspicioasă, îşi ridică şi ea bărbia, sfidându-l.

- Sper să nu ţi se pară prea dezolant şi izolat ţinutul nostru, afirmă bărbatul cu o urmă de sarcasm în voce.

- Sunt sigură că-mi va plăcea. Aproape toţi de pe aici, cu care am intrat în contact până acum, m-au făcut să mă simt ca acasă, replică Stacy, încercând să-şi stăpânească iritarea ce ameninţa să izbucnească.

- Sunt sigură că aşa este, interveni doamna Nolan. Nu avem prea multe fete frumoase ca tine pe

aici. Să vezi că imediat ce se duce vestea că vei locui aici în această vară, tinerii noştri vor face cărare până la uşa ta!

- Mă îndoiesc, zâmbi Stacy.

- Nu ţi-e teamă să stai singură acolo sus, la cabană? interveni Cord Harris. După câteva nopţi pe care o să ţi le petreci singură, probabil ai să te răzgândeşti şi ai să accepţi compania tinerilor noştri.

- Posibil, dar puţin probabil. Vedeţi dumneavoastră, domnule Harris - zise Stacy, indignată de cinismul lui - am venit aici ca să fiu singură. Vreau să-mi fac prieteni, dar nu intenţionez să iau parte la viaţa socială.

- „Intenţionez“, îmi place cum ai pus problema, zise el, privind-o calm. Lasă loc de interpretare. În orice caz, nu pari genul de persoană căreia să-i placă singurătatea.

- Haide, Cord, interveni Molly Nolan, încercând să calmeze atmosfera tensionată dintre cei doi. Nu cred că-i treaba ta s-o judeci pe domnisoara Adams si planurile ei. Cere-ţi scuze pentru impoliteţea ta.

- Dacă nu-i adevărat ce-am spus, îmi cer scuze, zise el, ducându-si mâna la pălărie, batjocoritor. Vă doresc o sedere plăcută, domnisoară Adams, indiferent cât de lungă va fi.

Întorcându-se spre doamna Nolan si înclinându-si capul în semn de rămas bun, arogantul fermier îsi luă punga cu alimente si iesi din magazin fără să-i lase lui Stacy timp să-i răspundă. Furia ei atinsese niste

cote atât de ridicate, încât nici să vorbească nu mai reusea. Până atunci, niciodată nu mai cunoscuse un tip atât de insolent si sarcastic. Întorcându-se spre femeia uimită de alături, Stacy îsi manifestă neplăcerea.

- Cine naiba se crede?

- Oh, nu trebuie să-l iei în serios pe Cord, o linisti Molly, absentă. Are tendinţa să-si rostească cu glas tare părerile. Dar sub aparenţa asta dură, este chiar o persoană fermecătoare.

- Pe mine m-a păcălit! exclamă Stacy. Mi-ar fi plăcut să stea la zece mii în loc de zece kilometri de cabana mea. Ce naiba am făcut să merit un asemenea atac?

- Nimic, draga mea. Poate că i-ai amintit doar de altcineva, replică femeia, agitându-se în spatele tejghelei. Presupun că vrei să faci si niste cumpărături. Soţul meu trebuie să vină din clipă-n clipă.

Continuând să fiarbă de furie, Stacy luă un cărucior si porni printre rafturi.

„Chiar dacă este cel mai apropiat vecin de cabana mea, voi avea grijă să-l ocolesc, deşi aş vrea să-l văd măcar o dată renunţând la răceala afişată şi înfuriindu-se fără motiv!“ gândi ea.

După ce cumpără tot ce avu nevoie, Stacy se întoarse la tejghea, unde o găsi pe Molly Nolan vorbind cu un bărbat subţire şi chel. Ghicind că acela trebuia să fie domnul Nolan, Stacy li se alătură.

- Gata, draga mea? Ai găsit tot ce-ţi trebuia? o

întrebă Molly, întorcându-se apoi spre bărbatul de alături. Ea este domnişoara Adams, Harry. El este soţul meu. El te va conduce la cabană.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Nolan, spuse Stacy, întinzându-i mâna.

- Mi-a spus Molly că eşti drăguţă, dar n-a spus că eşti atât de drăguţă. Sunt sigur c-ai să aprinzi orăşelul ăsta, replică bărbatul cu ochii strălucind în timp ce-i strângea mâna. Deşi nu-i cine ştie ce de această cabană, sper totuşi să-ţi placă.

- Sunt sigură că-mi va plăcea. Sunt obişnuită cu lipsa de confort încă de pe vremea călătoriilor cu tatăl meu, spuse ea zâmbind.

- Oh, vine şi tatăl tău? o întrebă Molly.

- Nu, răspunse Stacy şi o umbră de durere îi întunecă pentru o clipă chipul. A murit într-un accident de avion acum o lună.

- Vai, îmi pare rău. N-am vrut să... începu Molly.

- Nu, n-aveaţi de unde să ştiţi, o întrerupse Stacy.

- Dar mama ta? A rămas în Est? A fost de acord să pleci aşa, singură, în lume? o întrebă Harry Nolan.

- Mama a murit la puţin timp după ce m-am născut eu, asa încât acum sunt cam singură. Dar nu vă faceţi griji, am venit cu ciobănescul meu german. Sunt convinsă că poate face faţă oricărui pericol care m-ar pândi, râse Stacy.

- Buni câini, ciobănestii, fu de acord bărbatul. O să aibă foarte mare grijă de tine.

- Bineînţeles, dar sper să nu fie cazul, zise Stacy, luându-si sacosa cu provizii. Ei bine, domnule Nolan,

sunt gata de drum.

- Unde ţi-ai parcat masina? o întrebă el.

- Peste drum de magazin.

- Ne întâlnim în cinci minute, cât să-mi iau jeepul, si te conduc, încuviinţă el pornind spre usă.

- Dacă mai ai nevoie de ceva sau ai chef de companie, dă o fugă prin oras. Eu si soţul meu vom fi încântaţi să ne vizitezi, spuse Molly după ce plecă soţul ei.

- Asa voi face. Însă cred că o vreme mă voi bucura de linistea si calmul împrejurimilor, răspunse Stacy, emoţionată de grija maternă a femeii.

- Toţi oamenii de pe aici sunt prietenosi si vor fi mai mult decât încântaţi să te ajute dacă ai vreo problemă, asa că nu ezita să apelezi la oricine, o instrui doamna Nolan. Linistea si singurătatea sunt si ele bune, dar asta nu înseamnă că trebuie să te izolezi complet. Ţine minte că totdeauna esti binevenită aici si să nu-ţi fie rusine să ceri ajutorul cuiva.

- N-o să-mi fie. Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot. Ne mai vedem.

Ţinu într-o mână punga cu alimente, iar cu cealaltă deschise usa. Era atât de bine să se simtă acasă, alături de niste oameni pe care abia îi cunoscuse. Cu o mică excepţie, toţi erau dornici s-o ajute.

Ajunsă la maşină, linişti câinele agitat şi se uită după domnul Nolan. Diablo începea şi el să se agite. Îndreptându-se spre remorcă, Stacy intră înăuntru prin uşa laterală. Murgul îşi întoarse privirea spre ea.

Stacy îi vorbi uşor, încercând să-l liniştească. Urechile i se mişcau înainte şi înapoi, ca să-i audă mai bine cuvintele, dar ochii i se mişcau neliniştiţi.

Ridicându-şi faţa, Stacy îl văzu pe domnul Nolan oprind lângă Jaguar. Când ea ieşi din remorcă, bătrânul coborâse din jeep şi se apropia de remorcă.

- Gata de drum? o întrebă.

- Da, mă asiguram doar dacă totul e în regulă, în remorcă. Mă tem că lui Diablo nu-i prea place să călătorească, îi explică Stacy, privind animalul neliniştit.

- Măi, ce cal frumos! comentă el. Ce rasă e?

- În mare parte arab, răspunse Stacy, mergând spre maşină.

- Nu mi-au plăcut niciodată. Prea temperamentali. Mie îmi plac cei liniştiţi, docili, răspunse bătrânul. Ei bine, ar trebui să mergem. Drumul e acceptabil, aşa că te vei putea ţine cu uşurinţă după mine.

N-a fost prea dificil să-l urmeze. Asta până când au părăsit drumul asfaltat şi au intrat pe un drum de ţară. Jaguarul începu să salte în toate părţile şi Stacy, urmărind jeepul din faţa ei, se rugă ca nu cumva să i se oprească maşina în vreo rădăcină de copac. Privi îngrijorată în oglinda retrovizoare. Diablo va fi un pachet de nervi, când vor ajunge.

Harry Nolan parcă, în sfârşit, maşina în faţa cabanei de lemn, iar Stacy opri lângă el.

- Este foarte frumos! exclamă ea, ieşind din maşină şi privind în jur.

- Mda, replică bătrânul, scoţându-si pălăria ca să-

si steargă chelia cu o batistă. Vino să-ţi arăt cabana.

Zâmbind, Stacy îl urmă. Harry Nolan îi explică cum de funcţionau lămpile cu kerosen, cum să le potrivească flacăra să nu scoată fum, precum si celelalte facilităţi ale cabanei.

- Oh, este perfectă, zâmbi Stacy, privind încântată prin cele două încăperi ale cabanei. Văd că are tot ce-i trebuie.

- Păi, mă bucur că-ţi place. Şi soţia mea se va bucura când va auzi că-ţi place, spuse Harry cu ochi strălucitori. Şi acum, dacă vrei, te ajut să duci calul în grajd.

Acceptând oferta domnului Nolan, Stacy manevră masina astfel încât remorca să se apropie de grajd. Calul era deja agitat si tânăra abia reusi să-i desfacă frânghia care-l ţinea. Când se văzu liber, iesi cu spatele din remorcă si o înconjură nervos, uitându-se ameninţător în jur si plesnind aerul cu coada. Apoi atenţia îi fu atrasă de străinul sprijinit de gard alături de stăpâna lui. Instantaneu se aplecă să-l muste pe bătrân. Cu o agilitate surprinzătoare, acesta se feri de atacul sălbatic.

- Face adeseori asa ceva? bombăni Harry.

- Din fericire, nu, se scuză Stacy, mânând calul spre grajd. Însă mai atacă din când în când fără să fie provocat.

Studiind calul temperamental, care se agita de partea cealaltă a gardului, cu capul ridicat ca să prindă toate mirosurile noi aduse de vânt, Harry se întoarse spre Stacy.

- Ce-i cu cicatricea aia de pe gâtul lui? E de la vreo frânghie?

- Nu stiu, răspunse fata, observând numai acum cicatricea abia vizibilă de sub coamă. O avea când l-am cumpărat.

Privind silueta ei subţire, Harry o întrebă:

- Cum naiba poţi să-l controlezi? Ar putea să te calce în picioare într-o clipă.

- Avem ceva în comun care ne leagă şi ne ajută să ne înţelegem. Deşi de multe ori am impresia că mă tolerează doar, râse Stacy. Schimbând repede subiectul, întrebă. Pe aici sunt drumuri pe care se poate călări?

- O mulţime. Majoritatea, fie duc şi mai adânc în munte, fie în vale, iar câteva duc la ferma lui Cord, replică Harry, arătând spre Vest.

- Unde se află, exact, această fermă?

Îşi duse mâna streaşină la ochi din cauza soarelui. Era un loc pe care intenţiona să-l evite.

- Terenul ăsta pe care se află cabana este tot al lui Cord. Noi doar îl administrăm. Însă dacă te referi la fermă, este cam la nouă-zece kilometri de aici. Mda, are o fermă pe cinste. O conduce cu o mână de fier. Dar pe nimeni nu deranjează, pentru că totdeauna este corect cu angajaţii săi. Îi plăteşte bine şi aşteaptă de la ei o muncă de calitate în schimbul banilor. Stacy îl credea. Probabil călărea pe moşie cu biciul în mână. Molly mi-a spus că v-aţi întâlnit la

magazin, adăugă bătrânul. Desigur, ştii că nu-i însurat. Stacy nu făcu nici un comentariu şi urmărea în continuare armăsarul. „Cine l-ar suporta?“ gândi ea. Cam în urmă cu şase ani, toţi am fost convinşi că se va însura, dar fata a fugit cu un alt bărbat, uns cu toate alifiile. Întotdeauna ea a fost convinsă că le este superioară oamenilor de pe aici. Lui îi e mai bine fără ea, comentă Harry, ignorând privirea plictisită a tinerei. Stacy ar fi felicitat-o pe fată, dacă ar fi putut, pentru felul cum reuşise să-l pună cu botul pe labe pe arogantul cowboy, dar nu făcu nici un comentariu. Bătrânul continuă. A pus pe picioare ferma bunicii lui si a modernizat-o. Locuieste singur acolo, cu excepţia menajerei. Îndepărtându-se de gard, Harry porni spre jeep. Ei bine, dacă vreau să ajung acasă înainte să se înnopteze, ar fi bine să plec acum. Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne.

- Asa am să fac, domnule Nolan. Şi vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, spuse Stacy, strângându-i mâna cu căldură.

Rămase în faţa cabanei si urmări jeepul cum dispărea printre copaci. O cuprinse sentimentul de singurătate când masina dispăru definitiv din vedere. Cajun se apropie de ea si îsi puse nasul umed în palma ei. Îngenunchind lângă el, Stacy îl mângâie cu dragoste.

- Dar nu sunt singură, nu-i asa? Nu, atâta vreme cât te am pe tine alături, asa-i? zâmbi Stacy si îsi îndreptă privirea spre usa cabanei. Hai să pregătim

ceva de mâncare.

Capitolul 3

Când Stacy ieşi din cabană, soarele tocmai răsărea. Trecuseră două zile de când sosise aici. Prima zi şi-o petrecuse despachetând şi instalându-se. Curăţase remorca, grajdul şi maşina prăfuită. Apoi, după-amiază îşi dusese calul la o plimbare, ca să-l obişnuiască cu schimbarea climei şi, în plus, să mai facă un pic de mişcare. În cea de-a doua zi explorase munţii de la est de cabana ei, petrecându-şi cea mai mare parte a zilei departe de cabană. Peisajul îi tăia respiraţia. Niciodată nu mai călătorise atât de mult fără să dea peste vreo urmă de civilizaţie, cu excepţia câtorva cirezi de vite în valea de dedesubt. În mod surprinzător, ziua se scursese destul de rapid. După ce pregăti masa, dădu de mâncare calului şi câinelui, apoi se aşeză pe verandă până se întunecă.

Era atât de odihnitor, încât pentru prima oară după mai multe săptămâni, Stacy se simţea împăcată cu sine. Înconjurată de liniştea văii, grijile şi suferinţa de până atunci păreau să fi dispărut complet. Nimic nu mai conta cu adevărat, decât faptul că era în viaţă. Ştia că procedase corect lăsând în urmă restul lumii. Însă o parte a fiinţei sale nu mai voia să plece, deşi ştia că, mai devreme sau mai târziu, tot o va face.

Seara trecută îi scrisese lui Carter şi-l anunţase că ajunsese cu bine şi se instalase la cabană. În dimineaţa asta intenţiona să călărească pe drumul

principal până va găsi o cutie poştală la vreo fermă, ca să nu fie nevoită să meargă până-n oraş. Nu observase nici una când venise la cabană, dar atunci fusese concentrată la drum şi la maşina din faţa ei.

Intrând în grajd, se îndreptă spre calul roşcat, care începu să se retragă în colţul opus. Ignorându-i agitaţia, încercă să se apropie de el. Pufăind, armăsarul se retrase în colţul celălalt al grajdului. Se uită cu aroganţă la Stacy, aruncându-şi coama pe spate, sfidător.

- Haide, Diablo, nu mai face pe durul, spuse Stacy, înaintând uşor spre el. E o dimineaţă minunată, tocmai bună pentru un pic de exerciţiu.

Calul era tot neliniştit când se apropie de el, vorbindu-i, în acelaşi timp, pe un ton calm şi liniştitor. O privea nervos. Stacy întinse mâna să-l atingă. Ezitând, Diablo întinse gâtul spre ea şi, după ce o cercetă un pic, fornăi uşor în palma ei. Se supuse docil când ea îi puse căpăstrul şi şaua. Stacy nu ştia niciodată cum va reacţiona Diablo când va încerca să-i pună şaua. Câteodată o accepta calm, alteori se comporta de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Stacy îl conduse încet în curte înainte de a-l încăleca. Fluierând după Cajun, porni călare spre drumul principal. Murgul se agită puţin când câinele li se alătură, dar nu-i creă nici un fel de probleme stăpânei sale.

Razele soarelui apăreau printre ramurile copacilor cu frunze ruginii. Cajun o luă la fugă înaintea lor, pentru a cerceta împrejurimile. Simţind si dorinţa

murgului de a o lua la galop, Stacy îl încurajă. Continuară galopul până ajunseră la drumul principal. Aici Stacy struni calul la trap, îndreptându-se spre oras. Lui Diablo nu-i plăcu să meargă la trap si porni să danseze pe loc, smucindu-si capul în încercarea de a se elibera de frâul strâns. Stacy nu putea admira peisajul pentru că trebuia să-l strunească. Cajun continua să meargă înainte, dar se uita din când în când în urmă să vadă dacă stăpâna lui îl urma. Întreaga ei atenţie era îndreptată asupra calului. Dându-si seama că saua începuse să alunece pentru că se slăbiseră curelele, opri calul si coborî. Însă Diablo renunţă la docilitatea anterioară si n-o mai lăsă să se apropie de el. Stacy încercă să-l mângâie usor pe cap, trăgându-l de hăţuri, dar el nu se lăsă, având si avantajul forţei sale. Concentrându-se să calmeze calul refractar, nu auzise că se apropia din spate o masină, decât când aceasta ajunse la vreo sută de metri. Când se întoarse să vadă despre ce era vorba, Diablo încercă să fugă de lângă ea, dar Stacy trase brusc de frâie, determinându-l să se întoarcă.

Din cauza zgomotului produs de masină, calul devenise de nestăpânit. Ignorând autoturismul care se oprise lângă ea, Stacy se concentră asupra animalului. În starea în care se afla acum, calul ar fi alergat kilometri întregi înainte de a se opri.

Cu colţul ochiului, Stacy recunoscu silueta înaltă si bronzată care coborâse si se îndrepta spre ea. Dintre toţi bărbaţii, tocmai Cord Harris trebuia să fie. Era

ultimul om pe care si-ar fi dorit să-l vadă acum.

- Se pare că ai o mică problemă, domnisoară Adams, zise el cu o voce tărăgănată.

- Strălucită observaţie, răspunse pe ton sarcastic Stacy, oftând din cauza efortului pe care-l făcuse să-l strunească pe Diablo.

Apropiindu-se de ea, tipul luă hăţurile din mâinile ei si îi făcu semn să se dea la o parte. Când văzu că străinul îi ţinea hăţurile, Diablo începu să se zbată si mai tare, încercând să scape, dar nu avea cum să se opună acestui bărbat atât de hotărât. Ferindu-se de copitele lui, Cord îl apucă de căpăstru si îi trase capul în jos, nelăsându-l să se mai ridice în două picioare. Încet, calul se calmă, pufăind din ce în ce mai puţin si clătinând nervos din cap.

Stacy privi umerii largi, musculosi de sub cămasa de bumbac si îl urmări cum mângâia gâtul calului. Nu-si putea imagina pe nimeni în stare să-l învingă într-o luptă dreaptă pe acest bărbat. Exact atunci el întoarse capul si întâlni privirea care-l studia. Oricât si-ar fi dorit, nu-si putea desprinde privirea din ochii lui negri, intensi. El fu cel care rupse tăcerea.

- Îţi recomand să-ţi cumperi alt cal. Acesta e prea puternic pentru tine. N-ai să poţi să-l controlezi.

- Mulţumesc pentru recomandare, dar nu v-am cerut sfatul si nici ajutorul, replică Stacy, urând să fie dominată de el.

- N-am avut impresia că te-ai putea descurca, continuă el cu răceală, zâmbind ironic. Dar poate că

m-am înselat eu.

- L-as fi putut controla dacă n-ai fi venit dumneata cu obiectul acesta zgomotos, gesticulă ea spre masina lui. L-ai enervat si mai tare.

- Nu ştiam că trebuie să-ţi cer voie să conduc pe un drum public, spuse Cord Harris pe un ton tărăgănat, simţindu-se acut sarcasmul din vocea lui profundă şi din privirea intensă. Dacă se sperie de trafic, poate ar trebui să-ţi plimbi calul pe unde nu circulă maşinile.

- Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta, zise Stacy cu amărăciune. El îi făcuse un bine, iar ea nu se purta corect. Câteodată este mai temperamental, iar acum a fost un astfel de moment.

- Sper ca aceste momente să nu fie prea dese, pentru că s-ar putea întâmpla să te găsesc moartă pe undeva, data viitoare când te va arunca iar din şa.

- Oh, nu m-a aruncat din şa, îl corectă Stacy. Am coborât eu ca să fixez mai bine şaua.

- Aha, zise el, încruntându-se uşor. Atunci îmi cer scuze dacă te-am judecat greşit. Am crezut că voi doi v-aţi despărţit într-un mod ceva mai dramatic.

- Nu, râse Stacy, deşi recunosc că mi s-a întâmplat aşa ceva o dată sau de două ori!

Ea se apropie de cal şi-i îmbrăţişă capul, în timp ce Cord strânse mai bine chingile şeii. Simţindu-se urmărită, Stacy se întoarse, dar el îşi mutase privirea în altă parte înainte ca ea să-i poată citi gândurile.

Când se uită din nou la ea, pe chipul lui nu se mai citea nici un gând şi, de această dată, ea se întoarse, simţind că roşeşte.

- Unde mergeai? o întrebă.

- Căutam o cutie poştală, răspunse, grăbită, încercând să-şi revină.

- O cutie poştală! râse Cord. Şi unde crezi că vei găsi una, pe aici?

- Da, o cutie poştală unde să fie aduse scrisorile şi de unde să fie ridicate, zise Stacy, displăcându-i atitudinea arogantă a fermierului.

- Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu vei găsi aşa ceva decât în oraş, îi spuse el, zâmbind în colţul gurii. Uiţi că pe aici lipsesc acele facilităţi de lux pe care orăşenii le consideră necesităţi?

- N-am ştiut, şi nu cred că-i politicos din partea ta să desconsideri o persoană din cauza ignoranţei sale, adăugă ea enervată.

- Nu te desconsider, spuse Cord pe un ton calm, neluând în seamă privirea ei furioasă. Voiam doar să-ţi spun că te vei simţi mult mai confortabil dacă te vei întoarce de unde ai venit.

- Nu cred că-i treaba ta să-mi spui unde mi-e locul, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai da la o parte din calea mea, ca să pot pleca!

Uitându-se în jos la ea, Cord Harris păru că intenţiona să-i spună ceva, dar se abţinu, strângând din dinţi. Deja regretân- du-şi cuvintele, Stacy îşi ridică bărbia ca să-l poată privi. Rămaseră aşa, ochi

în ochi câteva minute, după care, pe nepregătite, fermierul o luă în braţe.

- Dă-mi voie să te ajut să pleci, zise el pe ton dur, ţinând-o la piept într-o strânsoare de fier.

Atât de surprinsă a fost de gestul lui, încât Stacy nici măcar nu încercă să lupte pentru a se elibera, ci rămase în braţele lui, cu inima bătându-i nebuneşte. Îşi dădu seama că se juca cu focul, dacă se împotrivea acestui bărbat. Fără nici un efort, acesta o aseză în sa, aruncându-i frâul peste capul murgului. Prinzându-l din zbor, ea îsi fixă privirea în ochii lui tăiosi.

-Asta ai dorit, nu? o întrebă el pe un ton zeflemitor.

Recăpătându-si parţial controlul, Stacy răspunse:

-Asa cum am spus si mai devreme, domnule Harris, nu ţi-am cerut ajutorul.

-Vei descoperi că oamenii de prin părţile locului nu cer... nimic în schimb. Dacă îsi doresc ceva, iau pur si simplu.

Simţind tensiunea care plutea în aer, Diablo începu să danseze. Stacy nu găsi nici o replică la cuvintele cu dublu înţeles rostite de Cord, simţind instinctiv că, indiferent ce-ar fi spus, ar fi înrăutăţit si mai tare situaţia. Nu voia să se pună din nou cu el. Consecinţele ar fi fost mult prea imprevizibile, când avea de-a face cu un bărbat ca el. Conduse calul în jurul lui cât putu de calmă. Îi simţea privirea aţintită pe ea, când îndemnă calul la trap pe drumul pe care venise. Arzând-o umilinţa la care fusese supusă, ar fi

vrut să-si îndemne calul la galop, pentru a putea să se depărteze mai repede si să dispară din faţa lui, însă mândria o îndemna să se retragă cu demnitate.

Stacy se abţinu cu greu să nu privească înapoi. Într-un târziu auzi trântindu-se portiera masinii si motorul porni. Imediat îndemnă calul la galop. Nu-l lăsă să încetinească până nu ajunse la cabană.

Sentimentul de umilire la care fusese supusă se transformase în furie. N-avea nici un drept s-o trateze astfel! Manierele lui erau dintre cele mai neplăcute. Se comportase de parcă ar fi avut tot dreptul să-i spună ce să facă. Fierbând de furie, descălecă, ţeapănă, si scoase căpăstrul si saua calului.

Ieşi din grajd trântind cu putere uşa, apoi se aşează pe verandă. Câinele îi simţi supărarea şi se ascunse la umbră, după un colţ al cabanei.

Liniştea şi calmul văii nu reuşeau să-i aline mândria rănită. Pacea pe care o simţise dimineaţa dispăruse, iar inactivitatea îi accentua agitaţia. La un moment dat se ridică şi intră în cabană. Era aproape amiaza, dar nu-i era foame. Luându-şi costumul de baie, se schimbă şi porni spre râul pe care-l văzuse mai devreme. Poate că o baie în apa rece ca gheaţa o va calma.

Nu departe de cabană, râul se lăţea suficient ca să-i permită să înoate. Scoţându-şi sandalele, Stacy intră în apă. Cajun o urmărea de la distanţă, aşezat la umbra unui copac, ca să-şi vegheze stăpâna. Se bălăci aproape o oră înainte de a ieşi, extenuată, pe mal. Rezemându-se de copac, alături de Cajun, îşi aprinse o ţigară şi se relaxă. Seara începuse să se lase, dar cei doi rămăseseră sub copac. Înotul o liniştise, dar nu-i îndepărtase resentimentul faţă de fermierul arogant. Cochetă cu ideea de a se întoarce acasă, dar renunţă imediat ce-şi aminti cuvintele batjocoritoare ale lui Cord Harris: „Întoarce-te acolo unde ţi-e locul“. Nu-i va da niciodată această satisfacţie.

- Vom rămâne aici, Cajun, ba chiar mai mult, ne vom simţi bine. Nu vom mai evita ferma domnului Harris. Dacă nu-i convine, nu mă interesează, este

problema lui, zise Stacy, ridicân- du-se în picioare. Cu toate acestea, ar fi bine să merg mâine în oraş ca să expediez scrisoarea înainte ca să trimită Carter o echipă să mă caute.

Stacy porni spre cabană, iar Cajun mergea la pas, alături de stăpâna lui. Pe măsură ce se apropia, moralul i se ridica. Era din ce în ce mai convinsă că data viitoare când se va confrunta cu Cord Harris, nu va mai iesi pe locul doi.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Stacy dormi mai mult ca de obicei, trezindu-se doar la insistenţele câinelui. Se îmbrăcă repede si pregăti cafeaua. Spera să plece devreme în oras. Imediat ce dădu de mâncare câinelui si calului, se îmbrăcă de drum. Ordonându-i lui Cajun să rămână la cabană, Stacy se urcă în masină si o luă spre drumul asfaltat.

Când masina trecu prin zona în care se întâlnise cu Cord Harris, cu o zi în urmă, viteza crescu perceptibil. Stacy nu voia să-si mai amintească de acel episod si era bucuroasă că putea trece repede pe acolo. Nu mai reusi să admire peisajul deoarece chipul întunecat si ochii hipnotici ai tipului îi apăreau în minte cu insistenţă. Fu nevoită să-si concentreze întreaga atenţie asupra drumului.

Stacy ajunse în oras în mai mult de o jumătate de oră. Străzile erau aproape pustii. Doar câteva persoane intrau din magazin în magazin. Parcă în faţa oficiului postal. Înainte de a coborî din masină,

scoase scrisoarea din geantă. Intră în clădire si salută funcţionarul de la ghiseu, apoi băgă scrisoarea în cutie. Vru să plece, apoi ezită si se întoarse la tejghea.

- Scuzaţi-mă, a sosit vreo scrisoare pe numele Stacy Adams? întrebă ea.

- Dumneavoastră sunteţi tânăra care a închiriat cabana de vânătoare a familiei Nolan, nu-i asa? o întrebă calm funcţionarul. Da, aveţi o scrisoare, dar i-am dat-o lui Cord să v-o aducă. V-aţi întâlnit cu el, nu-i asa? Mi-a spus că vă cunoaste si, din moment ce sunteţi vecini, mi s-a părut firesc.

- I-aţi dat lui scrisoarea mea? îl întrebă, uimită, Stacy. Ştia că voi veni în oras.

- Poate c-a uitat, presupuse bărbatul. Probabil o să v-o aducă el la cabană azi. Pe aici oamenii se ajută între ei.

- Pe viitor, vă rog să-mi păstraţi scrisorile până vin personal să mi le iau, spuse Stacy, abia putând să se controleze.

Funcţionarul crezuse că-i face un bine, asa încât nu avea de ce să-l învinuiască.

- Da, doamnă, răspunse acesta, privind-o nedumerit.

Mulţumindu-i încet, Stacy se întoarse si porni spre usă.

Ajungând pe trotuar, se opri o clipă ezitând. Îsi zise c-ar fi un gest de politeţe dacă s-ar opri pe la doamna Nolan, ca să mai stea de vorbă si să-i mulţumească pentru tot ce făcuse în plus la cabană.

Când intră în băcănie, o văzu pe Molly vorbind cu o roscată care avea doi copii jucăusi agăţaţi de fusta ei. Când doamna Nolan o recunoscu pe Stacy, imediat îi apăru pe faţă un zâmbet larg, de încântare. Tânăra din magazin se întoarse, la rândul ei, spre Stacy, cu un zâmbet la fel de primitor pe chip.

- Stacy, mă întrebam cum te descurci, zise bătrâna, apropi- indu-se de ea si luând-o de mâini. Cord mi-a spus că te-a întâlnit ieri pe drum si păreai să ai totul sub control.

- Da, totul e-n regulă, răspunse Stacy, muscându-si buzele ca să nu facă o apreciere caustică la adresa lui Cord Harris. Şi îmi place foarte mult cabana. Domnul Nolan mi-a vorbit despre tot ce-aţi făcut ca să fie mai confortabilă, şi aş dori să vă mulţumesc pentru asta.

- Păi, nu-mi mulţumi numai mie, mulţumeşte-i şi fiicei mele, spuse Molly, arătând spre roşcata de alături. Mă bucur c-ai trecut pe aici, pentru că abia aşteptam ca voi două să vă cunoaşteţi. Mary, ea este Stacy Adams, cum cred c-ai ghicit. Iar ea este fiica mea, Mary Buchanan.

- Mă bucur atât de mult că te întâlnesc, în sfârşit. Mama mi-a vorbit întruna despre „tânăra minunată“ care stă singură în cabană, zâmbi roşcata în timp ce-i întindea mâna.

- Mulţumesc, răspunse Stacy. Mama ta m-a făcut să mă simt ca acasă.

- Cred că va fi mereu ca o cloşcă - întotdeauna va

avea grijă de puii ei, chiar dacă aceştia vor sau nu, o tachină Mary, zâmbind cu afecţiune, pe femeia de lângă ea. Cum probabil ai ghicit, indienii ăştia doi sunt ai mei. El este Jeff, iar el Dougal.

Stacy se aplecă să dea mâna cu cei doi băieţei.

- Eşti foarte drăguţă, spuse Jeff zâmbind. Mult mai drăguţă decât mami.

- Îţi mulţumesc, râse Stacy.

- L-ai cucerit, zâmbi Mary, privindu-şi cu mândrie fiul cel mare. Dar întotdeauna el a avut bun gust. Din acest punct de vedere îl moşteneşte pe tatăl lui.

- Evident, spuse Molly, şi să nu uiţi niciodată asta!

- Aşa-i mama, tot timpul îmi reaminteşte ce soţ bun am, de parcă aş putea uita. Te grăbeşti? Nu vrei să mergi pe la mine, la o cafea?

- Cu plăcere, răspunse Stacy, încălzită de prietenia pe care i-o arătă tânăra cea atrăgătoare. Maşina mea e parcată chiar în faţă şi...

- Ce bine, am venit pe jos până aici şi acum avem pe cine să rugăm să ne ducă cu maşina, zâmbi fermecător Mary. Locuim la numai câteva străzi.

-Atunci voi două ştergeţi-o de aici şi lăsaţi-mă să-mi văd de treabă, spuse Molly. Ai grijă de năzdrăvanii ăştia şi nu-i lăsa să mănânce o dată toate bomboanele pe care vi le-am dat.

Mary îi arătă lui Stacy drumul spre casa ei, o clădire frumoasă, înconjurată de o curte imensă, împrejmuită cu gard înalt. Băieţii coborâră din maşină fără chef, dorindu-şi să fi durat mult mai mult această călătorie.

- Sunt foarte încântaţi de maşina ta. Vor avea ce să-şi amintească ani de zile de acum înainte, spuse Mary în timp ce deschidea uşa şi o îndemna pe Stacy să intre prima.

- Iar mie mi-a făcut plăcere compania lor. Deşi sună stereotip, ador copiii, răspunse ea, urmându-şi gazda în bucătăria mare.

- Ei bine, nu voi face remarca tipică „aşteaptă până o să ai şi tu copii şi ai să vezi atunci“, pentru că eu îi iubesc enorm pe ai mei şi nu i-aş schimba pentru nimic în lume, rosti Mary în timp ce pregătea cafeaua pentru amândouă. Mamele care se plâng de greutăţile provocate de copii mă enervează de moarte.

- Ştiu ce vrei să spui, deşi nu prea am experienţă în domeniu, zise Stacy, aşezându-se la masă.

- Spune-mi, te aşteaptă cineva acasă?

- Oarecum, răspunse Stacy, amintindu-şi de Carter şi de propunerea pe care i-o făcuse.

- Oarecum? Vrei să spui că el încă nu ţi-a pus întrebarea, iar tu ai venit aici ca să-i demonstrezi că-i va fi dor de tine? conchise Mary, aducând cafelele la masă. Friscă sau zahăr?

- Nimic, simplă, răspunse Stacy. M-a cerut în căsătorie, dar eu nu sunt sigură că sunt pregătită să mă mărit.

- Îl iubesti?

- Presupun că da. A fost singurul meu prieten. Problema e că ne cunoastem atât de bine, încât...

- Înţeleg ce vrei să spui, încuviinţă Mary. Presupun că acum, după ce ţi-ai pierdut tatăl si restul, nu vrei să iei o hotărâre pripită.

- În parte, oftă Stacy.

- Poate că despărţirea asta te va ajuta să-ţi dai seama cât ţii la el, sugeră Mary, dându-si seama că tânăra de lângă ea era confuză. Din fericire, eu am stiut de cum l-am văzut ce simt pentru Bill. El este medic aici. În clipa când a venit în oras si a luat locul bătrânului Gibbon, am stiut că este bărbatul cu care vreau să mă mărit. Pe atunci aveam douăzeci si doi de ani si cunoscusem destui bărbaţi.

- Mă întreb dacă nu cumva asta e problema mea. Faptul că am călătorit împreună cu tatăl meu pe tot globul, fără să rămân vreodată într-un loc suficient de

mult ca să întâlnesc persoane de vârsta mea, ar putea fi cauza. Şi când mă întorceam, îl aveam întotdeauna pe Carter la care să revin. Era plăcut să i se poată confesa lui Mary, care era capabilă să-i ofere un punct de vedere neutru. Recunosc că m-am îndrăgostit, odată, de unul dintre reporterii cu care lucra tata, chicoti Stacy.

- Presupun că ni se întâmplă tuturor, râse Mary. Eu am fost înnebunită după Cord Harris. Îl urmăream peste tot.

- Cord Harris?

- Da. Toate fetele de pe aici au fost îndrăgostite de el la un moment dat. A fost realmente un playboy, spuse Mary cu zâmbetul pe buze.

- Nesuferitu' ăla? Am impresia că urăste din principiu toate femeile. Nu mi-l imaginez nici măcar politicos cu cineva! comentă Stacy.

- Te asigur eu că nu urăste femeile deloc. E doar puţin trist după aventura pe care a avut-o cu Lydia Marshall, care s-a terminat prost pentru el. Însă e doar o chestiune de timp, până când o altă fată va reusi să-i străpungă acea mască cinică, si atunci te vei convinge că stiu ce spun. Când vrea să fie fermecător, nimeni nu-i rezistă, concluzionă Mary clătinând din cap.

- Ai în faţă o fată care e imună la astfel de încercări, spuse Stacy cu vehemenţă. Este cel mai arogant si mai nesuferit bărbat pe care am avut

ghinionul să-l întâlnesc!

- Văd că ţi-a făcut o impresie puternică, zise Mary, ascun- zându-si cu greu zâmbetul. Cred că l-ai judecat puţin cam pripit. Lăsând la o parte înfăţisarea superbă si statura de doi metri, ai să găsesti la el tot ce-i trebuie unui bărbat pentru a fi un soţ si un tată minunat. În plus, are cea mai mare fermă de prin părţile locului si o conduce cu profit.

- Mă bucur pentru el, dar tot mi-e milă de femeia cu care se va însura. El n-a ezitat să-si facă o părere pripită despre mine, si nu intenţionez să întorc si celălalt obraz.

- Oho! Probabil că atunci când vă întâlniţi voi doi ies scântei! exclamă Mary, amuzată şi contrariată în acelaşi timp. Ciudat, am crezut că o să vă înţelegeţi foarte bine.

- Ei bine, de această dată n-ai avut dreptate, spuse Stacy, sperând că acest subiect s-a închis.

Nu putea să-i povestească tinerei femei episodul de ieri. Umilirea la care fusese supusă era prea vie în memoria sa.

Spre seară îşi luă rămas bun de la familia prietenoasă şi le promise să mai treacă pe la ei data viitoare când va mai veni în oraş.

În mai puţin de o oră Stacy ajunse la cabană, unde o întâmpină câinele, foarte încântat că o revedea. Fericiţi, intrară amândoi înăuntru. În timp ce prepara cina, Stacy observă pe masă un bilet. Mergând să-l ia, văzu un plic sub el. Citi rapid biletul.

„Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă. Mi-am luat libertatea să-ţi aduc corespondenţa.
C.H.“

- Ce tupeu are! zise Stacy cu voce tare, rupând bileţelul în zeci de bucăţele şi aruncându-le în foc.

- „Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă.“ Ha! bombăni ea în timp ce se întorcea la aragaz. Ei bine, mie nu-mi pare rău!

După ce mâncă, îşi luă cafeaua pe terasă şi citi la lumina apusului de soare scrisoarea de la Carter.

Capitolul 4

Soarele după-amiezii alungea umbrele calului si ale călăreţului pe potecile de munte. Murgul dansă puţin când văzu o sopârlă ţâsnindu-i prin faţă, dar se calmă imediat la auzul cuvintelor blânde ale călăreţului. Din spatele unui tufis din stânga apăru si ciobănescul, care reveni lângă stăpâna lui.

Când ajunseră pe o porţiune de drum mai nivelată, Stacy îndemnă calul la trap. Uitându-se în urmă, îi apăru pe buze un zâmbet. Nimic nu era mai frumos, din punctul ei de vedere, decât această zonă sălbatică. Era încântată că se hotărâse, în sfârsit, să se apropie de ferma lui Cord si să-i calce pământurile. Peisajul era fantastic, în frumuseţea lui nedisciplinată. Îndemnându-si calul spre niste arbusti, descălecă pentru a sta la umbra lor să admire vederea panoramică din faţa ei.

După ce-si scoase pălăria, se scutură de praf. Explorase ţinutul începând de dimineaţă si, desi îsi simţea muschii obosiţi, era încă încântată de peisajul splendid pe care-l admirase. Se uită la ceas, stiind că atunci când se va întoarce va trebui să meargă direct la cabană, dacă voia să ajungă înainte de asfinţit. Altfel, după căderea întunericului va fi destul de dificil să găsească drumul spre casă.

Gândurile îi fugiră la scrisoarea pe care o primise ieri de la Carter. Ştia că n-ar mai fi fost atât de nerăbdător s-o vadă înapoi, dacă acum ar fi fost lângă ea, şi ar fi putut admira şi el acest peisaj. Dar

se va întoarce, la un moment dat. Nu se putea izola de lume pe timp nelimitat. Natura, cu frumuseţea ei aspră, o făcuse să-şi dea seama de acest lucru. Pe parcursul acestei plimbări luase hotărârea: se va întoarce acasă peste vreo două-trei săptămâni. Perioada asta ar echivala cu o vacanţă. Era convinsă că aşa ceva şi-ar fi dorit şi tatăl ei, dacă ar mai fi trăit. Când se va întoarce, îşi va găsi un loc de muncă pe undeva, poate la vreo agenţie de turism. Dacă nu acolo, atunci va găsi altceva.

Dar să se căsătorească? Nu, nu era încă pregătită pentru acest pas, îşi spuse ea clătinând din cap. Ţinea prea mult la Carter, ca să se agaţe de paiul pe care i-l oferise el. Când se vor căsători, sau mai degrabă când se va căsători, Stacy voia s-o facă din toată inima şi să se implice cu toată fiinţa ei. Nu putea decât să spere că va înţelege şi Carter acest lucru.

Ridicându-se, simţi în păr vântul uşor şi zâmbi inspirând aerul proaspăt. Viaţa era frumoasă şi n-avea rost să-şi facă griji pentru ceva ce nu se întâmplase încă. Se apropie de cal, luă frâiele şi, după ce se urcă în şa, fluieră câinele. Porniră împreună pe drumul pe care veniseră.

Calul porni într-un trap rapid. Dispoziţia acestuia i se transmise şi lui Stacy, determinând-o să lase frâiele mai lejere. Imediat murgul porni într-un galop uşor. Când ajunseră la o potecă îngustă, încetini la pas. Cajun îi urma îndeaproape. Stacy se întoarse să arunce o ultimă privire în spate, să mai vadă încă o

dată peisajul pe care-l lăsa în urmă.

Tocmai în acel moment, când stătea în sa într-o poziţie nesigură, începu să suiere ameninţător un sarpe cu clopoţei care se odihnea la umbra unei pietre. Înainte ca ea să apuce să se întoarcă, Diablo se cabră nechezând. Speriat si simţind că Stacy strânse brusc hăţurile, îsi aruncă stăpâna din sa si o luă la goană.

Neavând timp să-si amortizeze căderea, ea se izbi puternic de pământ si se lovi cu capul de o piatră. Corpul îi fu străbătut de o durere acută. Încercă să se lupte cu ameţeala si să se ridice într-un cot. Mai apucă să-l vadă pe Diablo îndepărtându-se în goană, iar pe ciobănescul german apropiindu-se în fugă de ea, după care alunecă în inconstienţă.

*
* *

Încruntându-se, Stacy se întoarse usor să-l vadă pe cel care vorbea. Îsi forţă cu dificultate ochii să focalizeze faţa zâmbitoare de deasupra ei.

- Unde sunt? Tatăl meu este... începu ea, uitându-se speriată în jur si observând decorul nefamiliar. Apoi închise ochii si adăugă. Acum îmi amintesc. Am căzut de pe cal.

- Încearcă să nu mai vorbesti, îi spuse doctorul. Ai tras o căzătură zdravănă, dar îţi vei reveni. Sunt doctor Buchanan, soţul lui Mary.

Încercând să zâmbească, recunoscând numele, Stacy întrebă:

- Mary este aici?

- Nu, eşti la ferma lui Cord Harris. El te-a găsit şi te-a adus aici. Îi eşti datoare.

- Nu! ţipă Stacy, încercând să se ridice din pat. Nu pot rămâne aici, nu pot!

- Ascultă, domnişoară, spuse doctorul împiedicând-o cu blândeţe să se mai zbată. Ai nevoie de odihnă. Trebuie să rămâi aici, în acest pat.

Îl imploră din priviri, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, încercând cu disperare să-l determine să-şi schimbe părerea. Însă doctorul rămase neabătut pe poziţie. Involuntar, îşi întoarse privirea spre uşa în care stătea Cord. Acesta o privea cu răceală, probabil auzise întregul dialog.

- Oh, de ce - suspină ea neajutorată - de ce a trebuit să fii tu cel care m-a găsit?

- Te asigur că nu te căutam, replică el pe un ton caustic. Ţi-am găsit calul alergând liber şi m-am întors în direcţia din care venea până în locul în care te-am găsit.

- Gata cu vorba, o întrerupse doctorul Buchanan. Trebuie să te odihneşti.

Neavând puterea să li se opună, Stacy îşi întoarse capul într-o parte, evitând privirile amândurora, şi închise ochii. Cei doi bărbaţi se priviră în tăcere, fermierul sfidător şi de neclintit, doctorul întrebător şi cercetător.

- Cred c-ar trebui să ieşim şi s-o lăsăm să se

odihnească, sugeră doctorul, adunându-şi instrumentele.

* *

Era după-amiază târziu când Stacy se trezi din nou. Rămase liniştită în pat, studiind camera cu ceva mai mult interes. Dormitorul în stil spaniol era masculin, cu mobilă masivă. Bănui că era dormitorul fermierului. Părea destul de auster, impregnat de personalitatea lui Cord Harris.

Stacy se ridică, luptându-se cu ameţeala care urmă. Era îmbrăcată într-o cămasă de noapte. Fu socată când realiză acest lucru. Cum si când se schimbase? Cine o ajutase? Rosi când se gândi la texanul numai muschi. Era chiar una dintre cămăsile ei de noapte. Cum ajunsese el în posesia cămăsii ei de noapte? Bineînţeles, trimisese pe cineva după lucrurile ei. Dar n-ar fi avut tupeul si n-ar fi îndrăznit s-o atingă!

- Văd că te-ai întors printre cei vii. Credeam c-ai să te trezesti abia mâine dimineaţă, veni o voce joasă dinspre usă.

Stacy îsi întoarse brusc privirea spre vizitatorul neasteptat, rosind.

- Cât e ceasul? întrebă ea, enervată că-l vedea pe cel care-i ocupase gândurile până mai adineauri.

- Trecut de opt, răspunse Cord, trăgându-si un scaun lângă patul ei si privind-o intens. Cum te simţi? o mai întrebă el fără nici o urmă de sarcasm în glas, cum se asteptase ea.

- Mai bine, răspunse Stacy, incapabilă să-l privească în ochi. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Eu...

- Nu-i nevoie. Mă consider norocos că ţi-am văzut calul. Nici nu vreau să mă gândesc cât ai fi putut zăcea acolo până te-ar fi găsit cineva. Tonul scăzut al vocii lui mai păstra nota blândă atât de nefamiliară, care îi făcea inima să bată într-un mod ciudat. Stai să-ţi aranjez pernele.

Cuminte, Stacy îl lăsă să-i mai pună o pernă sub cap. Conştientă de apropierea lui Cord, îşi ridică privirea spre chipul lui, observând linia fermă a maxilarului şi fermitatea gurii, dar refuză s-o ridice mai sus de pometi, la ochii lui pătrunzători. Îi simţi parfumul coloniei, pe care şi-l amintea atât de bine de când se întâlniseră pe drum. Stacy era sigură că-şi auzea bătăile inimii şi blestemă faptul că simpla lui prezenţă fizică o emoţiona.

- Acum e mai bine? o întrebă Cord, aşezându-se din nou pe scaun. Îi apăru pe buze un zâmbet, ca şi cum ar fi înţeles stânjeneala fetei când el se apropiase de ea. Stacy, poate c-ar trebui s-o luăm de la început, continuă el pe un ton neutru, în timp ce ea se concentra pe un pliu al cămăşii de noapte. Am pornit-o cam prost. Doctorul este de părere c-ar trebui să rămâi aici până te pui pe picioare. Fiind o situaţie de moment, ar fi mai bine pentru amândoi să ne ignorăm sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt. Surprinsă de faptul că el recunoştea antagonismul nerostit dintre ei, Stacy privi în ochii

gânditori care o fixau. Ce spui, suntem prieteni? Ezitând, Stacy strânse mâna lui întinsă. Presupun că, decât să mă asculţi pe mine, ai prefera să mănânci ceva, zâmbi el în colţul gurii. Am să ţi-o trimit pe Maria cu nişte supă şi ceai, adăugă el, pornind spre capătul patului. Oh, apropo, câinele tău este afară, iar calul este într-unul din grajdurile noastre. De asemenea, mi-am permis să-ţi aduc câteva lucruri de la cabană. Sper să nu te superi.

- Nu, răspunse Stacy, surprinsă de slăbiciunea propriei voci.

- E-n ordine, zise Cord cu un licăr în priviri. În caz că-ţi pui întrebări, Maria te-a „pregătit“ de culcare.

Fu indignată când văzu că fermierul iesea din cameră. „Este absolut nesuferit!“ gândi ea. Cum se lăsase păcălită de blândeţea lui simulată? Probabil că se distrase copios când ea se înfuriase si mai tare. Avea totusi dreptate, într-o privinţă - deocamdată trebuia să stea potolită până se va pune pe picioare. Pulsaţia dureroasă din cap o determină să se calmeze.

Când Maria, menajera robustă, veni cu mâncarea, Stacy se linistise, desi era convinsă că tot mai rosea un pic.

- Ah, micuţa se simte mult mai bine, nu? zâmbi joviala mexicană, în timp ce punea un bol aburind în poala fetei. Capul, mănânci, nu doare tare rău?

- Doar puţin. Supa miroase excelent, murmură Stacy, inspirându-i aroma. Era mai înfometată decât ar fi crezut. Maria iesi din cameră si o lăsă să-si

mănânce supa. Mai, mexicana se întoarse după tavă. A fost foarte bună, Maria, îi întinse Stacy tava zâmbind.

- *Gracias.* Gătesc bun. Domnul Cord spune că gătesc cel mai bun din tot Texas, râse femeia.

- Ei, poate c-a exagerat puţin, dar a fost foarte bună, râse Stacy.

- Acum dormi un pic, o instrui Maria, ajutând-o să se culce. O să te faci repede bine. Doctorul spune să stai la cald si să te odihnesti, dar patul ăsta este asa de mare, că te pierzi în el. I-am spus domnului Cord, dar el zice că nu-i nimic. Ha! Ai nevoie de-un bărbat, ca să-ţi fie cald, nu de-un pat mare.

Stacy simţi că roşeşte când auzi sfatul femeii. Îşi adusese aminte că se gândise că acesta era dormitorul lui Cord. Trebuia s-o întrebe.

- *Si, si,* râse menajera. Crezi că poate doarmi aici în noaptea asta? Nu, el a zis că mai bine doarme în birou.

Maria continua să râdă şi burta i se sălta în acelaşi ritm cu braţele la fel de grase. Stacy privi cu teamă în jur înainte de a stinge lumina. Adormi aproape instantaneu.

*
* *

Soarele dimineţii lumina tăblia de la capul patului. Maria îi adusese deja micul dejun, apoi o ajutase să se spele. În loc să se pieptene în jurul rănii, preferă să-şi strângă părul într-o coadă, apoi se îmbrăcă. Se simţea mult mai bine, atâta timp cât ignora durerea

surdă din cap. Tocmai admira o sculptură interesantă de pe uşă, când aceasta se deschise şi în cadrul ei apăru faţa zâmbitoare a lui Cord Harris.

- Bună dimineaţa. Maria mi-a spus că te-ai trezit, spuse el vesel. Ai chef să primeşti un vizitator?

- Un vizitator? îl întrebă Stacy, încercând să-şi dea seama cine-ar fi putut să vină. Da, am.

- Hai, băiete, intră, spuse Cord deschizând larg uşa şi lăsând să intre precaut câinele.

- Cajun! exclamă veselă Stacy. Imediat câinele o recunoscu şi se urcă cu labele din faţă lângă ea pe pat, dând vesel din coadă şi lingând-o pe faţă fericit. Gata, prostuţule, opreşte-te!

- Cred că-i foarte încântat că te vede. A refuzat să mănânce în dimineaţa asta si n-a vrut să se miste din dreptul usii tale, asa că mi-am spus că cel mai bine ar fi să-l las să vadă singur că te simţi bine, îi explică Cord din usă.

- Sper că nu v-a făcut probleme, zise Stacy după ce reusi să-l dea jos din pat. Suntem foarte atasaţi unul de celălalt, adăugă ea, privindu-si câinele care o urmărea cu adoraţie.

-Am ceva de lucru la fermă, asa încât am să las câinele aici să-ţi ţină companie. I-am spus Mariei să-ţi aducă niste cărţi din bibliotecă. Ştiu că aici nu-i confortul cu care esti tu obisnuită, dar dacă vrei ceva anume, spune-ne si o să vedem ce putem face.

- Mulţumesc. Totul e-n regulă, si nu vreau să vă creez probleme.

- Nu-i nici o problemă - cel puţin nu va fi ceva ce să nu putem rezolva, zise el.

Zâmbetul îi revenise în colţul gurii când iesea închizând usa în urma lui. Câteva minute mai târziu Maria sosi cu niste cărţi si reviste. Printre ele Stacy găsi câteva din titlurile ei favorite, si se apucă să le citească. Ziua se scurse destul de greu. La fiecare bătaie în usă se astepta să apară fermierul. Când Maria aduse tava cu mâncare, în acea seară, Stacy îsi dădu seama că el nu va mai sosi. Paradoxal, se simţi dezamăgită. Se consolă spunându-si că acest fapt se datora sentimentului de singurătate, dorindu-si compania cuiva, oricât de arogantă ar fi fost persoana respectivă.

Capitolul 5

Oftând mulţumită, Stacy îşi lăsă capul pe perna şezlongului şi mângâie cu afecţiune capul câinelui, care nu se dezlipise de ea. Era atât de absorbită de frumuseţile înconjurătoare, încât nu auzi paşii pe dalele de piatră ale verandei decât atunci când persoana se afla la câţiva paşi de ea. Recunoscu imediat mersul; îl auzise foarte des de cealaltă parte a uşii dormitorului ei, în ultima săptămână. Era Cord Harris. Când întâlni privirea lui intensă, ochii ei alunecară în jos, pe cămaşa albastră cu guler răsfrânt, care îi accentua lăţimea umerilor, şi pe braţele musculoase, apoi pe talia îngustă şi pantalonii negri.

Era atât de obişnuită să-l vadă îmbrăcat ca un fermier, încât acum o surprinse îmbrăcămintea sport. Majoritatea bărbaţilor care lucrau în aer liber nu se simţeau comod dacă erau îmbrăcaţi în altă ţinută decât cea în care erau obişnuiţi. Observă că era bronzat uniform, chiar şi în jurul gulerului şi pe braţe. Se părea că-şi făcuse timp pentru plajă pe marginea piscinei.

Dându-şi seama că îl privea insistent din cap până-n picioare, Stacy roşi. Bărbatul îi întinse un pahar înalt în care se afla o băutură cu cuburi de gheaţă. Timidă, ea îl acceptă şi zări, în treacăt, expresia amuzată de pe chipul lui. Deşi observase cum fusese studiat, Cord nu făcu nici un comentariu când îşi trase lângă ea un scaun de răchită.

- Arăţi foarte bine azi, rosti el încet scrutându-i, în acelaşi timp, chipul. Sper să-ţi placă băutura. Nu ştiu dacă doctorul ţi-a dat voie să bei aşa ceva, dar garantez că n-o să-ţi facă nici un rău.

- Mulţumesc. E bună, răspunse Stacy, sorbind o înghiţitură din paharul înalt.

Simţurile sale erau înnebunite în apropierea lui, vântul slab aducându-i în nări mirosurile şamponului şi al after- shave-ului lui.

- Presupun că este minunat să poţi ieşi la aer după ce-ai stat atâta timp închisă într-o cameră.

- Într-adevăr, aşa este. Ai o privelişte minunată aici. Sunt convinsă că eşti extrem de mândru de casa ta, spuse Stacy, cu o uşoară nuanţă de nervozitate în glas.

- Îţi plac antichităţile pe care le-ai văzut aici?

- Oh, da! exclamă ea cu ochi măriţi. Sunt minunate. Probabil c-ai mai decorat camerele, de-a lungul timpului.

- E adevărat. Ferma originală era împrejmuită. Servea ca fortăreaţă în timpul atacurilor, în vremurile de demult. Când am restaurat-o, am dărâmat aripile de sud şi de vest. Chiar şi acum e prea puţin spaţiu pentru necesităţile mele de burlac, o informă Cord cu zâmbetul pe buze.

- Dar când te vei însura si vei avea copii, va fi perfectă, spuse Stacy privind pereţii albi.

- Fără-ndoială, spuse el cu o notă rece si distantă

în glas.

- M-am referit la mărimea... începu ea.

- Am înţeles la ce te-ai referit, o întrerupse Cord. Dar nu cred că acest lucru se va întâmpla în viitorul apropiat.

Probabil că se gândea la povestea despre care-i vorbise Mary.

- Nu se stie niciodată, replică Stacy pe un ton mai vesel decât se simţea ea. Sunt sigură că există o mulţime de fete dornice să-ţi schimbe părerea.

- Te numeri printre ele? ridică el dintr-o sprânceană.

- Nu mă refeream la mine, răspunse ea usor indignată.

- Sună foarte romantic să te măriţi cu un bărbat care are o fermă de asemenea dimensiuni, dar realitatea este cu totul diferită, continuă el. Pământul acesta e dur si necesită mult efort, chiar si în vremurile noastre. Orele se scurg încet, iar rezultatele sunt imprevizibile, în cel mai bun caz. O soţie si-ar petrece mult timp singură, izolată de lume. În ce priveste distracţiile, acestea sunt inexistente, cu excepţia întâlnirilor ocazionale. Acelasi lucru se poate spune si despre super- market-urile cu care te-ai obisnuit tu. Când ai de făcut cumpărături majore, trebuie să mergi la San Antonio sau la El Paso. E destul de aspră viaţa aici, pentru o orăseană.

- Nu mă ofeream pentru acest rol, replică Stacy,

ridicându-se din sezlong îmbujorată.

Luând-o de braţ, Cord o conduse spre piscină, cu ochii strălucindu-i de amuzament.

- Vino-ncoace. Vreau să-ţi arăt ceva.

- Ce anume? îl întrebă ea nerăbdătoare.

- Ei, haide, spuse Cord zâmbind. Credeam că ştii de glumă!

- Am mai întâlnit bărbaţi atât de vanitoşi încât să creadă că toate femeile le cad imediat la picioare.

- La fel cum şi eu am mai întâlnit femei care consideră că sunt femeile ideale şi toţi bărbaţii vor ceda farmecelor lor.

Cei doi ajunseră pe partea cealaltă a piscinei şi rămaseră pe loc privindu-se sfidător, el continuând s-o ţină de braţ. Atmosfera dintre ei era încărcată de provocări nerostite. Tonul lui se îngroşă când se întoarse spre orizont.

- Nu vom obţine nimic dacă vom continua în acest fel. Fiecare ne păstrăm părerea proprie.

- Exact! spuse tăios Stacy. Acum arată-mi ce voiai să-mi arăţi, ca să mă pot întoarce în camera mea.

- Nu te-ar interesa.

- Despre ce-i vorba? îl întrebă Stacy, curioasă, în ciuda aroganţei bărbatului.

- Un vechi cimitir al familiei. Dar sunt sigur că nişte pietre funerare vechi n-ar corespunde gusturilor tale sofisticate, replică el pe un ton sarcastic, întorcându-i spatele.

- Totuşi aş vrea să-l văd.

- Nu-i nevoie, răspunse el ca şi cum Stacy ar fi

încercat să-i ceară scuze.

- Te asigur că n-am nici cea mai mică intenţie să te ironizez. Mai devreme mi-ai propus să îngropăm securea războiului şi să devenim prieteni, dar se pare că nu eşti în stare. Aş vrea să văd cimitirul. Dacă nu vrei să mă însoţeşti, arată-mi măcar unde se află, şi voi merge singură.

Tonul ei tăios îl făcu pe Cord să se întoarcă si s-o examineze cu ochi reci ca si cum ar fi vrut să se convingă că interesul ei era autentic.

- Nu-i departe de aici, dar e pe deal. N-as vrea să obosesti prea mult. Poate-ar fi bine să amânăm pentru altă dată. Văzând-o pe Stacy că se pregătea să-l înfrunte, adăugă: însă dacă esti sigură că vrei să mergi, mergem.

- Sunt sigură.

- Foarte bine.

Vru s-o ia din nou de braţ, dar ea se feri si porni în direcţia pe care i-o indicase el. Cord urca la un pas în urma ei, pe dealul din spatele casei. Panta era lină, dar perioada de lungă inactivitate o făcu pe Stacy să gâfâie când ajunse sus. Reusi să ignore strălucirea ironică din privirea lui si deschise poarta de fier a cimitirului.

Multiplele cruci si pietre funerare erau dominate din centru de un monument impozant. Trecerea anilor le tocise pe majoritatea, dar Stacy remarcă faptul că cimitirul era totusi bine întreţinut.

Cei doi merseră tăcuţi pe aleea pietruită printre zecile de pietre funerare, până ajunseră în centru. Majoritatea datelor erau din a doua jumătate a anilor

1800 si prima jumătate a anilor 1900. Patru dintre crucile mai mici aparţineau unor copii. O piatră era recentă, datată cu opt ani în urmă, si pe ea erau gravate cuvintele „Stephen Harris - Tată“.

- Este mormântul tatălui tău? întrebă în soaptă Stacy, cuvântul „tată“ aducându-i o undă de melancolie în glas.

- Da.

- Nu l-am observat pe-al mamei tale. Tot aici e-ngropată?

Peste chipul lui trecu o umbră când răspunse:

- Nu, este înmormântată în Est, alături de familia ei, explică el cu asprime în glas şi duritate în priviri. N-a suportat viaţa la fermă. La câţiva ani după ce m-am născut eu, s-a întors la familia ei.

- Te-a părăsit? întrebă ea, din glasul său răzbătând compasiunea pentru tată şi fiul lui, abandonaţi.

- Tata nu i-a lăsat alternativă, spuse Cord, privirea lui oţelită respingând mila tinerei. Mă îndoiesc c-ai să înţelegi. Acesta este un ţinut dur. Trebuie să-ţi iei ce-ţi aparţine şi apoi să lupţi ca să păstrezi ce ai. Mama a fost un copil răsfăţat, obişnuită să i se satisfacă toate dorinţele, aşa încât n-a interesat-o viitorul care o aştepta aici. Tânjea după luxul cu care fusese obişnuită şi n-a contenit cu pretenţiile, cerându-i soţului său întruna bani. Dar nu i-a ajuns niciodată cât i-a dat.

- Iar ferma a fost pe primul loc, pentru el,

murmură Stacy.

- Vezi piatra asta? întrebă Cord, întorcându-se spre mormântul din centru. Elena Teresa Harris, bunica mea. A fost o aristocrată spaniolă; s-a îndrăgostit de bunicul meu, pe atunci un fermier care se lupta să supravieţuiască, şi a avut o mulţime de vise. A fost o femeie adevărată. El n-a avut nimic să-i ofere, în afară de o casă veche de pământ, câteva vite şi o groază de pământ, uscat mai tot timpul anului. Dar asta n-a avut nici o importanţă pentru ea.

În vocea lui se simţea un profund respect şi o mare admiraţie. Deschise poarta şi ieşi în urma ei din cimitir. Cu gândul la conversaţia lor, Stacy nu sesiză când el o luase de braţ şi o condusese pe coama dealului. Priviră amândoi în tăcere peisajul care se întindea în faţa lor.

- Uite masina doctorului Buchanan, zise Cord după o vreme, arătându-i un autoturism care se apropia de casă. Ar trebui să coborâm. Oricum, probabil că Maria va pregăti curând cina.

Încuviinţând, Stacy îl urmă. Când ajunseră pe verandă, îi întâmpină chipul zâmbitor al tânărului doctor. Spre bucuria lui Stacy, acesta era însoţit de soţia sa. Roscata se apropie de ea încântată, întinzând braţele.

- Arăţi minunat! exclamă Mary, strângându-i cu căldură mâinile. Spune-mi, Stacy, cum vă înţelegeţi voi doi? o tachină ea în soaptă. Nu văd nici o urmă de luptă.

- Cord si cu mine am îngropat securea războiului, nu-i asa? răspunse Stacy râzând. Privind silueta înaltă de lângă doctor, continuă: Am căzut de acord că avem în comun câteva lucruri.

Doar fermierul înţelese aluzia la dialogul lor de mai devreme. Calmă, îl privi în ochi, reusind cu greu să nu zâmbească. Dar Mary, care îsi dorea să-i vadă împreună, înţelese cu totul altceva.

- Ei bine, asta-i o noutate, remarcă Bill Buchanan. Ultima oară când am fost aici, tu, Stacy, nu stiai cum să pleci mai repede. Zâmbind strengăreste, adăugă privindu-l pe Cord: Nu cumva pacienta mea s-a îmbolnăvit din nou?

- Cred că începe să fie cucerită de frumuseţile zonei, răspunse Cord, schiţând un zâmbet. Cu o fată atât de drăguţă, cum e Stacy, va trebui să am grijă ca tinerii nostri să nu cadă victime ale farmecelor ei.

Uitându-se la el, Stacy îsi dădu seama c-o lua peste picior. Nu-si putea explica de ce făcuse referire la dialogul lor anterior. Ea se simţise bine în compania lui, pe deal, si îi

plăcuse chiar si discuţia pe care o avuseseră si pe care o considerase interesantă. De ce trebuia acum s-o înţepe? Se simţea mai bine când era sarcastic? Schimbă subiectul, îndreptându-l spre copiii lui Mary. Îl simţi pe Cord de mai multe ori privind-o, dar ea îl evită.

- Vai ce gazde neprimitoare suntem, Cord, murmură ea, încercând să-si ascundă tulburarea provocată de prezenţa lui. Nu le-am oferit, doctorului si lui Mary, nimic de băut.

Cord o privi mirat, dar imediat îsi ascunse surpriza printr-un zâmbet adresat musafirilor.

- O să-i spun Mariei să ne aducă ceva. Ce-aţi vrea să beţi, Bill, Mary?

- Nu contează. Ceva rece si mult, râse Bill.

Cord intră în casă să-i spună Mariei să aducă răcoritoare. În acest timp, Mary si soţul ei se asezară pe două scaune din grădină, iar Stacy pe o bancă. După câteva minute, Cord se întoarse urmat de mexicana grasă, care aducea o tavă cu băuturi si prăjituri. Spre disperarea lui Stacy, Cord se aseză lângă ea, pe bancă. Agitaţia ei trecu neobservată de ceilalţi, care erau preocupaţi de băuturile oferite de Maria, doar Cord zâmbi în colţul gurii când îi observă stânjeneala.

Spre usurarea ei, conversaţia rămase pe teren neutru. De câteva ori simţi privirea pătrunzătoare a lui Cord care-o studia. Mary, cu personalitatea ei debordantă, monopolizase cea mai mare parte a conversaţiei, povestindu-le despre ghidusiile copiilor

săi, dar încet-încet subiectul reveni la Stacy si la accidentul ei.

- Când Bill mi-a vorbit despre accidentul tău, am insistat să te luăm la noi, în oras, continuă Mary. Dar el m-a asigurat că e mai bine să te lăsăm aici, unde te poţi odihni mai bine.

- De fapt, am zis că „beneficiezi de calm si linişte“, interveni doctorul, zâmbind. Aşa ceva e greu de găsit la noi acasă.

- Tot timpul se plânge de băieţi, explică Mary. Dar îi iubeşte la fel de mult ca şi mine. Totuşi, pot să văd câtă dreptate a avut. Arăţi foarte bine. Desigur, cu o asemenea privelişte, cine şi-ar mai dori să stea în pat?

Cu o sclipire în ochi, Mary îi aruncă lui Cord o privire poznaşă. Imediat Stacy interveni, cu intenţia de a opri aceste apropouri.

- Este o fermă foarte frumoasă, se grăbi ea să confirme. Tot ţinutul este fascinant. Îţi aminteşte cât de puţin timp a trecut de când pe aici trecea frontiera.

- Istoria Texasului este fascinantă, încuviinţă doctorul.

- Eraţi la cimitir când am venit noi? îl întrebă Mary pe Cord. Fără să mai aştepte confirmarea, continuă: Păcat că n-ai cunoscut-o pe bunica lui Cord, Stacy. Era o bătrână minunată. Dar nimeni nu se gândea la ea ca la o femeie bătrână. Era foarte activă şi plină de viaţă. Aveam nouă sau zece ani când a murit, dar

mi-o amintesc foarte bine.

- Cord mi-a povestit despre ea, spuse Stacy.

- Era o femeie remarcabilă. Avea spiritul aventurierilor din trecut, continuă Mary. Dar ceva din felul ei de-a fi, din modul cum îşi ţinea capul, cum te privea pătrunzător, îţi amintea de sângele ei nobil. Întotdeauna mama a spus că Doña Elena a fost singura care l-a putut controla pe Cord. Era o adevărată teroare pentru un copil - avea un temperament fantastic! şopti ea conspirativ către Stacy.

Cord râse de cuvintele lui Mary.

- Uiţi să-i vorbeşti şi despre temperamentul meu. Întotdeauna am considerat că m-a iubit atât de mult pentru că semănam cu ea. Dar, slavă Domnului, am învăţat să mi-l controlez, adăugă el pe un ton uşor ironic, privind-o pe Stacy.

- Mă tem, Cord, că în câteva rânduri ne-ai făcut să ne îndoim de acest lucru, zâmbi Bill Buchanan clătinând din cap. Să nu mă înţelegi greşit, Stacy, dar sunt sigur că femeia potrivită îi va putea face faţă; cu toate acestea, nu mi-aş dori să fiu prin preajmă când îşi pierde el controlul.

Stânjenită de întreaga discuţie, Stacy murmură un răspuns vag. Din fericire, fu întreruptă de Maria, care îi anunţa că era gata cina.

- Rămâneţi la noi la masă? îi întrebă Cord. Când Mary avu intenţia să se scuze, el o întrerupse: Nu

accept un refuz. Rareori avem musafiri şi nu vrem să plecaţi atât de repede, nu-i aşa, Stacy?

El îi întinse mâna, iar ea nu putu să-l refuze fără ca gestul să fie evident. Distrasă de atingerea lui, îi auzi în treacăt pe soţii Buchanan acceptând invitaţia.

Deşi îl ironizase mai devreme făcând aluzie la discuţia lor, o amuza surpriza lui când ea îşi asumase rolul de gazdă, însă acum avea senzaţia că se inversaseră rolurile şi devenise ea sursa de amuzament. Iar această postură nu-i plăcea deloc.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, când se aşezară la masă Cord îi şopti la ureche:

- Ar fi trebuit să citeşti regulile înainte de a începe jocul.

Ea se încruntă la el, dar nu găsi nici o replică.

Cina păru să dureze mai mult, iar Stacy crezu că nu se va mai sfârsi niciodată. Se simţea atât de încordată, încât avea senzaţia că stă pe un butoi cu pulbere gata să explodeze dintr-o clipă-n alta. Iar când Maria servi cafelele, subiectul era tot unul neutru. La sfârsit oftă usurată.

- Hei, trezeste-te! o tachină Mary, fluturându-si o mână prin faţa ochilor ei. N-ai auzit ce te-am întrebat?

- Scuză-mă, Mary, eram cu gândurile aiurea.

- Te întrebam dacă accidentul nu ţi-a schimbat intenţia în privinţa sederii tale aici.

- Nu, nu mi-a schimbat-o, replică Stacy, evitând

privirea interesată a lui Cord. Mai rămân câteva săptămâni, după care plec.

- Mă tem că acest ţinut este un pic cam dur pentru ea, spuse Cord zâmbind. În definitiv, Mary, noi am fost crescuţi aici si suntem obisnuiţi să trăim pe aceste meleaguri, pe când Stacy este din Est. Pentru ea e cam plictisitor.

- Nu-i deloc adevărat, ripostă ea imediat.

- Numai că aici n-ai nici un viitor, nu-i asa? zâmbi Cord în colţul gurii.

- Da, adică nu, se bâlbâi Stacy, dându-si seama că era atacată subtil.

- Ei, haide, Cord... începu Mary.

- Bineînţeles, noutatea aventurii a trecut, o întrerupse el. În definitiv, câţi munţi poţi vedea fără să te plictisesti? Câte persoane n-au venit în Vest pline de vise, ca apoi s-o ia la fugă când n-au mai suportat inconvenientele si izolarea de aici?

- Nu mă deranjează toate astea, negă Stacy. Îmi place acest ţinut.

- Ştii bine, Mary, că trebuie să ai un caracter puternic ca să-ţi poţi face un viitor aici. Cord o ignora deliberat pe Stacy, adresându-se roşcatei, care stătea în dreapta lui. Luxul devine foarte important când îţi este interzis după ce l-ai avut toată viaţa.

„Mă compară cu mama lui!“ gândi Stacy, indignată.

- Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea, aruncându-şi şervetul pe masă. În cameră plutea o stare de

tensiune aproape palpabilă, iar cei doi se priveau peste masă încordaţi. Mă îndoiesc că pe musafirii tăi îi interesează părerile tale despre mine, replică ea, ridicându-se de la masă şi ieşind val-vârtej.

Mary o ajunse din urmă în sufragerie.

- Ce se petrece între voi doi? o întrebă ea.

- Pur şi simplu nu ne înţelegem, răspunse Stacy cu pumnii strânşi.

- Păreaţi prieteni când am sosit noi, şi, ca să fiu sinceră, am sperat c-o să rămâneţi împreună, până la urmă, continuă Mary.

- Imposibil! exclamă Stacy, şi din glas îi răzbătură dezgustul şi supărarea. Reuşim, din când în când, să purtăm câte-o conversaţie civilizată, dar sfârşim prin a sări unul la gâtul celuilalt. Nici măcar nu putem spune că ne suportăm. Este atât de cinic şi egoist, încât insistă ca toţi să îngenuncheze la picioarele lui, iar eu n-am de gând s-o fac.

Imediat ce termină de vorbit, Stacy simţi prezenţa lui Cord în cameră. Se întoarse şi-l privi, sfidătoare.

- Oaspeţii noştri pleacă, vorbi acesta în cele din urmă. Îi conducem?

Stacy se întoarse fără să-i răspundă si o însoţi pe Mary care îsi luă geanta, si porniră împreună spre usă. Înainte de-a ajunge în curte, Stacy murmură o scuză faţă de tânăra de lângă ea.

- Îmi pare rău că v-am implicat într-una din certurile noastre, Mary. Mă bucur enorm c-aţi venit.

- Nu-ţi face griji, o linisti Mary. Ni se întâmplă tuturor. Tu ai grijă si fă-te bine cât mai rapid.

-Are dreptate, adăugă Bill, punându-si o mână pe umărul ei. Din punct de vedere medical, mai stai linistită câteva zile si limitează-ţi activităţile. Apoi poţi face tot ce doresti.

Privind chipul plăcut al doctorului, Stacy zâmbi timid. Era plăcut să simtă afecţiunea noilor săi prieteni. Îsi luară rămas bun, bine dispusi cu toţii, iar cuplul porni spre masină. Simţindu-se dintr-o dată singură si tristă, Stacy urmări masina dispărând la o cotitură. Hotărâtă, se întoarse spre Cord, pregătită să-i înfrunte privirea pătrunzătoare, dar acesta dispăruse. Uitându-se în jur, îl văzu că mergea spre grajduri. Usurată, intră în casă.

Capitolul 6

În ultimele două zile, Stacy îsi dăduse silinţa să-l evite pe Cord Harris. Reusise si datorită faptului că nici fermierul nu-i stătuse în cale. De data asta, însă, venise vremea să vorbească cu el, cu toate că nu prea avea chef. Îsi revenise complet si voia să se întoarcă la cabană. Îsi împachetase si ultimele lucruri, rămânând doar să mai discute cu el. Cajun mergea vesel pe lângă ea. Băgă usor capul pe usa biroului. Cord nu se afla acolo. Oftând, Stacy porni nerăbdătoare spre grajduri.

Probabil e pe undeva, pe afară, îsi spuse ea.

Când iesi afară, îi atrase atenţia un călăreţ care se apropia în galop de casă. Nerecunoscându-l în primul moment, Stacy aşteptă să vadă cine era. Curiozitatea îi era trezită de graba cu care se apropia acesta. Auzi niste ţipete dinspre grajduri si se întoarse să vadă care era motivul acestei agitaţii, dar clădirea o împiedica să vadă. Când călăreţul se apropiase destul, îl întrebă:

- Ce se petrece?

- Scuzaţi-mă, doamnă, dar trebuie să chem doctorul, spuse acesta, grăbindu-se să treacă pe lângă ea.

- Ce s-a întâmplat? Cine-i rănit? strigă Stacy, apărându-i în minte imaginea terifiantă a lui Cord zăcând inconştient.

-Armăsarul ăla împieliţat s-a strecurat afară din

boxă când a intrat Chris la el, răspunse bărbatul, grăbindu-se să deschidă uşa biroului, urmat îndeaproape de Stacy. Fraierul a încercat să-l prindă. Dar armăsarul s-a enervat şi l-a atacat. Din fericire, şefu' şi noi eram prin preajmă şi am văzut ce s-a întâmplat. Nu ştiu cât de grav e rănit puştiu' - nu putem să ne apropiem de el.

- Diablo! şopti Stacy, urmărindu-l pe bărbatul care se apropia de telefonul de pe birou.

- Şefu' este atât de furios, încât e-n stare să omoare calul, murmură cowboy-ul în timp ce forma numărul, fără să se adreseze în mod special lui Stacy.

Când îl auzi vorbind cu doctorul, Stacy ieşi grăbită din birou şi se duse la cal. Sări în şa şi îl întoarse în direcţia din care se auzeau ţipetele. Abia putea gândi coerent. Strigă câinele şi dădu pinteni calului. Ştia doar că trebuia să ajungă cât mai repede acolo.

Apropiindu-se de locul accidentului, văzu doi bărbaţi călare şi un altul căzut şi prins sub calul său, şi el căzut, iar murgul ei se afla între călăreţi şi animalul prăbuşit, având o atitudine războinică. De gâtul lui Diablo atârna liber o frânghie, evitând cu dibăcie lasourile celorlalţi călăreţi. Avea botul înspumat şi arunca din copite înnebunit.

- Ce dracu' cauţi aici? ţipă Cord, când o văzu pe Stacy descălecând. Întoarce-te în casă unde ţi-e locul!

- Este calul meu! ţipă si ea, întorcându-se spre

armăsarul care rânjea ameninţător spre călăreţul de lângă Cord.

- Femeie nebună, mormăi fermierul în timp ce se apropia de ea călare. Nu vezi că afurisitul ăsta de armăsar e nebun?

Atunci Stacy observă biciul din mâna lui. Din ochii ei ţâsniră flăcări când îsi ridică privirea spre el.

- Ce vrei să faci? Să-l baţi până se supune?
- Dacă trebuie, da. Băiatul de colo este rănit!
- Dă-te la o parte din calea mea! îi ceru Stacy.

Se întoarse spre armăsarul roscat. Acesta îsi îndreptă privirea spre ea tropăind si scuturându-si nervos coama. Dându-se înapoi, se cabră, lipindu-si urechile de cap.

- Diablo! comandă Stacy, încercând să atragă atenţia animalului. Diablo, calmează-te!

Dar el rămase cu urechile lipite de cap, iar cu picioarele din spate încerca să-l lovească pe Cajun, care se afla destul de aproape. Stacy vedea cum calul prăbusit făcea eforturi să se ridice, dar cădea mereu pe-o parte. Când Diablo porni spre ea, Stacy îl strigă din nou ferm. I se păru că-l vede ciulind urechile si venind spre ea. Stacy se feri din calea lui în ultima clipă, lăsându-l să treacă în goană pe lângă ea. După aceea el se întoarse, nechezând. Cu coada ochiului, Stacy îi văzu pe cei doi călăreţi apropiindu-se. Unul se duse la băiatul rănit, în timp ce Cord se apropie de armăsar, cu biciul strâns pe sa si în mână cu un lasou, pregătită.

- Diablo! se auzi ca o soaptă vocea ei. Usor,

băiete, calmează-te. E-n regulă, băiatule. Vino aici. Haide!

Dar iritarea şi amintirea, aproape uitată, a cicatricei de pe gât erau prea mult. Calul nu putea stăpâni demonul care pusese stăpânire pe el. Recunoscuse persoana din faţa lui, dar acum era dominat de noi senzaţii de ură. Cu colţul ochiului îl văzu pe călăreţul care venea spre el prin spate şi se întoarse spre acesta. Apropiindu-se cu încă un pas de el, Stacy îl strigă. De data asta, calul se întoarse şi alergă spre ea, cu capul plecat şi rânjind. Când Stacy încercă să se ferească din calea lui, armăsarul făcu un pas spre ea şi o trânti la pământ. Gâfâind dar teafără, ea se ridică în picioare şi-l văzu pe Cord că urmărea calul. Strigă la celălalt călăreţ şi amândoi îl prinseră, în acelaşi timp, cu lasourile. Nechezând furios, calul încercă să-l atace pe călăreţul cel mai apropiat, dar fu ţinut strâns de Cord cu funia lui.

- L-am prins, şefu’! L-am prins! strigă triumfător călăreţul, în timp ce calul de zbătea între cele două frânghii.

Abia după câteva momente armăsarul îşi dădu seama că nu putea scăpa. Cei doi călăreţi îl duseră urgent înapoi în boxa din care tocmai scăpase.

Scuturându-se de praf, Stacy îl văzu pe bărbatul care chemase doctorul că îngenunchează lângă călăreţul şi calul căzuţi. Se grăbi şi ea spre ei, ajungând o dată cu Cord. Se lăsă în genunchi lângă

tânărul rănit.

- Stai liniştit, Chris, zise Cord. Te scoatem imediat de aici. Doctorul e pe drum.

- Mi-am rupt piciorul, gemu băiatul, strângând din dinţi să nu urle. Scoateţi-mă de sub calul ăsta afurisit!

- Imediat. Cât de gravă e starea piciorului calului? întrebă Cord adresându-se celui care încerca să calmeze calul care gemea de durere.

Singurul răspuns a fost o clătinare negativă din cap. Fără nici un alt cuvânt, Cord se ridică si se îndreptă spre calul său. Scoase pusca din teaca atasată la sa. Stacy rămase blocată când îl văzu, incapabilă să schiţeze nici cel mai mic gest sau să scoată vreun cuvânt. Împuscătura care curmă viaţa calului suferind o asurzi. Din cauza socului nu-l văzuse pe doctor când sosise si pusese băiatul rănit pe o targă pentru a-l duce la spital. Tot ce vedea era trupul calului mort. Nici să plângă nu mai putea. În cele din urmă vederea îi fu blocată de Cord, care se apropiase de ea. Ţeapănă, îsi ridică ochii plini de lacrimi spre chipul lui sumbru.

- De ce? sopti ea, făcând eforturi să vorbească, în pofida nodului din gât.

- Când Chris a vrut să-ţi prindă calul, armăsarul a ripostat si i-a lovit, pe el si calul lui, trântindu-i. Lui Chris i-a rupt piciorul, la fel ca si calului său. Doctorul spune că în aproximativ sase săptămâni se va face

bine si va scăpa de cârje după încă vreo lună.

- Nu, murmură Stacy. Calul! De ce a trebuit să-l ucizi? N-a fost vina lui, suspină ea.

Era prima ei experienţă brutală de acest fel si nu-si putea dezlipi ochii de lesul animalului.

- Calul? explodă Cord. Îţi dai seama c-as fi putut pierde un om? O fiinţă omenească! Şi tu esti supărată din cauza unui cal?!

Furia lui străpunse starea ei de şoc, determinând-o să se întoarcă din nou spre el. Pe chipul lui se citea dispreţul. N-o înţelegea. Îi părea rău pentru călăreţ, dar nu se putea împăca deloc cu uciderea cu sânge rece a calului.

- Dar el se va face bine, nu înţelegi? Calul este însă mort, iar tu eşti cel care l-a ucis! Ca şi cum n-ar fi însemnat nimic!

Vocea ei se sparse, ameninţând să atingă pragul isteriei.

- Nimic? Îţi dai seama că acum am rămas şi fără un om şi fără un cal? Crezi că îmi va fi uşor să găsesc pe altcineva, în această perioadă a anului? replică el, prinzând-o de un braţ şi strângând-o ca-ntr-o menghină. Şi pentru toate astea ţie trebuie să-ţi mulţumesc; ţie şi calului tău!

- Oh, sigur, e numai vina mea! ţipă ea sarcastic. Ei bine, nu-ţi face griji. Voi achita eu cheltuielile de spitalizare şi neajunsurile pe care ţi le-am provocat.

- Chiar asta ai să şi faci! confirmă Cord cu voce

joasă, amenințătoare. Şi nu vei scăpa atât de uşor, de această dată, cu toţi banii tăi. Ai să iei locul lui Chris. Pentru prima oară în viaţa ta vei vedea ce înseamnă să munceşti ca să-ţi achiţi o datorie.

- Ce vrei să spui? îl întrebă ea tremurând de furie.

- I-ai impresionat pe toţi cu povestea ta tragică, de copil orfan. Sunt sigur că ai suferit extrem de mult când a murit tatăl tău lăsându-ţi atâţia bani, replică el pe un ton sfidător.

Cuvintele lui tăiară ca o lamă de oţel în inima lui Stacy, lăsând-o fără grai. Fără să ştie cum, simţi contactul palmei sale pe obrazul bărbatului din faţa ei. În ochii lui străluceau flăcări de furie.

- Deci asa îţi place să joci, murmură el printre dinţi. Azi ai scăpat, dar dacă as fi în locul tău, n-as mai încerca încă o dată. Ai să începi munca de mâine, spuse el. Şi ai grijă să te îmbraci cu ceva mai practic, ca de pildă niste blugi. Pe aici, noi nu prea ne îmbrăcăm după ultima modă.

Îl privi pe Cord, cu pumnii strânsi, cum se îndepărta, fără să scoată nici acum vreun cuvânt. Încet, după ce el plecă, porni si ea spre casă. Când ajunse, urcă direct în camera ei. Asezată pe pat, se uită la lucrurile pe care si le împachetase înainte de a iesi.

Ştergându-si cu o mână lacrimile care i se scurgeau pe obraji de furie, recapitulă în minte conversaţia avută cu Cord. Nu era normal să-i pese

mai mult de-un cal decât de viaţa unui om, dar a fost socată când a văzut calul omorât. Poate îl acuzase pe nedrept pe Cord fiindcă împuscase calul înainte de a se asigura dacă-l putea salva sau nu. Dar Stacy nu-i putea găsi nici o scuză pentru revoltătorul atac asupra ei, folosindu-se de moartea tatălui său. În afară de asta, lui nu-i spusese niciodată că este orfană, ci numai celor din familia Nolan, dar era sigură că nimeni nu stia de banii pe care i-i lăsase tatăl ei! Va putea oare să-l convingă vreodată că avea o părere deformată despre ea? Dar de ce-ar încerca? Confuzia care domnea în mintea ei o făcu să se ridice si să se plimbe prin cameră.

Şi, la urma urmei, cum o va putea determina să rămână, împotriva voinţei ei? N-o putea sili să muncească. În afară de asta, ce stia ea despre munca la fermă? Stacy se duse la oglindă si în minte îi apăru o idee. N-o putea împiedica să plece, pentru că nici măcar nu era acasă. Se uită scurt la ceas, după care se uită pe fereastră. Trecuse mai mult timp decât se aşteptase. Soarele asfinţise deja, iar Cord era plecat de cel puţin două ore. Dacă voia să plece până se întorcea el, atunci trebuia să se mişte repede. Începu rapid să-şi scoată lucrurile din cameră.

Evident, el o va acuza că fugise şi refuzase provocarea, dar n-avea decât să creadă ce vrea.

Abia îmbrăcase jacheta şi îşi luase geanta, când

auzi că se închide uşa de la intrare. Încet, se apropie de scări şi îi zări silueta la baza scărilor. Chipul lui Cord era învăluit în umbră, dar Stacy putea să-şi imagineze cu uşurinţă trăsăturile dure ale feţei lui. Îl privi cu ochi mari, temători, începând totodată să tremure. Nici unul dintre ei nu vorbi, iar tensiunea creştea cu fiecare clipă care se scurgea.

- Să înţeleg că te pregăteai să pleci undeva? se auzi vocea lui baritonală.

-Are vreo importanţă? replică Stacy, sfidătoare, ridicându-şi provocator bărbia.

- Îţi sugerez să abandonezi ideea, veni răspunsul lui rece. Şi ai putea să-ţi despachetezi lucrurile, adăugă el, aruncând o privire bagajelor.

- Doar nu-ţi imaginezi că mă poţi ţine prizonieră aici împotriva voinţei mele? explodă ea furioasă.

El îi aruncă o privire înainte de a-i răspunde.

- Îmi eşti datoare şi e dreptul meu să stabilesc modalităţile de plată.

Când înţelese că n-avea cum să-l înfrunte pe acest bărbat, umerii lui Stacy se lăsară. Focul din privirea ei se stinse, fiind înlocuit de disperare si confuzie. Mai încercă o dată, nedorind să se dea bătută.

- N-am să mai rămân în această cameră încă o noapte!

În ochii lui scăpără un licăr de amuzament înainte

de a se întoarce spre iesire.

- Cum doresti. La capătul holului e o cameră de oaspeţi. Foloseste-o pe aia. În caz că te interesează, băiatul care a fost rănit va sta în spital câteva săptămâni si nu va putea lucra câteva luni.

Stacy rosi când îsi dădu seama că uitase să se intereseze de starea călăreţului rănit. Cum reusea Cord s-o facă să se simtă lipsită de inimă? Frustrată, îsi lăsă bagajele si se opri în faţa primei usi pe stânga, în hol.

Era prea supărată ca să mai observe design-ul camerei. Indiferenţa rece a lui Cord o irita. Prin felul cum se comportase reusise să se facă de râs si să-l convingă si mai mult pe Cord că era o egoistă si o răsfăţată. Stacy stia că nu se putea astepta la compasiune din partea lui. Va trebui să ia locul călăreţului rănit.

- Foarte bine, domnule Harris, sopti ea pentru sine. Am să fac faţă oricărei provocări care va veni din partea ta!

Soarele abia se ivise pe cer a doua zi de dimineaţă, când se auzi la uşa lui Stacy un ciocănit uşor. Adormită încă, se ridică într-un cot şi privi mai întâi pe fereastră apoi la ceasul de pe noptieră. Îi trebuiră câteva minute până să-şi aducă aminte de evenimentele din ziua precedentă.

- Da?

- E timpul să te scoli, răsună din hol vocea lui

Cord. Bineînţeles, dacă vrei să bei o cafea şi să mănânci ceva înainte de plecare.

El nu mai aşteptă nici un răspuns şi se depărtă de uşă. Hotărâtă, Stacy se dădu jos din pat. Avu nevoie doar de câteva minute ca să îmbrace o pereche de blugi, o cămaşă de bumbac, şi să-şi prindă părul într-o coadă la spate. Pe buze îi apăru un mic zâmbet când se privi în oglindă. Dacă el credea că o pereche de blugi şi o bluză simplă o vor face mai puţin feminină, se înşela. Luându-şi pălăria, coborî scara până în sufragerie.

Din păcate, Cord nu se afla acolo. Stacy o întrebă pe Maria, care îi spuse că domnul Harris mâncase deja şi era afară, dându-le oamenilor săi instrucţiunile necesare. Maria era nelămurită în legătură cu turnura pe care o luaseră evenimentele şi se uita nedumerită la fată. Când Stacy termină de mâncat, Maria îi spuse că şeful o aştepta în curte.

Din fericire pentru ea, majoritatea bărbaţilor plecaseră. Ar fi fost stânjenitor să primească ordine de la fermier în prezenţa celorlalţi. Recunoscu silueta lui înaltă, alături de alţi doi bărbaţi. Era cu spatele la ea, aşa încât n-o văzu apropiin- du-se, dar Stacy era sigură că ştia că vine.

Cei doi bărbaţi încercară să ignore fata care se apropia. Cel mai înalt dintre ei era doar cu câţiva ani mai în vârstă ca ea si se simţea foarte stânjenit de situaţie. Îsi ţinea capul plecat si borul pălăriei o

împiedica să-i vadă expresia întipărită pe chip. Celălalt bărbat era mult mai în vârstă si părea foarte înţelept. Când se apropie de grup, cel mai în vârstă o privi deschis, în ochi citindu-i-se compasiunea si simpatia. Era plăcut să vadă că are în el un aliat.

- Era si timpul să apari odată, Adams, spuse Cord pe un ton tăios, întorcându-se spre ea. Vreau să mergi azi cu Hank si Jim să aduni cireada în zona de iernat, ordonă el aruncând o privire indiferentă siluetei scunde de lângă el. Vreo întrebare, Hank? Bărbatul mai în vârstă clătină din cap. E-n ordine. Atunci, încălecaţi.

Stacy porni spre cai după cei doi bărbaţi, dar Cord o opri. Întorcându-se spre el, ea îsi scoase mănusile din buzunarul de la spate si începu să si le pună, sperând să-si poată stăpâni tremurul nervos.

- Da, spuse cu o voce la fel de tăioasă ca a lui, privindu-l cu tupeu.

Câteva momente el nu-i răspunse, apoi zise:

- Hank te va învăţa ce trebuie să stii.

- Bine, replică ea, neplăcându-i privirea pătrunzătoare care o studia. Altceva?

- Nimic. Baftă!

Tonul lui indiferent nu se potrivea cu cuvintele. Brusc, Stacy se întoarse si se îndreptă spre cei doi călăreţi care o asteptau. Cel căruia i se spusese Hank îi întinse frâiele unui cal micuţ, cafeniu. Urcă tăcută în sa si porni după ei.

La scurt timp după ce ieşiră din curtea fermei, cel tânăr o luă înainte, lăsându-l pe Hank cu Stacy. În

mod normal i-ar fi făcut plăcere să călărească dis-de-dimineaţă, dar în împrejurările actuale se simţea prea umilită ca să se bucure de această plimbare. Mândria o împiedica să privească spre bărbatul tăcut de lângă ea. Un timp cei doi merseră unul lângă altul încet, într-un trap uşor, până când călăreţul îşi îndemnă calul la pas, determinând-o şi pe Stacy să procedeze la fel.

- Domnişoară Adams, rosti el cu voce dogită. Ştiu că nu-i treaba mea, şi puteţi să-mi spuneţi să-mi ţin gura, dar dacă vom munci toată ziua la un loc, m-aş simţi cam singur dacă aş fi nevoit să vorbesc doar cu calul. Acum, nu-i treaba mea să comentez ordinele şefului, dar nici eu, şi nici unul dintre băieţi, nu te consideră vinovată pentru ce i s-a întâmplat ieri puştiului. O să fie lungă ziua dacă va trebui să ne-o petrecem numai în şa, mai ales pentru o persoană ca dumneata, însă va trece mai uşor dacă vom mai pălăvrăgi.

Stacy avu impresia că acesta fusese cel mai lung discurs pe care-l ţinuse tipul vreodată, şi zâmbi auzindu-l. În felul lui stângaci încerca s-o facă să se simtă mai la îndemână.

- Îţi mulţumesc, Hank. Apreciez cuvintele tale mai mult decât îţi închipui.

- Ei bine, lucrez aici de pe vremea când şefu' era de-o şchioapă, şi am văzut multe lucruri ciudate la viaţa mea. Dar trebuie să recunosc că e prima oară

când văd o femeie văcar. Iar şefu' zice că trebuie să munceşti din greu dacă vrei să ai ce mânca, zise el, clătinând din cap contrariat.

- Iar eu chiar asta intenţionez să fac, spuse ea hotărâtă, zâmbind. Nu stiu nimic despre strânsul vacilor, dar pot învăţa. Cel puţin, stiu să călăresc si sunt într-o condiţie fizică destul de bună.

- Păi, domnisoară, văd si io că stii să călăresti, da' tre' să te mai relaxezi un pic. Nu esti la un spectacol de călărie, asa că nu-i nevoie să-ţi pese cum arăţi, o mai sfătui Hank, zâmbind usor. Şi e mai simplu să zici vite, nu vaci.

-Just, râse ea. Spune-mi, Hank, ce vom face azi, mai exact?

- O să căutăm vitele rătăcite si le vom mâna spre zona unde vor rămâne să pască în timpul verii. Majoritatea oamenilor si-au adus aici caii cu camionul ca să putem mâna cu toţii cireada principală.

- Cu camionul? îl întrebă Stacy mirată.

- Mda. Este un Vest modern, după cum poţi vedea. Decât să-si petreacă o grămadă de timp în sa până în locul unde se află cireada, acum suie caii în remorci si traulere si-i duc cât mai aproape.

- Mă mir că nu folosiţi jeepuri, ca să le adunaţi! exclamă Stacy mai mult pentru sine.

- Cu câţiva ani în urmă, când am avut probleme cu strânsul vitelor la un loc, sefu' a folosit un elicopter să le caute. Lucrurile s-au mai schimbat,

murmură Hank. Ar fi cazul să-l ajungem din urmă pe Jim.

Cei trei călăreţi parcurseră mai mulţi kilometri până ajunseră la primul gard de sârmă ghimpată. Călăriră pe lângă gard până ajunseră la o poartă prin care trecură de partea cealaltă.

- De aici începem munca, domnişoară, spuse bărbatul mai vârstnic, indicându-i pământul care se întindea în faţa lor.

- Dar nu văd nici o vită, spuse Stacy, uitându-se în jurul ei.

- Tocmai asta e ideea. Dacă ar fi fost la vedere, n-ar mai fi fost atât de multă muncă. Parcă ar cunoaşte fiecare vad de râu şi tufiş de pe aici, aşa de bine se ascund.

- Dar eu credeam că voi creşteţi animale domestice, rosti ea nedumerită.

- Aşa şi este, dar au fost lăsate în libertate şi s-au sălbăticit, iar acum fug de noi, îi explică bătrânul privind în jur. De obicei, acum ne despărţeam, ca să acoperim o suprafaţă cât mai mare, însă deocamdată o să stai mai aproape de mine, domnişoară.

Cei trei călăreţi se despărţiră. Cel tânăr porni spre stânga în căutarea animalelor rătăcite. Era cald şi mult praf. Pe la jumătatea dimineţii strânseseră aproximativ cincisprezece vite. Hank o instrui să meargă cu cireada înainte, în timp ce ei doi mai adăugau alte animale rătăcite.

După o vreme gura lui Stacy se uscase de la

praful ridicat de copitele vitelor, dar nu îndrăznise să bea apă de teama ca vitele să nu încerce să fugă. De fiecare dată când atenţia îi era atrasă de altceva, exact atunci una dintre vite schimba direcţia şi încerca să se îndepărteze, şi Stacy trebuia s-o aducă înapoi.

Fata fu fericită când îl văzu pe Hank apropiindu-se, dar era un efort prea mare să încerce să zâmbească. N-o privi direct, dar Stacy observă un zâmbet slab pe buzele lui.

- Cam mult praf şi foarte cald, murmură el. Ne apropiem de rezervorul de apă şi ne vom întâlni curând cu ceilalţi. Ti-ar prinde foarte bine un pic de odihnă, nu-i aşa?

- Recunosc că da, Hank, confirmă Stacy, simţindu-si buzele crăpând când vorbise. Bătându-si usor calul pe gât, adăugă: si sunt sigură că si el merită puţină odihnă. Bătrânul zâmbi. Văd că vitele s-au mai linistit. Se pare că prezenţa ta le-a calmat. Înainte, la fiecare cinci minute una dintre ele o lua la sănătoasa într-o direcţie sau alta, comentă Stacy, făcându-i plăcere compania cowboy-ului mai în vârstă.

- M-nu, nu eu sunt cauza. Au mirosit apa. Pur si simplu noi ne îndreptăm în aceeasi direcţie ca si ele.

După o vreme Stacy văzu un rezervor de apă. Lângă el se aflau câteva camioane si traulere.

- Hai s-o luăm înainte. Vitele se vor duce la apă. Odihneste-te cât poţi de mult. Vom sta în sa o după-amiază lungă.

Recunoscătoare, Stacy înconjură cireada si porni spre vehiculele staţionate. Acolo erau mai mulţi cowboy, unii mâncau, alţii abia îsi cumpărau câte ceva. Descălecă încet si, cu pasi nesiguri, se duse să-si ia si ea ceva de mâncare. Era hămesită după micul dejun frugal pe care-l mâncase dimineaţa. Apoi îsi găsi un loc umbros si se aseză să mănânce.

- Văd c-ai reusit să supravieţuiesti în dimineaţa asta, se auzi o voce profundă în spatele ei.

Întorcându-se, surprinsă, Stacy îl văzu pe Cord rezemat de traulerul la umbra căruia se asezase ea, aprinzându-si o ţigară si studiind atent chipul prăfuit al fetei.

- Da. M-am descurcat destul de bine. Esti surprins?

- Nu. Mi-am imaginat că poţi face orice-ţi pui în minte, replică el. Mă întreb doar cât vei rezista.

- Hei, şefu', ăsta e calul pe care l-ai cumpărat săptămâna trecută? îl întrebă Hank, care se îndrepta spre ei, atent la un murg cafeniu legat lângă trauler.

Murgului nu-i plăcea să fie legat şi bătea nerăbdător din copite, trăgând de hăţurile cu care era legat, încercând să se dezlege.

- E tare mişto, adăugă el.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe Stacy, Cord răspunse:

- Ai dreptate, este.

Stacy simţi că roşeşte, dar nu-şi dezlipi privirea de-a lui.

-Ei bine, nu vreau să vă reţin de la muncă, spuse el în cele din urmă. Ne vedem mai târziu.

Salutând-o scurt din cap pe Stacy şi bătându-l prieteneşte pe umăr pe cowboy, Cord porni spre cal, păstrând pe chip acea expresie de amuzament la gândul secret care-i trecuse prin minte. Fără să privească în urmă, încălecă şi porni spre grupul de călăreţi care-şi beau ultima ceaşcă de cafea. Stacy n-a auzit ce le-a spus, dar presupunea că le-a dat ordinul de plecare, pentru că i-a văzut pe toţi ridicându-se şi îndreptân- du-se fiecare spre calul său.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Jim apropiindu-se cu doi cai. Îi înmână hăţurile unuia dintre ei. Tăcută, încălecă şi porniră împreună să i se alăture lui Hank şi să-şi înceapă după-amiaza de lucru.

Capitolul 1

Stacy crezuse că acea dimineaţă fusese lungă şi foarte caldă, dar abia pe la ora şase, în acea după-amiază, a înţeles ce înseamnă cu adevărat să-ţi intre os prin os. Aproape că-i venea să strige de fericire când zări rezervorul de apă, locul magic unde aveau să înnopteze vitele, dar nu numai ele.

Fiindcă nu încercase să fugă de muncă şi să-i lase numai pe ei să trudească, chiar şi în locul său, câştigase respectul atât al lui Jim, cât şi al lui Hank. De mai multe ori aceştia se oferiseră să-i ţină locul pentru ca ea să se poată odihni, dar fata nu acceptase. Ca femeie, ar fi fost simplu să profite de ei, iar aceştia i-ar fi permis, deşi şeful lor le dăduse ordin să n-o facă.

Hank îi sugeră s-o ia înainte şi să le aducă şi lor câte-o cafea, dar ea îl refuză, spunându-i, cu un zâmbet strâmb, că avea nevoie de ajutor ca să descalece. Şi chiar era adevărat, în acel moment, ca să mai poată fi şi amuzant. La puţin timp după aceea uniră cireada lor cu cea principală, care se afla la vreo sută de yarzi de tabără.

Stacy acceptă să fie ajutată de Jim ca să coboare din sa. Merse cu greutate până la masina cu mâncare, de unde venea aroma cafelei proaspete. Hank ajunsese înaintea lor si discuta cu ceilalţi călăreţi care se strânseseră acolo.

- Hank, mormăi Stacy, privindu-l direct în ochi si zâmbind strâmb. Cred că ai în faţă prima femeie

văcar crăcănată pe care o vei vedea vreodată. N-am să mai pot merge drept niciodată si nici măcar să mă asez n-am să mai pot!

Cei din jurul lor râseră înţelegători si, cel mai important, o acceptară bucurosi printre ei. Înconjurată de multă veselie si glume, Stacy fu prezentată celorlalţi si primi o cească de cafea fierbinte. Gemu de plăcere când inhală aburul parfumat.

- Bucătare, esti un maestru, dar spune-mi, unde este cada cu apă fierbinte? exclamă ea, însoţită de alte râsete. Voi chiar treceţi prin asa ceva în fiecare zi?

- Duminica chiar de două ori, replică unul, si râse când văzu expresia de consternare de pe faţa lui Stacy.

- Scuteste-mă de detalii si ajută-mă să mă asez!

Mai mulţi bărbaţi făcură un pas înainte, inclusiv Jim Connors, si cu foarte mare grijă o ajutară să se aseze. În ciuda durerii din muschi si oase, Stacy începea să se simtă la fel de bine ca si bărbaţii. Rareori avuseseră în mijlocul lor o femeie si cu siguranţă nici una nu făcuse băscălie de propria situaţie. Cu o sclipire în ochi vru să facă un alt comentariu, dar observă că ei deveniseră foarte seriosi si priveau undeva dincolo de ea. Încă într-o dispoziţie de zile mari, se întoarse, zâmbind radioasă, să vadă ce le atrăsese atenţia bărbaţilor. Cord Harris se afla în spatele ei, studiindu-i pe toţi amuzat. Stacy nu-si dădu seama cum avu tupeul să rostească:

- Oh, patroane, îngăduie, rogu-te, unei amărâte să rămână aşezată în prezenţa ta măreaţă, căci îţi jur că nu m-aş putea ridica nici dacă mi-ai ordona.

Toţi încremeniră şi aşteptară reacţia. Stacy fu îngrozită de propriile cuvinte, dar era prea târziu să şi le mai retragă. Îşi ţinu respiraţia, ca şi ceilalţi. Râsul gutural care se auzi în cele din urmă îi linişti pe toţi, dar mai ales pe Stacy.

- Charlie, dă-mi şi mie o ceaşcă din fiertura ta, cât stau jos lângă señorita, îi spuse Cord, zâmbind, bucătarului.

Cineva făcuse un foc de tabără, iar Stacy îşi fixă privirea asupra flăcării, încercând să-l ignore pe bărbatul de lângă ea şi fiorul de plăcere care o străbătuse când îl auzise râzând. Soarele se pregătea să apună, aruncând umbre colorate peste ţinut, în timp ce amândoi îşi beau cafeaua în linişte. Bucătarul le aduse câte o porţie de friptură de vită cu fasole şi le umplu iar ceştile.

- Ei, ce părere ai despre munca mea, ca fermier? o întrebă Cord în timp ce mâncau. E aşa cum te aşteptai?

- Nu, replică Stacy zâmbind. Nu c-aş vrea să mă plâng, dar este mult mai grea decât mi-am imaginat.

- Până acum te-ai descurcat cu brio, spuse el.

- Adică nu te aşteptai să rezist?

- Adică nimic. Voiam doar să spun că te-ai descurcat foarte bine, atâta tot, adăugă el cu un licăr vesel în ochi. Ar trebui să-ţi ţii în frâu temperamentul. Te superi prea repede.

- Poate că am şi motive, replică Stacy, privind în continuare focul de tabără.

- *Touché,* zâmbi Cord, studiindu-i în continuare expresia de pe chip. Cred că eşti destul de obosită ţinând cont cât ai muncit azi. Curând muncitorii se vor întoarce acasă. Poţi să mergi cu ei sau, dacă astepţi un pic, te pot duce eu.

- Toţi se întorc acasă? îl întrebă Stacy, uimită. Adică lăsaţi aici vitele nesupravegheate?

- Nu, râse Cord. Majoritatea bărbaţilor vor rămâne si vor face de pază cu schimbul. Şi-au adus fiecare sacii de dormit, adăugă el, arătându-i locul unde acestia îsi pregăteau deja locul unde urmau să înnopteze.

- Atunci eu de ce să mă întorc la fermă?

- Pentru că n-ai venit pregătită să dormi aici si pentru că nu-i admisibil ca o femeie să-si petreacă noaptea sub cerul liber, replică scurt Cord. În plus, abia te-ai însănătosit. Ar fi o prostie să-ţi suprasoliciţi organismul.

- Oh, dar sunt doar unul dintre băieţi, mai ţii minte? îi spuse pe un ton cinic Stacy, cu ochii scăpărându-i.

- Doar în timpul zilei, replică el tăios.

- În noaptea asta rămân aici, spuse Stacy pe ton scăzut si hotărât.

- Ba ai să te întorci cu mine.

- În acest caz va trebui să mă iei cu forţa, si nu cred că esti pregătit să faci o scenă în public. Sau pe tine nu te deranjează scenele?

- Uiţi că n-ai unde să dormi, zise Cord. Ai uitat de ultima ta experienţă si de ce ţi se poate întâmpla dacă stai noaptea în frig?

- Sunt convinsă că voi găsi pe cineva care să-mi împrumute o pătură sau altceva de acest fel.

- Ori poate pe cineva cu care să împarţi un sac de dormit? veni replica lui sarcastică. Sunt sigur că ai să găsesti o mulţime de oferte.

- Ticălosule pervers! exclamă Stacy, uitându-şi oboseala şi sărind în picioare. Nu ştiu cu ce gen de femei ai avut tu de-a face, dar te asigur că eu nu fac parte din această categorie! Şi nici nu sunt nevoită să ascult asemenea cuvinte din partea unui bărbat!

Cord o prinse de mână, oprind-o să fugă. Stacy rămase pe loc tremurând, fără să mai încerce să scape din strânsoarea ca de menghină a mâinii lui.

- Speri ca vreunul dintre cavalerii tăi să-ţi vină în ajutor? o întrebă el în şoaptă, pe un ton zeflemitor. Incapabilă să-i răspundă, ea rămase nemişcată. În cele din urmă îl auzi oftând şi totodată eliberându-i mâna. Cred că-ţi sunt dator nişte scuze. Te rog să mă ierţi pentru insinuările pe care le-am făcut şi voi avea grijă să primeşti tot ce-ţi trebuie pentru a-ţi putea petrece aici noaptea, spuse el încet.

Stacy tot nu se întoarse spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi fierbinţi, de umilinţă şi durere, când îi simţi mâinile pe umeri, întorcând-o spre el. Cu o surprinzătoare blândeţe el îi ridică încet bărbia să-i poată vedea faţa. Expresia de pe chipul ei era însă ascunsă de borurile pălăriei Stetson.

- Cred că suntem amândoi obosiţi şi încordaţi, spuse Cord cu vocea familiară, profundă. Ai nevoie de un somn odihnitor. Apoi se întoarse încet şi plecă.

Ea rămase privind lung în urma lui, liniştea şi împăcarea dispărând. Nesigură, se întoarse din nou spre focul de tabără şi spre figurile tăcute ale cowboy-lor.

Jim Connors se apropie de ea din spatele unei remorci, aducându-i un sac de dormit şi o pătură. O privi întrebător, dar Stacy luă sacul şi pătura mulţumindu-i, după care se duse de cealaltă parte a focului. Involuntar, încercă să-l zărească pe Cord sau să-i audă vocea printre conversaţiile scăzute din jur, însă n-avu succes.

Se strecură în sacul de dormit si o vreme privi cerul înstelat, apoi oboseala îsi spuse cuvântul si, ignorând pământul tare si aerul rece, adormi.

*
* *

Era sigură că abia adormise, când simţi o mână pe umăr care o scutura usor. Deschise ochii clipind des, si privi cerul spuzit încă de stele. În absenţa luminii, cu greu reusi să se concentreze asupra figurii de lângă ea. La început crezu că este Cord, dar după aceea recunoscu silueta mai scundă a lui Jim Connors.

- E vremea să te scoli.

- E încă întuneric, murmură ea adormită.

- E ora patru, răspunse încet tânărul cowboy. Pe aici noi ne sculăm devreme. Micul dejun e aproape

gata. Dacă vrei, poţi să te speli înainte.

O clipă mai târziu el dispăru. Stacy se rostogoli cu greu dintre pături; o dureau toţi muschii. Ţeapănă, se îndreptă spre un bazin cu apă încălzită si îsi stropi faţa cu apă, senzaţia de curăţenie făcându-i plăcere. Trezită definitiv, privi curioasă în jur.

Peste tot începuse activitatea. Spre est cerul începea să se lumineze. După ce mâncă un mic dejun enorm adus de Jim, îsi duse farfuria si cana la remorca-restaurant. Jim îi aduse un cal si, la scurt timp după aceea, Hank li se alătură, călare.

- Gata pentru o nouă zi, domnişoară? o întrebă el cu faţa toată numai zâmbet. Urmărind-o cum îşi pune pălăria pe cap, adăugă: Ei, un adevărat cowboy îşi pune pălăria pe cap imediat ce se scoală.

- Mai am încă multe de învăţat, râse ea, luând hăţurile pe care i le întinse Jim. Ce avem de făcut azi?

- Să verificăm cireada principală, pe partea estică, să vedem dacă n-a fugit vreuna, replică el, întorcându-şi calul în acea direcţie.

În momentul în care încălecă, Stacy gemu; toţi muşchii i se împotriviră când fură supuşi efortului.

- Azi ni se va alătura şi domnul Harris? întrebă ea.

- Oh, a rămas aici noaptea trecută şi a făcut de pază, replică cowboy-ul mai în vârstă. Presupun că acum conduce cireada.

- Îhm, murmură Stacy. Ideea că el îşi petrecuse noaptea pe câmp era în mod ciudat neliniştitoare. Este o dimineaţă superbă! exclamă ea.

Acum soarele urca pe cer, alungând ultimele vestigii ale umbrelor nopţii.

- E primăvară, replică tânărul cowboy, simţind exuberanţa fetei.

- Şi este un ţinut minunat unde să-ţi petreci primăvara! râse ea. Te face să te simţi extraordinar că eşti în viaţă!

- Chiar îţi place aici... în Texas?

- Ador acest loc, răspunse Stacy. E mult spaţiu. Vreau să spun că aici te simţi liber. Nimeni nu te înghesuie. E greu de descris ceea ce simt.

- Ştiu, replică Jim, studiindu-i chipul. Vino să-ţi arăt ceva.

- Ce?

- O să vezi, spuse el privind înainte, în timp ce se abătură spre stânga de la traseul iniţial. Ce te-a adus în Texas?

O clipă Stacy nu-i răspunse, dar era ceva la acest tânăr cu păr castaniu care o îndemna să i se destăinuiască.

- Tatăl meu a murit într-un accident de avion în urmă cu aproximativ o lună si jumătate, zise ea încet. Am fost foarte apropiaţi. Vezi tu, mama a murit la câteva luni după ce m-am născut, si eu am rămas numai cu tata. Jim o privi tăcut, dar n-o întrerupse. A fost fotograf liber profesionist, chiar faimos în domeniul lui. De cum am învăţat să merg, m-a luat cu el în toate călătoriile. N-am stat niciodată prea

mult într-un singur loc, să apuc să-mi fac prieteni. E-adevărat, au fost totusi câţiva cu care mă întâlneam când mai ajungeam prin acele locuri, adăugă Stacy, gândurile întorcându-i-se la Carter Mills. Dar, în realitate, nu-l aveam decât pe tatăl meu. Închiriase un avion cu care să ne întoarcem la Washington după o călătorie în Tennessee. Deasupra munţilor a apărut o problemă la motoare si ne-am prăbusit. Urmă o tăcere în care Stacy se luptă să-si înghită nodul care i se pusese în gât. Uitându-se în zare, continuă: Cajun, câinele meu, era cu noi. Eu îmi pierdusem cunostinţa, dar el a reusit să mă scoată din epava care, la scurt timp după aceea, a explodat. Tatăl meu era încă înăuntru.

- Tatăl tău a fost Joshua Adams? o întrebă Jim.

- Da, răspunse ea, cu glas usor răgusit. După aceea am fost confuză un timp. Foarte mulţi prieteni ai tatălui meu si colegi de-ai lui s-au oferit să mă ajute. Râse, tristă. Întotdeauna i-a plăcut Vestul. Cred c-am venit aici din două motive: unul, ca să mă simt aproape de el şi al doilea, ca să-mi dau seama ce-mi doresc de la viaţă.

- Ai mai fost pe-aici?

- Nu aici, în această regiune, dar tata a făcut nişte reportaje la El Paso de câteva ori şi în mai multe locuri din Arizona şi New Mexico, răspunse Stacy, apoi adăugă râzând: nu credeam că voi ajunge să-mi petrec vreodată timpul alergând după vite!

Înţelegând că Stacy încearcă să-şi alunge tristeţea care o cuprinsese vorbind despre tatăl ei, Jim Connors râse şi el, ţinându-i isonul.

- Nu, nu cred că te-ai aşteptat la aşa ceva. Hank şi cu mine eram cu şefu', în acea dimineaţă, când ai căzut de pe cal.

- Da?

- Şefu' aproape că înnebunise când ţi-a găsit calul, afirmă Jim zâmbind. A fost primul care ţi-a văzut câinele şi a ajuns la tine imediat. Nici unul dintre noi nu l-a mai văzut într-o asemenea stare. Dădea ordine peste ordine tuturor şi n-a lăsat pe nimeni să se apropie de tine.

- Probabil s-a temut să nu-l dau în judecată din cauza acelui şarpe de pe proprietatea lui, râse Stacy, ignorând privirea lui întrebătoare.

- Voi doi nu vă prea înţelegeţi, spuse cowboy-ul, clătinând din cap. După relaţia pe care a avut-o cu Lydia, nu cred că mai are încredere în vreo femeie. A uitat ce înseamnă să crezi în cineva.

- Asta-i problema lui, nu a mea.

- Locul pe care voiam să ţi-l arăt e chiar aici, spuse Jim întorcând brusc calul la dreapta, spre dealul micuţ. Am luat parte la o prelegere, unde tatăl tău a fost invitat să ne vorbească. Cred că-ţi va plăcea.

Ajunseră în vârful dealului. La picioarele lor se întindea o vale acoperită de un covor de flori albastre. Stacy rămase înmărmurită de frumuseţea

uluitoare a mării de flori care se unduiau în adierea vântului dimineţii. Mama natură acoperise valea cu un covor luxos de un albastru intens.

- Este foarte frumos, Jim. Ce flori sunt acelea? întrebă Stacy în cele din urmă.

- Irisi de munte.

- E un albastru atât de frumos!

- Coborâm în vale? o întrebă el.

Stacy nu-i răspunse, doar dădu pinteni calului. Coborâră în sir indian si se opriră în mijlocul covorului de flori. Jim descălecă si o ajută si pe ea să coboare de pe cal. O ţinu în continuare de braţ în timp ce o conducea printre flori. Stacy nu rezistă ispitei si culese un mic buchet, si le mirosi parfumul dulce.

- Mă bucur atât de mult că m-ai adus aici, spuse ea întor- cându-se spre tânărul cowboy.

Trebui să-si ridice ochii doar câţiva centimetri ca să întâlnească privirea lui. El îsi puse mâinile pe umerii ei. Doar buchetul pe care-l ţinea ea în mână îi mai despărţea. Apoi amândoi tresăriră când auziră zgomotul copitelor ce se apropiau. Se întoarseră simultan spre noul venit. Imediat Stacy recunoscu călăreţul care stătea drept în sa si sângele începu să-i fiarbă în vene. Cord Harris, care se apropia călare de ei, se opri la câţiva pasi.

- V-am întrerupt cumva? întrebă acesta insinuant. Fără să aştepte răspunsul, adăugă: Dacă nu, atunci hai înapoi la muncă şi să lăsăm florile pentru timpul liber.

Stacy şi Jim se urcară fiecare în şa oarecum trişti,

conştienţi de privirea acuzatoare a lui Cord. Când porniră la drum, fermierul se instală între ei, ca şi când ar fi încercat să despartă doi copii năzdrăvani. Stacy se bosumflă din cauza felului în care îi trata Cord. După ce părăsiră valea, el îşi întoarse capul spre cowboy-ul tăcut care mergea în stânga lui.

- Vreau să te întorci la cireada principală şi să-l ajuţi pe Jenkins, Connors. Pe domnişoara Adams am s-o însoţesc eu până unde Hank a adunat câteva vite, ordonă Cord pe un ton care nu admitea un refuz.

Tânărul îşi întoarse calul brusc şi se îndepărtă în galop de Stacy şi şeful lui. Supărată, Stacy se întoarse spre Cord, care călărea liniştit lângă ea.

- N-ai dreptul să-l tratezi aşa. A fost numai vina mea.

- Mă bucur că vezi lucrurile aşa. Pentru că la fel le văd şi eu, spuse Cord zâmbind amuzat, dar cu ochii scăpărând. Cu toate acestea, deşi nu-i treaba ta, l-am căutat ca să-i spun exact acelaşi lucru pe care i l-am şi spus când v-am găsit. Stacy fu surprinsă. Crezuse că-l pedepsise pe Jim pentru că tânărul se simţea atras de ea. Roşi stânjenită. Cord continuă pe acelaşi ton: Dar asta nu înseamnă că sunt de acord ca tu să-mi vrăjeşti angajaţii şi să-şi uite îndatoririle.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, murmură Stacy.

- Doar nu vrei să cred că vă uitaţi după vite prin acea vale?

- Nu, ai dreptate, nu căutam vite! răspunse Stacy exasperată.

- În acest caz, nu mai e nimic de spus, nu-i aşa?

- Ba da, este! exclamă ea. N-ai nici un drept să-mi spui cu cine să mă împrietenesc.

- Ba am tot dreptul, zise el la fel de supărat. Esti angajata mea si, drept urmare, acţiunile tale intră în responsabilitatea mea. Iar dacă eu consider necesar, îţi pot dicta cu cine te poţi împrieteni si cu cine nu.

- Vrei să-mi spui să-l las pe Jim în pace?

- Vreau să-ţi spun doar să nu mai flirtezi cu oamenii mei. E clar? rosti Cord răspicat.

- Foarte clar! replică Stacy, si-si îndemnă calul la trap.

Cei doi călăreţi tăcuţi ajunseră curând lângă Hank, care
mâna vreo sase animale. Făcându-i cu mâna, Cord îsi întoarse calul si porni spre cireada principală, lăsând-o pe Stacy cu bătrânul cowboy.

Puţin după ora prânzului, cei doi îsi aduseră vitele la cireada principală. Stacy se uită în jur după Jim, dar nu-l zări decât pe Cord. Evită să se apropie de acesta, neavând chef de încă o rundă de discuţii în contradictoriu cu el. Tăcută, îl urmă pe Hank la tabără, unde mâncară si schimbară caii. Încălzită si obosită, Stacy stătea pe cal în soarele după-amiezii si îl astepta pe bătrân să i se alăture. După câteva minute veni si el.

- În după-amiaza asta o să stăm cu cireada, spuse el. Vom călări pe partea dreaptă a acesteia.

Pe la patru după-amiază, cireada ajunse la o mică pădure în apropierea unui râu, locul în care vor înnopta. Traversară cireada peste râul adânc si o adunară pe malul celălalt. Când Stacy se întoarse la

Hank, privi apa cristalină. Ce bună ocazie de a mai da jos din praf!

Toţi oamenii se adunaseră în jurul remorcii cu mâncare, unde îi astepta o cafea proaspătă si fierbinte. Stacy si Hank descălecară şi se alăturară celorlalţi. A doua zi dimineaţa cireada va ajunge la păşunea unde va rămâne peste vară, iar ei îşi vor termina treaba cel mai târziu seara. Stacy îşi bău tăcută cafeaua, ascultând doar discuţiile celorlalţi. Curând va fi servită cina, iar ea mai întâi voia să meargă la râu. După ce mai bău o cafea, dădu ceaşca bucătarului. Nimeni din grup nu-i acordă atenţie când ea se îndreptă spre pădure.

Stacy urmări firul apei în amonte. La vreo cinci sute de metri de tabără, albia râului se lăţea şi făcea un cot. Acolo se opri şi ea. Era locul perfect pentru a face o baie, suficient de departe de tabără ca să n-o găsească nimeni, şi destul de în amonte pentru ca vitele să nu murdărească apa dacă ar fi traversat pe malul celălalt. Găsi un copac cu ramurile plecate şi, fericită, se dezbrăcă, punându-şi hainele pe crengi, apoi intră în apa rece îmbrăcată doar în bikini. Fu străbătură de un fior la contactul cu apa rece.

Fericită că, în sfârşit, se putea spăla, fredona încântată o melodie şi nu auzi tropăitul înăbuşit al copitelor care se apropiau. Lângă copacul pe crengile căruia îşi atârnase ea hainele poposi un cal cu călăreţul său.

Continuând să cânte fericită, Stacy se apropie de mal cu intenţia de a ieşi, dar, ridicându-şi privirea, se opri în apa care-i ajungea până la brâu, speriată de

apariţia nedorită a călăreţului. Surpriza fu repede înlocuită de ruşine când îşi dădu seama de ţinuta sumară în care se afla şi, ca urmare, se lăsă repede în apă.

- Ai fi putut avea măcar decenţa să mă avertizezi că eşti aici! exclamă ea, roşie la faţă de jenă.

- Nu te-am găsit în tabără şi am venit să te caut, răspunse el cu o voce profundă, ignorându-i reproşul.

- Ei bine, acum, că m-ai găsit, vrei să fii bun si să pleci, ca să mă pot îmbrăca? îl întrebă ea indignată.

- Te astept acolo, spuse Cord zâmbind amuzat, arătându-i un pâlc de copaci care ar fi ascuns-o mult mai bine.

Îsi întoarse calul si porni spre zona respectivă. Stacy iesi în grabă pe mal, supărată. Îmbrăcă repede hainele uscate pe pielea udă, după care alergă spre locul unde o astepta Cord.

Acesta stătea tăcut lângă calul său si o urmărea. Tânăra se opri la câţiva pasi în faţa lui, ezitând. Îi căută vreo expresie pe chip, încercând cu disperare să citească ceva pe faţa ca o mască.

- Haide, te conduc la tabără, îi spuse el.

Gâfâind usor din cauza efortului, îsi potrivi pasii cu ai lui. Cord nu-si întoarse nici măcar o dată capul spre ea, ci merse alături în liniste. Situaţia devenea mult prea apăsătoare, si Stacy îsi trecu mâna prin părul ud.

- Îmi era foarte cald si eram plină de praf, comentă ea cu sfidare în glas.

- Baia pare cu siguranţă o idee excelentă, zise Cord, refuzând să răspundă provocării ei nerostite.

Ca să fiu sincer, am fost tentat să mă alătur si eu. Deja se apropiau de tabără, iar Stacy putea vedea oamenii. N-am cunoscut niciodată vreo femeie care să refuze ocazia de a se împrospăta, o tachină el.

- Cum as mai putea seduce un bărbat dacă as puţi ca o vacă? replică ea, marsând la gluma lui.

- Corect, ai dreptate, încuviinţă Cord în timp ce se apropiau de tabără. Acum du-te si ia-ţi ceva de mâncare, micuţo. Ne vedem mai târziu.

Stacy îl văzu îndepărtându-se si îl urmări cu privirea. Se apropie de ceilalţi bărbaţi si merse să-si ia de mâncare.

Cum stătea lângă foc şi mânca, zări de partea cealaltă o siluetă cunoscută. Jim părea că cercetează grupurile de cowboy de parcă ar fi căutat pe cineva. Apoi o văzu şi îşi croi drum spre ea.

- Salut! zâmbi el. Te căutam.

- Ai muncit din greu azi? îl întrebă Stacy.

- Nu prea. Îmi pare rău c-a trebuit să plec şi să te las într-o asemenea încurcătură, zise el aşezându-se lângă ea.

- Nu ne-am luat la bătaie, dacă îţi făceai griji din această cauză, râse Stacy. N-am vrut să te bag în bucluc, Jim.

- E-n ordine, Stacy. Voiam să-ţi spun că-mi placi. Ştiai asta, nu-i aşa? o întrebă încet Jim. Când ea nu răspunse, el adăugă: Ai deja pe cineva?

- Nu, recunoscu Stacy, evitând să întoarcă privirea spre el.

Ar fi trebuit să se bucure de afecţiunea lui, dar îşi

dădu
seama că regreta că discuţia luase o astfel de întorsătură.

- Şi tu îmi placi, Jim. Eşti un prieten foarte bun.

- Aceleaşi sentimente le am şi eu pentru tine, replică tânărul. Sper să ne vedem mai des.

- Şi eu sper la fel. N-am avut prea mulţi prieteni în viaţa mea.

- Stacy, spuse el cu afecţiune, mângâind-o uşor pe obraz. Eşti o fată pe cinste. Pun pariu că poţi refuza un bărbat, făcându-l în acelaşi timp chiar fericit!

Capitolul 8

- Connors! strigă o voce la câţiva pasi de cei doi tineri.

Amândoi, si Stacy si Jim, săriră în picioare ca arsi, ambii
simţindu-se vinovaţi când auziră tonul tăios al lui Cord, care iesea din umbră. O parte a chipului lui era încă ascuns în întuneric, dar maxilarul încordat si sprâncenele încruntate îi trădau furia. Ochii i se îngustară în timp ce porni spre tânărul cowboy.

- Ai talentul de a apărea exact când nu trebuie, îl acuză Stacy, detestând atitudinea lui dictatorială.

- Evident, ripostă Cord, privind-o o clipă, după care atenţia i se îndreptă spre Jim. Ei bine? continuă el.

- N-am nimic de zis, domnule, răspunse Jim, privind drept în ochii care aruncau flăcări.

Stacy simţea dispreţul din ea arzând ca o flacără. Felul în care Cord îl umilea pe Jim în prezenţa ei era de neiertat. Îi călca în picioare mândria în faţa ei. Cât credea el c-ar mai rezista Jim?
Şi, la urma urmei, ce-l privea pe el că ea discuta cu tânărul?

Jim o privi tăcut. La sfârsit îi ură noapte bună si plecă. Furioasă pe fermierul tiran, Stacy se întoarse să-l înfrunte, cu ochii scăpărându-i si tremurând din tot corpul din cauza furiei care se aduna în ea.

- Cine te crezi? ţipă ea. Îţi face o deosebită

plăcere să umilesti un bărbat în faţa unei femei? Sau îţi place să stie toţi că tu esti cel mai tare de prin părţile locului?

- Nu-mi dau seama de ce te interesează pe tine motivele mele, spuse Cord, controlându-si emoţiile.

- O remarcă tipică pentru tine, replică Stacy cu amărăciune în glas. Consideri că numai tu faci regulile si nu dai socoteală nimănui pentru faptele tale. Ei bine, esti un nimic! Mă auzi? Un nimic! Jim este mai bărbat decât vei ajunge tu vreodată. Ba mai mult, dacă asa îţi închipui că l-ai coborât în ochii mei, te înseli amarnic. Înainte îl consideram doar un prieten, dar acum, în comparaţie cu tine, îmi dau seama că va fi singurul bărbat din lume care va conta pentru mine.

- Recunosc că, până la urmă, asa trebuie să arate bărbatul visurilor tale, replică el, si pe maxilarul încordat i se zbătu nervos un muschi. Însă mă îndoiesc în mod serios că vei recunoaste un bărbat adevărat - dacă vei vedea vreunul, bineînţeles.

- Ştiu doar că numai bărbat nu este cel în faţa căruia stau acum! ricană ea.

Era constientă că mersese prea departe, dar nu-i mai păsa. Îi făcea o deosebită plăcere să-si bată joc de orgoliosul din faţa sa.

Ultimul fir care îl mai ţinuse pe Cord în frâu plesni şi deodată se înnegri la faţă de furie. O apucă dur de umeri, apropiind-o atât de tare de el, încât Stacy

putea să-i vadă pulsând venele de pe tâmplă. Degetele lui i se înfigeau adânc în braţe, în timp ce ea se zbătea zadarnic să scape. Era mult prea puternic. O prinse cu o mână de talie, iar cu cealaltă o apucă de păr, trăgând-o până o obligă să-l privească în ochi. Zdrobită de pieptul lui, îşi înălţă faţa tremurând şi îi întâlni ochii deveniţi acum negri ca tăciunele.

- Ascultă bine la mine, îi spuse Cord cu voce răguşită. N-am să te las să te dai la oamenii mei. Dacă-ţi doreşti neapărat o aventură, te rezolv eu acum şi aici!

Încet, îşi coborî capul, parcă plăcându-i să vadă groaza care
o cuprindea pe Stacy când îşi dădu seama că el intenţionează s-o sărute. Curajoasă, încercă din nou să scape, dar el o împiedică cu uşurinţă. O strânse şi mai tare în braţe, înăbuşindu-i orice încercare. Ferocitatea sărutului era menită s-o pedepsească, s-o facă să sufere, s-o umilească. Dar ameţeala pe care o simţi la apropierea lui îi făcu capul să se învârtească, iar inima să-i bată cu putere. Când Stacy crezu că nu va mai scăpa niciodată, Cord îi dădu drumul. Eliberarea bruscă o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Consternată, rămase jos, privindu-l de acolo.

- Niciodată să nu mai înghesui un bărbat la colţ, spuse Cord cu răceală şi indiferenţă în ochi. ţi-am mai spus o dată, învaţă regulile înainte de a începe jocul.

- Te urăsc! şopti Stacy, ridicându-se în picioare şi repezin- du-se spre el, însă el o prinse de încheieturile mâinilor, privind calm lacrimile care se scurgeau pe obrajii ei. Fata încercă să-l lovească si să-l zgârie, dar el o opri fără efort, până când se potoli epuizată.

- M-ai învins, murmură ea în cele din urmă, luptându-se cu nodul din gât. Poţi oricând să mă silesti să fac ce vrei tu, dar nu vei putea niciodată să mă faci să simt pentru tine altceva decât dispreţ.

Nici o expresie nu apăru pe faţa lui. După ce-i dădu drumul, Cord rămase pe loc căutând ceva numai de el stiut pe chipul ei.

- Ştiu, oftă el în cele din urmă. Ştiu. Haide, vino să ne alăturăm celorlalţi.

- Asta-i tot ce ai de spus? îl întrebă Stacy pe un ton slab, usor mirată. Nici o scuză? Dacă asta-i maniera ta de a trata femeile, nu mă mir c-ai luat-o-n barbă.

Cord împietri când o auzi, si o privi pătrunzător. Constientă că depăsise iar limita si că viaţa lui nu era problema ei, Stacy rămase inertă, socată de propriile cuvinte, cu ochii înrosiţi de lacrimi.

- N-am de gând să-mi cer scuze pentru faptele mele. Nu stiu ce informaţii ai tu despre relaţia mea cu Lydia, însă indiferent ce ai auzit, nu e treaba ta, rosti el tăios. Consideră că în seara asta ai primit o lecţie pe care ar fi trebuit s-o primesti cu mult timp în

urmă. Nu esti o fată urâtă si esti norocoasă că n-am căzut în capcana farmecelor tale, altfel deznodământul serii de azi ar fi fost cu totul altul. Din fericire, te cunosc destul de bine si, de asemenea, cunosc si smeche- riile ieftine pe care le foloseşti ca să-ţi satisfaci nevoia egoistă de atenţie şi admiraţie, rosti el cu sarcasm în glas. Subiectul e închis.

Stacy rămase fără grai. Îl privi în ochi, surprinsă de dezgustul pe care-l citi în ei. Nu se opuse când Cord o luă de braţ ca s-o conducă spre focul de tabără. Se împiedică de mai multe ori în gropile de pe pajişte, dar el nu ezită s-o tragă după el. Nici măcar nu aruncă o privire în direcţia ei.

Când ajunseră lângă ceilalţi, îi dădu drumul şi intră în cercul de bărbaţi fără ea. Recunoscătoare că scăpase, Stacy se îndreptă spre sacul ei de dormit, rugându-se ca nimeni să nu se apropie de ea ca să stea de vorbă şi să-i vadă, totodată, lacrimile. Suspinând înăbuşit, se strecură în sac. Înjurându-l pe Cord pentru părerea eronată pe care o avea despre ea, se cuibări mai bine înăuntru şi, în cele din urmă, somnul puse stăpânire pe trupul ei extenuat.

* *

Soarele dimineţii strălucea peste Stacy, care mergea călare pe acelaşi căluţ pe care-l primise în prima zi. Nu putea admira împrejurimile pentru că asigura unul din flancurile cirezii. Trebuia să fie

atentă la vite.

În visul din noaptea trecută retrăise îmbrăţişarea lui Cord, dar în vis îmbrăţişarea era pasională, plină de dorinţă şi ea îi răspundea cu aceeaşi fervoare. Visul fusese chiar mai tulburător decât sărutul din seara trecută. Se simţea de parcă se trădase pe ea însăsi în acea noapte. Îl ura pe Cord Harris si tot ce reprezenta el.

Zgomotul de copite care se apropiau o readuse la realitate. Ridicându-si privirea, îl recunoscu pe Jim. Acesta îi făcu cu mâna si trecu pe lângă ea în galop, îndreptându-se spre Hank. Schimbară câteva cuvinte, iar Stacy rosi întrebându-se dacă nu cumva vorbeau despre ea. Dacă ar fi fost o zi ca toate celelalte, s-ar fi dus să stea de vorbă cu ei, dar se temea ca nu cumva să
i se citească pe chip evenimentele de cu o seară în urmă. După câteva minute, Hank se apropie de ea.

- Ajungem la păsune în aproximativ o oră, spuse el. Şefu' i-a zis lui Jim, în dimineaţa asta, să ne întoarcem la fermă după ce vom ajunge acolo.

- De ce? A spus si de ce? întrebă Stacy, temându-se la gândul reîntâlnirii cu Cord Harris.

- Mnu. Va veni cineva cu o camionetă si te vei întoarce cu el. Iar sefu' a spus să mergi în biroul lui imediat ce ajungi, continuă Hank, privind-o curios. Ai avut încă o rundă cu el, ieri seară, nu-i asa? Stacy avu intenţia să nege, dar stia că nu-l putea păcăli pe cowboy-ul mai vârstnic, asa că dădu afirmativ din

cap. Voi doi vă cam ciondăniţi degeaba, zâmbi el, clătinând din cap. Jim a zis că sefu' a dat peste voi doi seara trecută.

- Presupun că a tăbărât pe Jim, nu? remarcă Stacy cu amărăciune în suflet.

- Şi Jim a crezut că va proceda asa, dar n-a spus nimic, ba chiar l-a pus să conducă una dintre echipe, zâmbi veteranul, urmărind atent reacţia fetei.

- Chiar aşa? Pe chipul ei se citea clar uimirea. Probabil că acesta e felul lui de a-şi cere scuze, continuă ea mai mult pentru sine.

- Ştiu că nu-i treaba mea, dar tu şi Jim sunteţi iubiţi, sau aşa ceva?

- Nu, bineînţeles că nu, spuse Stacy, zâmbind uşor. Suntem doar prieteni. L-a cunoscut pe tatăl meu; l-a întâlnit la una din prelegerile lui.

- Foarte bine, zâmbi bătrânul cu un licăr satisfăcut în ochi.

- Foarte bine? De ce e foarte bine? îl întrebă ea, curioasă.

- Pentru că nu este genul tău. Tu ai nevoie de un bărbat puternic, care să te ţină în frâu. Două focuri fac o flacără mai puternică decât unul singur.

- Îmi place cum îmbini activitatea de peţit cu filozofia, Hank, râse ea. Spune-mi, te gândeşti la cineva anume?

- Da, dar nu-ţi spun la cine. Vei afla curând, răspunse Hank misterios. După care, dând pinteni calului, adăugă: Hai să ne întoarcem la treabă.

Râzând, Stacy i se alătură. După ce adunară şi ultima cireadă, Hank îi făcu semn lui Stacy spre camioneta care aştepta.

Ea descălecă lângă remorca de transportat caii. Ocolind caii şi călăreţii, îşi croi drum spre camionetă. Şoferul îi deschise uşa şi o ajută să urce. Stacy schimbă cu el câteva glume, dar treptat amuţi, gândindu-se la întâlnirea pe care urma s-o aibă cu Cord. Imaginaţia îi oferea tot felul de răspunsuri despre motivul pentru care voia el să-i vorbească. Dacă avea noroc, poate va considera că ea îşi achitase datoria şi, în consecinţă, va putea pleca.

Intrând în curte, Stacy observă un Cadillac auriu pe care nu-l recunoscu, parcat în faţa casei. Chiar dacă nu cunostea toate masinile din localitate, era sigură că nu mai văzuse niciodată o masină ca asta. Deveni din ce în ce mai curioasă.

Obosită si temătoare, coborî din camionetă, ţinând într-o mână sacul de dormit făcut sul si pălăria, iar în cealaltă jacheta. Ar fi vrut ca, înainte de a da ochii cu formidabilul Cord Harris, să se spele si să se schimbe, dar stia că el o astepta de cum sosea. Se supără si mai tare când îsi dădu seama că el îsi dorea ca ea să fie în dezavantaj. Cum putea să fie calmă si să-si controleze atitudinea, dacă era murdară?

Intrând în holul răcoros al casei, auzi niste voci. Nesigură, se opri în dreptul usii închise, încercând să le recunoască, însă usa groasă de stejar amortiza

sunetele. „Poate e ocupat si nu are timp de mine acum“, gândi ea. Nu, mai bine să scape odată de asta. Resemnată, îsi puse lucrurile din mână pe o bancă din faţa usii, se scutură de praf, îsi netezi părul, îndreptă umerii si ciocăni la usă.

- Intră, veni răspunsul înfundat.

Cu mai multă hotărâre decât simţea, Stacy deschise usa grea si intră în cameră. Cord stătea exact în faţa ei, lângă birou. În atitudinea lui se simţea o indiferenţă care îi intensifică nervozitatea.

- Intră, domnisoară Adams, o invită Cord. Văd că abia ai sosit, adăugă el după ce o măsură din cap până-n picioare, amuzat.

- Am înţeles că doriţi să mă vedeţi imediat ce ajung, spuse Stacy în defensivă, privindu-l în ochi. Dacă sunteţi ocupat, pot veni mai târziu.

- Nu, nu-i cazul. Îndreptându-şi privirea spre scaunul cu spătar înalt din faţa biroului, adăugă: Te deranjează dacă aştepţi câteva minute?

Pentru prima dată Stacy se uită în jur, căutând sursa celei de-a doua voci. Fusese atât de absorbită de întâlnirea cu Cord, încât uitase de Cadillacul din curte. Îi captă însă atenţia o mişcare pe scaun. Spătarul înalt ascundea persoana care ocupa scaunul.

Acum observă un picior subţire încălţat într-un ciorap fin şi pantof cu toc înalt. În momentul în care silueta graţioasă se ridică din scaun, Stacy fu străbătută de un fior, când văzu femeia uluitor de frumoasă. Avea părul negru ca abanosul strâns într-un coc, care-i sublinia pometii înalţi şi pielea albă. Ochii, când se întoarseră spre Stacy, erau la fel de negri ca părul şi în ei ardea un foc ţinut bine sub control. Era doar cu câţiva centimetri mai înaltă decât Stacy, dar reuşea să-i dea senzaţia c-o privea de sus. Ochii îi străluciră de plăcere când văzu ţinuta ponosită a fetei.

- Nu faci prezentările, Cord, dragule? întrebă femeia cu o voce limpede, melodioasă.

- Bineînţeles, replică el, dar privirea îi rămăsese în continuare fixată pe chipul înroşit al lui Stacy. Lydia, ţi-o prezint pe domnişoara Stacy Adams. M-a

ajutat la treburile de la fermă, cum poţi vedea şi singură, de altfel. Domnişoară Adams, dumneaei este Lydia Marshall, o veche prietenă de-a mea.

Murmurând un salut incoerent, Stacy dădu din cap. Lydia - femeia cu care fusese logodit Cord! Se uită întrebător la el, conştientă de semnificaţia faptului că cei doi se aflau împreună în acea încăpere. Chipul lui, însă, păstra aceeaşi expresie ironică, obişnuită. Strălucirea din ochi, pe care mai devreme o atribuise satisfacţiei de a o vedea în această ţinută neîngrijită, ar fi putut însemna ceva mai mult. Poate că acum erau din nou împreună, dar cum rămânea cu soţul Lydiei? Mii de întrebări goneau prin mintea tinerei, în timp ce încerca să se concentreze la discuţia dintre cei doi, dar singurul lucru care îi rămăsese întipărit în minte, după ieşirea Lydiei din cameră, era tonul catifelat al vocii ei.

Stacy rămase privind lung uşa închisă, încercând să scape de senzaţia de răceală pe care i-o insuflase femeia.

- Am zis că poţi să iei loc, Stacy, repetă vocea profundă, puternică.

- Da, sigur... scuză-mă, murmură Stacy, şi mai stânjenită de propria neatenţie.

Veni şi se aşeză pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din faţa biroului. Cord se aşezase deja la birou şi

căuta ceva prin hârtii.

- Este o femeie foarte frumoasă. A venit împreună cu soţul ei? întrebă Stacy pe negândite.

- Nu, răspunse Cord cu un zâmbet uşor satisfăcut pe buze. Se pare că doamna Marshall va divorţa.

- Oh, reusi să mai spună ea, cu voce slabă.

De ce o deranja că era posibil ca ei să fie din nou împreună?

- Acum, să revenim la motivul pentru care te-am chemat, începu el brusc. E clar că înţelegerea noastră de mai înainte nu mai poate funcţiona, cel puţin nu asa cum intenţionasem eu.

- Pot să completez un cec pentru toate pagubele produse, se oferi ea, stând nervoasă pe marginea scaunului. Înţeleg că acum vrei să scapi de mine, si te asigur că sentimentul este reciproc.

- Mă tem că m-ai înţeles gresit, spuse el ridicând dintr-o sprânceană. Tot mai cred că ar trebui să-ţi plătesti datoria prin muncă. E clar că nu poţi înlocui un bărbat nici măcar pe jumătate. De aceea, îţi propun să te ocupi de ceva mai feminin.

- Nu te înţeleg.

- Asa cum am mai spus, în fiecare primăvară organizez o licitaţie în stil texan, la care îmi vând niste cai. Asta înseamnă grătar si petrecere. Ochii lui Cord scânteiară când o văzu pe Stacy că începe să înţeleagă. Sunt sigur că, ţinând cont de experienţa ta în privinţa cluburilor country, o să te poţi ocupa de

organizarea activităţii din acest an, scutindu-mă astfel de treaba asta pentru a mă putea ocupa de fermă.

- Câte persoane vor participa? îl întrebă Stacy. Când trebuie să aibă loc?

- Înainte de încheierea zilei, presupun că vor trece pe aici mai multe sute de oameni. Data este stabilită pentru nouă iunie, peste aproape patru săptămâni, răspunse el, studiindu-i meditativ chipul. Însă dacă crezi că e prea greu pentru tine...

- Nu, nu este, se grăbi să spună Stacy. Recunosc doar că sunt curioasă de ce n-ai rugat-o pe doamna Marshall să fie gazda petrecerii şi să coordoneze organizarea acesteia.

- Asta nu-i treaba ta. În schimb, tu trebuie să-ţi achiţi datoria pe care o ai faţă de mine şi altă soluţie nu există, rosti el pe un ton distant. Iar doamna Marshall trece prin momente dificile şi suportă o presiune emoţională prea mare, ca să-i cer să se ocupe de organizarea unei petreceri de asemenea amploare. În afară de asta, nu s-ar cuveni ca Lydia să facă aşa ceva. Mă îndoiesc însă că poţi să înţelegi acest aspect.

- Nu ştiam că te interesează părerile celorlalte persoane, replică ea pe un ton înţepat, furioasă de felul cum îşi proteja el fosta logodnică.

- Depinde foarte mult de oamenii implicaţi, se auzi glasul lui de gheaţă. Sunt oameni a căror reputaţie n-

aş vrea s-o pătez, la fel cum sunt şi oameni care nu vor mai sta aici mult timp, ca să-mi fac griji în privinţa lor.

- Dacă este o referire subtilă la mine, aş prefera să-ţi expui direct părerile, se supără Stacy. Ti-ai făcut nişte păreri ridicol de greşite despre mine, cum că aş flirta cu fiecare bărbat pe care l-aş întâlni. Cel puţin, eu nu-mi sechestrez oaspeţii care vin în casa mea!

- Credeam că ai destul bun simţ ca să nu aduci acest subiect în discuţie, ripostă Cord pe un ton scăzut. Noaptea trecută este de domeniul trecutului. Majoritatea femeilor ar fi suficient de discrete ca să nu mai deschidă subiectul.

- Uiţi probabil că eu nu sunt ca majoritatea femeilor! replică Stacy, ridicându-se nervoasă de pe scaun. Desigur, te astepţi să uit totul, numai pocnind din degete.

- Sincer să fiu, nu mă interesează dacă uiţi sau nu, spuse privind-o intens. Doar dacă, bineînţeles, nu doresti o repetare a evenimentului.

- Ăsta-i ultimul lucru pe care mi l-as dori de la tine! Vinovăţia îi arse faţa, când îsi aminti visul care o bântuise noaptea trecută.

- Foarte bine, spuse el închizând subiectul si îndreptându-si atenţia spre hârtiile de pe birou. Iată lista cu câteva din aranjamentele pe care le-am făcut deja pentru cumpărături, dar cred că esti deja familiarizată cu ele. Poţi folosi terasa ca loc de desfăsurare a activităţilor tale. Eu n-am să te

deranjez, de vreme ce majoritatea treburilor mele vor fi în birou. E posibil să mai avem de discutat niste detalii. Mă poţi găsi oricând, dacă ai nelămuriri. Cred că asta-i tot.

Tonul lui rece îngheţă revolta care i se ridică lui Stacy în gât. Ea rămase lângă scaun câteva momente, dar el nu mai ridică privirea din registre. Se răsuci brusc pe călcâie si străbătu camera, trântind usa în urma ei. Adunându-si lucrurile din hol, urcă în fugă scările, unde îsi aruncă pe jos îmbrăcămintea si se privi lung în oglinda de pe sifonier.

Capitolul 9

Murgul roscat îsi agită coama în vânt si fornăi, deranjat de hăţurile care-l ţineau cu fermitate.

- Usurel, Diablo, îl linisti Stacy, dar el se agita continuu.

Poate că un galop bun îl va mai calma, îsi spuse ea. Meciul pe care-l avusese cu Cord mai devreme, în acea seară, îi cam măcinase răbdarea. Trecuseră două săptămâni de când el o însărcinase cu organizarea festivităţilor care vor avea loc cu prilejul licitaţiei. Coordonarea diferitelor activităţi îi ocupa tot timpul, fiind o treabă deosebit de obositoare pentru cineva care nu mai făcuse asa ceva până atunci, în ciuda ajutorului pe care-l primise din partea nevestelor angajaţilor lui Cord. Stacy era mulţumită de ce realizase până în acel moment. De asemenea, simţea că si Cord era mulţumit de munca ei. Nu că i-ar fi păsat prea mult de părerea lui, îsi zise ea. Dar în seara asta, când trecuse, împreună cu el, peste corespondenţa legată de organizarea licitaţiei în sine, Cord îi ceruse o copie la imprimantă după catalogul cu oferte. Stacy nu stiuse nimic despre asta si îi spusese.

Şi acum mai putea vedea cu ochii minţii expresia înfuriată de pe chipul lui când auzise aşa ceva. Îi aruncase nişte remarci tăioase care şi acum o ardeau. Dacă cel puţin ar fi lăsat-o să-i explice că n-are nici un fel de experienţă în organizarea unor astfel de activităţi, dar umilinţa o durea prea tare, ca să-i mai permită s-o chinuiască şi mai mult. Era un

nenorocit fără inimă.

Cord fusese plecat aproape în fiecare zi de când îi dăduse sarcina să se ocupe de pregătirile respective. Câteodată, pe parcursul zilei, îşi făcea timp să vorbească cu ea, dar discuţiile se limitau strict la licitaţie. Stacy nu ştia dacă avea mult de lucru la fermă sau doar încerca s-o evite. Lydia trecuse de câteva ori pe acolo, în căutarea lui Cord, catadicsind, ocazional, s-o întrebe dacă ştia unde se află acesta, şi îi explicase la un moment dat că el o ajuta în problemele tehnice ale divorţului. Însă, de obicei îl găsea, pentru că Stacy îi zărea de la fereastră.

Era convinsă că absenţa repetată a lui Cord, în multe seri, se datora Lydiei. Ciudat era, însă, că lui Stacy îi era dor de el şi făcea tot posibilul să-l întâlnească, dar refuza să caute motivul emoţiilor sale contradictorii.

În mai multe seri, Jim Connors o găsise pe verandă şi stătuseră amândoi la palavre, descoperind că aveau multe lucruri în comun. Lui Stacy îi făcea plăcere compania tânărului cowboy, cu firea lui deschisă, pus mereu pe glume, gata oricând să râdă. Era o mare diferenţă între relaţia ei calmă cu Jim Connors şi cea furtunoasă pe care o avea cu Cord. Cu Jim se simţea confortabil şi în largul ei, fără să fie nevoie să-şi facă griji pentru fiecare cuvânt rostit şi pentru cum ar fi putut să fie interpretat. Atmosfera relaxată care o înconjura când era împreună cu Jim îi amintea de Carter Mills.

Carter. Avea senzaţia că acesta se afla la celălalt

capăt al pământului. Parcă trecuseră abia câteva ore de când vorbise ultima oară cu el. Ultima lui scrisoare fusese veselă si plină de mici amânunte cu privire la diversele cunostinţe comune, dar mai exista si o grijă care se distingea printre rânduri, si pe care Stacy n-o putea ignora. Ştia că el astepta un răspuns afirmativ de la ea, răspuns pe care ea nu i-l putea oferi. Îi era greu să-si amintească chipul lui Carter, îsi amintea doar o imagine înceţosată a acestuia, atât de neclară, încât ar fi putut fi la fel de bine imaginea lui Jim. Poate că asemănarea dintre cei doi era motivul pentru care era atrasă de Jim. Însă nu dorea să se gândească la asta. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit aici, dar asa n-ar fi descoperit acest ţinut splendid, atât de sălbatic. Chiar si acum, în aceste împrejurări, Stacy admira cu plăcere întinderile nesfârsite din faţa ei. Aglomeraţia dispăruse, la fel si smogul, ca si traficul neîncetat; toate acestea fuseseră înlocuite de spaţiul nesfârsit, de aerul curat si de sunetele înfundate ale animalelor.

Privind încă o dată soarele care apunea, Stacy urcă din nou pe calul odihnit si îl întoarse spre fermă. Se trezi din reverie, amintindu-si că trebuia să se întoarcă înainte de căderea nopţii.

Curând, chiar prea curând, ajunseră la grajduri. Stacy descălecă si conduse murgul docil spre padoc. Fredonând fericită, nu-l auzi pe Hank apropiindu-se.

- Măi, ce veselă suntem azi! rosti bătrânul în spatele ei.

Vocea apărută din senin o sperie.

- Hank! Să nu mai faci niciodată asta! îl certă ea râzând. Era să-mi stea inima-n loc!

- Păreai atât de fericită şi mulţumită, încât ar fi fost păcat să stric o privelişte atât de drăguţă, zâmbi el.

Încălzită de afecţiunea cowboy-ului şi de razele calde ale soarelui roşiatic, Stacy ar fi vrut să-şi întindă mâinile şi să cuprindă în braţe acest ţinut minunat care o fermeca. În loc de asta, îşi ridică privirea şi inspiră parfumul adus de vânt.

- Iubesc acest ţinut! exclamă ea, oftând cu regret. Păcat că va trebui să plec.

- Am crezut că nu-ţi place aici, comentă Hank, întorcându-şi capul ca să-şi ascundă licărirea din ochi.

- N-am mai întâlnit niciodată o asemenea privelişte. Cu toate că uneori este atât de dură şi dezolantă, frumuseţea este încă prezentă în jur. Oh, nu, Hank, nu doar îmi place. Iubesc acest ţinut!

- Hm! Dacă ţii atât de mult la aceste locuri, de ce vrei să le părăseşti? De ce nu te muţi pe aici, prin zonă, pe undeva?

- Nu-i acelaşi lucru, replică Stacy, clătinând uşor din cap.

- Ce-i atât de special aici?

- O mulţime de lucruri. Soarele n-ar mai apune la fel. Dealurile n-ar mai avea aceeaşi culoare, îi explica ea, ezitând.

- Soarele apune la fel oriunde te-ai afla! pufni Hank. Apoi, întorcându-se spre ea, fără a mai încerca

să-şi ascundă strălucirea din ochi, adăugă: Şi cu şefu' cum rămâne?

- Ce-i cu el? îl întrebă Stacy, înţepenind la menţionarea enigmaticului Cord Harris.

- Nu-i o parte a acestui întreg?

- Bineînţeles că nu e! El e...

- El este singurul motiv pentru care vrei să rămâi aici, zâmbi Hank, grăbindu-se să adauge înainte ca Stacy să protesteze. Te cam amăgeşti că te-ai afla aici doar ca să plăteşti pagubele produse de calul tău.

- Nu mă lasă să plec! strigă ea.

- Nu vrei tu să pleci, răspunse Hank. Recunoaste, fetiţo, îl iubesti. Am stiut asta de multă vreme.

- Nu-i adevărat, zise Stacy supărată.

- Dacă ai ceva curaj, recunoaste acest lucru faţă de tine însăţi.

Stacy rămase fără grai, în timp ce Hank se depărta. Să fie îndrăgostită de Cord Harris? Imposibil! Era cel mai arogant, mitocan si nesuferit individ din câţi cunoscuse. Îl ura! Amintirile însă dădură năvală în mintea ei: accelerarea pulsului ei de câte ori Cord intra în cameră, tulburarea pe care o simţea de fiecare dată când el îi zâmbea zeflemitor în colţul gurii, senzaţia de arsură resimţită la fiecare atingere a lui, privirea lui întunecată, ameninţătoare, si focul din ochi, care ameninţa s-o mistuie, sărutul pasional.

Nerăbdător, murgul se întoarse si necheză spre silueta subţire, fragilă, de alături. Ameţită, îl conduse în boxă, incapabilă să se gândească la altceva decât

la Cord. Era adevărat, îl iubea! După ce închise calul în boxă, se gândi la descoperirea pe care tocmai o făcuse. Cum putuse să fie atât de oarbă si inconstientă, încât să nu-si dea seama până acum? Rosi si ochii i se aprinseră. Cu un zâmbet întins pe toată faţa, porni în fugă spre biroul lui. Îl iubea pe Cord Harris! Ar fi vrut să-si strige sentimentele în gura mare, să audă întreaga lume. Gâfâind, deschise usa masivă de stejar si se năpusti în biroul lui.

Dar el nu era acolo. Absenţa lui o dezamăgi. Plecase cu Lydia în după-amiaza asta, după ce se certase cu ea. Cum putuse să uite de Lydia, de frumuseţea ei răpitoare? Divorţul acesteia putea să însemne întoarcerea la Cord, la dragostea pe care el i-o aşternuse odată la picioare. Cord pe Lydia o iubea, nu pe Stacy. Bucuria pe care o simţise când descoperise că-l iubea o determinase să uite un singur aspect, care era vital. Cord o dispreţuia, dispreţuia tot ce reprezenta ea!

- Stăpâneşte-te, Stacy! murmură pentru sine Tatăl tău n-a crescut o nătângă. Cord crede că eşti o răsfăţată căreia nu-i pasă decât de sine. Va trebui să-i arăţi, înainte de a fi prea târziu, că se înşală. Măcar poţi lupta ca să-l câştigi.

Mult mai hotărâtă de această dată, Stacy se scutură de aburii melancoliei. Toate la vremea lor, îşi zise. Mai întâi trebuia să se spele, apoi să se îmbrace pentru cină. Astă-seară se va îmbrăca special pentru Cord.

Când ieşi de sub duş, îşi recăpătase bucuria

anterioară. Se şterse energic cu un prosop aspru. Fredonând veselă, se întoarse în dormitor şi începu să se îmbrace cu mult mai multă atenţie decât o făcuse până atunci.

După ce termină, merse la oglindă şi îşi inspectă cu ochi critic imaginea reflectată. În cele din urmă zâmbi mulţumită, făcând un compliment reflexiei din oglindă.

Cu stomacul făcut ghem de emoţie, Stacy coborî scările. Menajera aranja masa în sufragerie. Încrederea de pe chipul fetei se estompă când observă că masa era pusă doar pentru o persoană. Primul impuls fu s-o întrebe pe Maria când se va întoarce Cord, însă mândria o împiedică, şi încercă să ignore posibilitatea ca el să se întoarcă acasă târziu.

- Señorita arată minunat astă seară, comentă Maria cu obişnuitul ei zâmbet larg. Ai întâlnire cu Jim, poate, nu?

- Nu, zâmbi Stacy, încercând să împiedice freamătul uşor al corpului.

Tăcută, se aşeză la masă si încercă să mănânce. Dar nerăbdarea care o tortura n-o lăsa să savureze mâncărurile delicioase pe care Maria le pregătise special pentru ea. În cele din urmă, după mai multe încercări, renunţă şi se ridică de la masă. N-avea rost. Tensiunea şi nerăbdarea aşteptării îi furaseră apetitul. Nervoasă, se ridică de la masă şi începu să se plimbe prin cameră.

- Nu vă simţiţi bine, señorita? o întrebă mexicana din uşa sufrageriei.

- Mâncarea e foarte bună, Maria. Dar pur şi simplu nu mi-e foame, se scuză Stacy, nedorind s-o jignească pe bătrână.

Maria păru că acceptă explicaţia, şi începu să strângă masa. Stacy o privi câteva clipe, încercând să-şi facă curaj şi s-o întrebe unde este Cord.

- Să vă aduc cafeaua pe terasă?

- Da, mulţumesc, murmură Stacy, absentă. Tăcută, porni să iasă din cameră, apoi se opri şi întrebă pe un ton nepăsător: Domnul Harris se va întoarce devreme?

- Oh, nu. Ia cina la un fermier, în seara asta. De obicei vine foarte târziu, răspunse femeia, apoi plecă la bucătărie.

Supărată, Stacy ieşi din sufragerie pe verandă. Speranţele i se năruiseră.

Singurătatea părea să i se scurgă prin oase, distrugându-i toate bucuriile şi încrederea pe care reuşise să le adune. Fără să-şi poată găsi liniştea, Stacy se rezemă de coloana care susţinea balconul de deasupra. Lupta cu disperare să ignore tristeţea care o învăluia. Apa piscinei strălucea în lumina slabă a amurgului. Se uită în direcţia cimitirului familiei, de pe dealul din spatele fermei. Şopti o rugăciune către Doña Elena, bunica lui Cord. Dacă ea înţelegea cât de mult iubea Stacy acest ţinut şi pe nepotul ei, poate că fantoma ei va interveni în favoarea sa. Dar nu, asta nu se putea întâmpla decât în visele sale. Chiar dacă îşi dorea ca spiritul Donei Elena să i-l aducă pe Cord, acest lucru era imposibil.

Dusă pe gânduri, auzi nişte paşi pe verandă. Presupunând că era Maria care-i aducea cafeaua, rămase în continuare sprijinită de coloană, nedorind ca mexicana să-i vadă lacrimile care-i perlau ochii.

- Pune cafeaua pe masă, Maria. Îmi torn eu în ceaşcă imediat, zise Stacy pe un ton uşor răguşit.

- Cafeaua e deja aici. Te superi dacă mă servesc şi eu înainte de a se răci? sosi răspunsul.

- Cord! şopti ea.

O clipă avu impresia că n-o s-o mai ţină picioarele. Exact atunci el se apropie de ea.

- Stacy, te simţi bine? o întrebă el, prinzând-o puternic de umeri.

- Da, da, n-am nimic. M-ai speriat, atâta tot, replică Stacy tulburată.

- Am avut impresia că erai gata să leşini. Erai palidă ca o stafie. Eşti sigură că te simţi bine?

În vocea lui se simţea îngrijorarea. Apropierea bărbatului o tulbura. Era atât de conştientă de prezenţa lui, încât nici nu îndrăznea să-şi ridice privirea. Nu putea să-l lase să vadă ce se petrecea în sufletul ei.

- Mă doare! zise Stacy pe un ton slab.

- Iartă-mă, spuse Cord, depărtându-se brusc. Nu mi-am dat seama că te ţin atât de strâns, încheie el.

Stacy se ţinu tare. Nu trebuia să se poarte ca o scolăriţă. În definitiv, asta era ce-si dorise, o sansă de a fi singură cu el. Problema era că nu putea articula nici un cuvânt. Cât de usor ar fi fost să-i spună pur si simplu că îl iubeste. Se apropie usor de el.

- Vrei o ţigară? o întrebă Cord.

- Da, mulţumesc, răspunse ea, urmărindu-i degetele agile deschizând pachetul de ţigări si scoţând o ţigară pe care i-o aprinse.

- Maria zicea că vii târziu. Mi-a spus că esti plecat la cină la un fermier. Ai mâncat? îl întrebă ea, încercând să nu pară prea îngrijorată.

- Da, răspunse el pe un ton indiferent.

- De obicei aceste cine se termină atât de devreme? îl întrebă Stacy, încercând cu disperare să întreţină conversaţia.

- Nu, încă mai continua când am plecat eu, sosi răspunsul lui, si Stacy avu impresia că el nu voia să mai discute despre asta.

- Presupun că esti foarte obosit. Poate-ar fi mai bine să plec si să te las să te relaxezi? sugeră ea, dorindu-si însă să nu mai simtă durerea din piept.

- Azi esti foarte îndatoritoare, răspunse Cord, ridicând o sprânceană, curios. Asa-i, sunt cam obosit, dar nu, nu e nevoie să pleci. Dar, dacă vrei să te faci utilă, poţi să mă servesti cu o cească de cafea. Fără să-i mai răspundă, Stacy se îndreptă spre masă. Cum stătea acolo, scăldată în lumina din sufragerie, auzi vocea joasă a lui Cord: Îţi stă foarte bine în rochia asta.

- Mulţumesc, murmură ea, încercând să-si stăpânească mâna să nu mai tremure.

-Aşteptai vreo vizită în seara asta? o întrebă el, şi tonul i se schimbă din indiferent în cel zeflemitor, familiar.

- Nu, răspunse repede Stacy. Am vrut doar să mă îmbrac cu ceva mai diferit.

Cord se ridică şi veni lângă ea. Fata îi întinse cafeaua şi ochii îi străluciră când îi întâlni pe ai lui.

- Speram să nu te fi culcat, spuse deodată Cord, mutându-se din lumină ca ea să nu-i poată vedea expresia de pe chip.

- Oh! făcu Stacy, şi rămase fără grai.

- Voiam să-ţi cer scuze pentru după-amiaza de azi. Faci o treabă excelentă cu organizarea petrecerii, iar eu am fost dur fără un motiv anume. Ezită o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să spună ceva, dar ea tăcu. Greşeala a fost a mea pentru că nu ţi-am spus nimic despre catalog, continuă el.

- Nu, se grăbi Stacy să spună. Ar fi trebuit să-mi dau seama că...

- Ah! râse Cord. Râsul lui profund, cald, o învălui şi o încântă. Hai să încheiem discuţia până nu înfiinţăm o societate de admiraţie mutuală.

Cord se duse la marginea verandei, unde mai devreme stătuse Stacy. Ea se plimbă pe verandă, ţinând strâns cu ambele mâini ceaşca de cafea.

- Oh, au răsărit stelele! exclamă ea uitându-se pe cerul ca de catifea.

- Nu-mi spune că n-ai mai văzut stele până acum, zise el râzând.

- Ba da, dar până acum erau doar câteva stele pe cer, iar în acest moment sunt mii, îi explică Stacy, radiind de entuziasm. Părea atât de trist cerul până acum, fără lună şi doar cu câteva stele, însă a

devenit magnific.

- Spune-mi, Stacy, o întrebă el rezemându-se de coloană si privind-o atent. Chiar esti asa cum pari a fi? O clipă esti o fetiţă cu ochi visători, entuziasmată de cerul înstelat sau de o floare, ori mai stiu eu de ce altceva, altă dată esti temperamentală si gata să te iei la bătaie, iar alteori esti o tânără sofisticată care poartă o rochie fină de satin, ca acum. Cine esti tu cu adevărat?

- O rugăm pe adevărata Miss Stacy Adams să se ridice! râse ea. Dar când el nu râse, ea adăugă, cu toată onestitatea de care putea fi în stare: Presupun că eu sunt în toate ipostazele.

Încercă să citească expresia din ochii lui, dar el se afla în umbră.

- Cred că s-a făcut târziu, spuse Cord încet. Ar trebui să intrăm.

- Sunt cam obosită, replică Stacy. Ne vedem mâine.

Părăsi veranda si intră în living cât putu de calmă. Cord o
urmă la câţiva pasi, iar când el intră înăuntru telefonul începu să sune. De la baza scărilor Stacy îl auzi răspunzând:

- Ferma Harris, Cord la telefon... Da, Lydia. Am plecat de la masă un pic mai devreme decât plănuisem. Voiam să te sun...

Gemând înăbusit, Stacy porni să urce în fugă treptele. Nu putea suporta să-l audă vorbind cu Lydia. Altfel, mâine dimineaţă va suferi si mai mult

când îl va revedea.

Capitolul 10

Trei zile au trecut de la acea seară alături de Cord. În jurul ochilor ei apăruseră cearcăne, semn al nopţilor nedormite şi al zilelor tensionate. Cord o ignorase şi nu se mai interesase zilnic despre evoluţia activităţilor, aşa cum procedase până atunci. De două ori chiar, când Stacy ieşise la plimbare, îl văzuse în depărtare, dar el îşi schimbase direcţia, şi o evitase. Când îşi dădu seama că el nu mai suporta s-o vadă, puse stăpânire pe ea o senzaţie zdrobitoare de înfrângere.

Brusc Stacy se ridică de pe scaun, refuzând să lase melancolia care îi dădea târcoale să-i afecteze cu activitatea. Mai avea o săptămână până la evenimentul respectiv şi mai avea o groază de lucruri de pus la punct. Era mulţumită că va fi ocupată în permanenţă cu organizarea licitaţiei şi astfel nu va mai avea timp să se gândească la propriile probleme.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Stacy răspunse scurt. Uşa de stejar se deschise larg şi în cameră intră Lydia Marshall.

- Te deranjez cumva? Fiindcă, dacă esti ocupată, mai pot astepta un minut-două, rosti aceasta.

- Nu, deloc, intră, răspunse încet Stacy, luată prin surprindere de vizita neasteptată. Cu ce te pot ajuta?

- Nu prea ai cu ce. Mă gândeam că poate ai chef de-o cafea si de puţină bârfă.

- Sigur, acceptă Stacy, întrebându-se despre ce naiba ar putea discuta cu ea. O clipă, să-i spun Mariei

să aducă niste cafea. Vrei si niste prăjiturele?

- Sper să nu te superi, dar i-am spus eu de cafea înainte să intru, sperând că vei fi liberă, veni calm replica acesteia, urmată de un râs gutural, care parcă o zgârie pe ceafă pe Stacy.

- Ce amabil din partea ta, răspunse Stacy, zâmbind formal. De pe scaunul din spatele biroului, continuă: Rareori am timp să fac o pauză. Va fi o schimbare binevenită.

- La fel mi-am zis si eu, spuse Lydia, ridicându-se de pe scaun când intră mexicana cu cafelele. Iau eu asta, Maria. Nu am comandat nici o prăjitură. Tu vrei, Stacy? Eu trebuie să am grijă la siluetă, asa că voi refuza.

Când Stacy negă, Lydia îi spuse un „mulţumesc“ scurt mexicanei, ca s-o scoată din cameră.

Aerul de stăpână a casei pe care-l adoptase Lydia o irita pe Stacy, care cu greu reusi să accepte ceasca de cafea aburindă oferită de ea.

- Ah, să nu uit! exclamă Lydia, aplecându-se după geanta pe care si-o lăsase lângă scaun. Eram lângă imprimantă si mi-am adus aminte că Cord a pomenit ceva despre o ofertă de vânzări, aşa încât am luat-o eu. Sper că nu te superi. Mi-a povestit cât de mult munceşti, şi mi-am zis că n-ar fi rău să te scutesc de un drum în oraş.

- Mulţumesc, răspunse calm Stacy, acceptând explicaţia. Din păcate, tot trebuie să merg în oraş

pentru alte treburi. Cu toate acestea, cred că domnul Harris va aprecia gestul tău.

- Păi, ştiam cât de supărat a fost din cauza asta, continuă Lydia zâmbind. Sper că nu s-a comportat prea dur. Ştiu cât de temperamental poate fi uneori.

Familiaritatea se subînţelegea destul de clar din cuvintele Lydiei, care se asigura astfel că Stacy înţelegea pe deplin prietenia care-i lega pe ea şi pe Cord. Încet-încet enervarea începu s-o ardă pe Stacy.

- Aşa e, a fost supărat, spuse pe un ton ferm Stacy. Şi la fel am fost şi eu, dar acum totul e în regulă. A fost doar o mică problemă de comunicare.

- Mă bucur, zise Lydia, privind-o cu răceală. Eu m-am oferit să te ajut, dar Cord m-a asigurat că, dată fiind situaţia actuală, n-ar fi bine. În afară de asta, e de părere că tu faci o treabă bună.

Stacy roşi. O enerva gândul că ei discutaseră despre ea, într-una dintre conversaţiile lor.

- Domnul Harris mi-a spus că... ăă... actuala ta situaţie te împiedică să te implici activ în organizarea petrecerii, murmură Stacy, întrebându-se cum găsise puterea să vorbească.

Privirea Lydiei se îngustă şi, zâmbind, spuse:

- În acest caz, Cord ţi-a vorbit despre micile probleme cu care ne confruntăm. Apoi oftând, continuă: Toată lumea ştie ce sentimente avem unul pentru celălalt, în ciuda prostiei mele care m-a adus în această încurcătură. Mă întreb cum de-am putut fi atât de naivă, încât să renunţ la toate astea pentru un soare care străluceste si pe Riviera tot la fel. Te

asigur, Stacy, este îngrozitor să afli că pentru soţul tău nu esti decât o proprietate pe care s-o îmbrace si s-o arate ca pe o capodoperă de Renoir. Dacă n-as fi fost convinsă că îl voi regăsi pe Cord care mi-a promis că va fi totdeauna aici pentru mine, nu stiu dacă as fi ajuns atât de departe. Presupun că e de la sine înţeles că viitorul meu e din nou în siguranţă în mâinile lui. Este doar o chestiune de timp până ce totul va deveni oficial.

Stacy se apropia de limita răbdării. Nu voia să-i cunoască toate planurile „măreţe“. De ce naiba îi spunea Lydia toate acestea? Cu voce tare, Stacy reusi să spună ceva de genul cât de minunat era că totul se rezolvase între ei doi.

- Da, asa este, răspunse Lydia, dar ochii ei o studiau cu răceală pe Stacy, care rosise. Mă bucur că si tu esti de aceeasi părere. Cord e un bărbat atrăgător si, în locul tău, orice altă fată, s-ar fi îndrăgostit de el.

- Domnul Harris si cu mine rareori discutăm altceva decât afaceri, răspunse Stacy, încercând să-si ascundă emoţiile.

- Mă înţelegi, deci, că mi-ar displăcea profund să te văd rănită absolut întâmplător, când totul ar putea fi evitat cu usurinţă. Ştiu că el este oarecum responsabil faţă de tine, si n-as vrea să înţelegi gresit această atenţie pe care ţi-o acordă, zâmbi Lydia cu răceală, ridicându-se. Ei bine, acum ar fi cazul să plec si să te las să-ţi vezi de treburi. Ştiu că esti foarte

ocupată, dar repet propunerea: dacă îţi pot fi de folos cu ceva, nu ezita să-mi spui.

- E-n ordine, replică Stacy, zâmbind rigid.

Şi ea, ca şi Lydia, ştia că ar fi fost ultima persoană la care ar fi apelat pentru ajutor. Rămase pe loc, privind lung imprimatul cu ofertele de vânzări. Trezindu-se din reverie, Stacy începu să răscolească prin sertarul biroului masiv de stejar, căutând un document. Întâmplător, printre alte hârtii, dădu peste o foaie pe al cărei antet era scris „Lindsey, Pierce & Mills, avocaţi“. Şocată, privi semnătura din josul paginii: „Carter Mills, Sr.“. Ce căuta o scrisoare de la domnul Mills în biroul lui Cord? Nedumerită, începu s-o citească.

Era adresată domnului Cord Harris, Ferma Circle H., McCloud, Texas, şi continua astfel:

„Stimate domnule Harris,

Domnişoara Stacy Adams, fiica unui client, a închiriat o cabană de pe proprietatea dvs. Scriindu-vă această scrisoare, îmi depăşesc autoritatea. Aş dori să vă rog s-o supravegheaţi cu atenţie.

Moartea recentă a tatălui ei, un prieten apropiat al meu, a lăsat-o pe domnişoara Adams fără nici o rudă în viaţă. Tatăl ei i-a lăsat o avere substanţială, aşa încât are viitorul asigurat. Din fericire, în trecut a fost foarte protejată şi ferită de orice necazuri. În ciuda protestelor mele, a insistat să-şi autoim- pună acest exil, ca să-şi revină după pierderea suferită. Este o fire încăpăţânată şi cu o voinţă puternică. Fiind crescută în oraş, nu-i pregătită pentru viaţa dură

texană, şi nici pentru posibilele pericole pe care o tânără le-ar putea avea de înfruntat.

A refuzat să discute durata şederii ei acolo, insistând că va fi pe termen nedefinit. V-aş fi recunoscător, domnule Harris, dacă aţi putea s-o convingeţi să se întoarcă. Dacă totuşi nu veţi reuşi, vă rog să acceptaţi responsabilitatea de a avea grijă de ea. Am ataşat acestei scrisori un cec, care sper că va acoperi orice cheltuială care ar putea fi făcută. Al dvs., Carter Mills, Sr.“

- Nu, şopti Stacy, uitându-se lung la semnătura din josul paginii.

Scrisoarea explica o mulţime de lucruri. De ce Cord fusese atât de ostil în prima zi în care se întâlniseră, sfătuind-o să se întoarcă în oraşul de unde venise. De ce se simţise atât de responsabil atunci când ea căzuse de pe Diablo, şi insistase să rămână la fermă până îşi revenea. Iar după ce se însănătoşise, episodul cu Diablo îi oferise un motiv s-o ţină în continuare aici. Tot din acelaşi motiv fusese îngrijorat şi când unul dintre oamenii lui încercase să profite de ea. Acum totul era clar. De când venise aici, el îşi asumase postura de protector, şi asta era tot.

Valuri de ameţeală o cuprinseră în timp ce privea în gol pe fereastră clădirile şi dealurile din împrejurimi. O mână dolofană, arămie, îi atinse braţul.

- Vă simţiţi bine, domnişoară? veni vocea îngrijorată a menajerei.

Încet, Stacy se întoarse şi reuşi să zâmbească slab înainte de a răspunde:

- Da, mă simt bine, Maria.

- Nu arătaţi prea bine, clătină ea din cap. Poate c-ar trebui să vă odihniţi un pic?

- Nu-i cazul, mă simt bine, repetă Stacy nerăbdătoare. Apoi adăugă pe un ton mai calm: Chiar mă simt bine. E puţină zăpuseală.

Mândria si un sentiment de fatalitate apăsau umerii tinerei, care se ridică de pe scaun. Un calm nefiresc pusese stăpânire pe ea, si reusi să disocieze constienţa de durere. Dacă va reusi să-si menţină cu stoicism calmul si să-si stăvilească emoţiile, va putea să reziste până la sfârsitul săptămânii. Cu prima ocazie îl va anunţa pe Cord că se va întoarce acasă, în Est, imediat după ce se va încheia licitaţia. Asta îl va elibera de orice responsabilitate în ce-o privea si va scăpa definitiv de ea. Cu un gest mecanic puse la loc scrisoarea avocatului si luă actul care o interesa.

* *

În seara aceea, Stacy cobora scările si îl văzu pe Cord discutând în hol cu Maria. Ţinuta lui elegantă îi dădu de înţeles că-si petrecea seara în oras. Încă sub efectul socului de mai devreme, se îndreptă spre el. Calmă, asteptă linistită până ce termină de discutat cu Maria.

- Ai ceva de vorbit cu mine? o întrebă el tăios.

- Dacă îţi poţi rupe un minut din timpul tău, da, replică Stacy la fel de sec, ignorându-si bătăile greu de controlat ale inimii.

- Ce doreşti?

- Doream să-ţi spun doar că imediat ce se va încheia licitaţia, voi pleca acasă, zise Stacy încet dar ferm.

Cord ridică o sprânceană, iar privirea i se înăspri.

- E cam pripită decizia, nu crezi? comentă el, şi adăugă fără să-i aştepte răspunsul: Înţeleg că nu-mi ceri permisiunea.

- Aşa-i, nu ţi-o cer.

- Aha, zise Cord. Nici nu mă prea aşteptam să rezişti atâta, continuă el pe un ton rece.

*
* *

Soarele dimineţii era sus, deasupra munţilor, când Stacy se trezi a doua zi. Cu un gest mecanic, îşi scoase rochia mototolită în care adormise, făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî la micul dejun. Era weekend, şi azi nu prea avea ce face. Se hotărî să-şi petreacă ziua plimbându-se pe dealuri. Nu era în stare să facă faţă unei noi runde de discuţii în contradictoriu cu Cord, iar aceasta era o cale excelentă de a-l evita. După ce-i spusese Mariei să-i pregătească un prânz rece, se grăbi în dormitorul ei şi se îmbrăcă cu fusta şi ghetele de călărie.

Câteva minute mai târziu, ieşea pe uşa din faţă cu pălăria într-o mână şi mâncarea în cealaltă. Ajungând la grajduri, se duse la boxa în care se afla calul ei. Diablo tropăi de bucurie c-o revedea şi fornăi fericit

când ea îi puse şaua.

Îi făcu cu mâna lui Hank, care trecu călare pe lângă grajduri. Din fericire, acesta era ocupat şi nu se opri să-i vorbească. Privirea lui era mult prea pătrunzătoare şi nu voia să-i citească pe chip frământarea din suflet.

Diablo avea multă energie, nechezând si jucând sfidător la încercările repetate ale stăpânei sale de a-l face să meargă la pas. Atenţia lui Stacy era concentrată asupra calului în timp ce-l conducea pe poarta ţarcului. Patru persoane dădură colţul grajdului. Stacy reusi să le arunce o privire cu coada ochiului. Cele două din faţă erau oamenii lui Cord, iar cele din spate erau Lydia si Cord. Când o văzu, Cord înjură scurt si, trecând printre oamenii din faţa lui, alergă spre Stacy. Miscarea bruscă spre Diablo sperie calul, care se întoarse pe jumătate, încercând să vadă cine se apropia de el.

Înainte ca Stacy să apuce să protesteze, Cord o apucă cu o mână de talie si o coborî de pe sa, iar cu cealaltă ţinu ferm frâiele calului. Îi ordonă scurt unuia dintre oamenii săi să ţină calul.

- Ce dracu’ cauţi pe calul ăsta? se răsti el.

- Voiam să fac o plimbare, desi asta nu-i treaba ta! replică Stacy, enervând-o comportamentul lui.

- Ba e treaba mea! răcni Cord, apucând-o brusc de braţ si trăgând-o mai aproape de el. Nu ţi-a ajuns o căzătură, sau vrei să continui până o să-ţi rupi gâtul?

- Atunci a fost un accident. S-ar fi întâmplat

indiferent ce cal as fi călărit, răspunse ea furioasă. Acesta este calul meu si n-ai nici un drept să...

- Ba am tot dreptul din lume, atâta timp cât locuiesti la ferma mea, iar eu răspund de tine, o întrerupse Cord cu răceală. Şi atâta vreme cât stai la ferma asta, să nu te mai apropii de diavolul ăsta!

- Slavă Domnului că nu voi mai sta mult aici! răspunse Stacy pe un ton aspru. Enervarea atinse punctul de la care nu-i mai păsa de bărbatul puternic care o intimida. Încearcă numai să mă opreşti să călăresc acest cal! Este al meu şi îl voi călări oricând doresc!

În spate, Stacy o vedea pe Lydia Marshall care urmărea cu o expresie batjocoritoare purtarea ei copilărească. Însă, din cauza iritării, lui Stacy nu-i mai păsa de nimic altceva. De micul grup se apropia un bărbat înalt, îmbrăcat într-o ţinută sport. Era ceva familiar în mersul lui, dar Stacy era preocupată de cuvintele lui Cord.

- Am să te închid în casă, dacă trebuie, şi tot nu vei călări acest cal. Ai o mulţime de alţi cai de unde poţi alege, dacă doreşti să călăreşti, răspunse Cord, coborând tonul într-o încercare de a-şi ţine în frâu furia.

- Nu, mulţumesc, răspunse sarcastic Stacy, întorcându-se spre cal.

Tonul ridicat al vocilor şi notele furioase incitaseră animalul, care acum tropăia nărăvaş. Prinzând cu coada ochiului, în lateral, o mişcare, se pregăti de atac. Lovi cu picioarele din spate în direcţia persoanei

neidentificate. Instantaneu, Cord reacţionă, ferind-o pe Stacy din calea copitelor lui.

Ţinând-o strâns cu spatele lipit de pieptul lui, îi murmură la ureche:

- Eşti cea mai încăpăţânată femeie din câte cunosc!

Contactul fizic subit şi neaşteptat cu Cord o lăsă fără
suflare. Îşi simţi genunchii tremurând şi inima bătând puternic. Se simţea prea slăbită ca să se depărteze de el, bucurân- du-se de forţa braţelor lui şi de parfumul plăcut al coloniei. Cord o întoarse cu faţa la el, ţinând-o în continuare cu fermitate de umeri şi urmărindu-i cu o expresie gravă chipul palid.

- Până acum n-am cunoscut pe nimeni care să merite mai mult ca tine o bătaie bună, mormăi el, eliberând-o si întor- când-o spre ceilalţi.

- Bună idee! veni încuviinţarea glumeaţă a străinului de lângă Lydia.

Vocea baritonală, veselă, blocă lacrimile care ameninţau să se reverse din ochii lui Stacy. Bineînţeles! Ar fi trebuit să-l recunoască. Suspinând sacadat, se grăbi în fugă pe lângă Cord spre străinul care astepta.

- Carter, Carter! Cât mă bucur că te văd! strigă ea, aruncân- du-se în braţele tânărului.

Strigătul ei entuziasmat curmă replica lui Cord.

- Salut, iubito, spuse Carter, surprins de întâmpinarea ei entuziastă. Instinctiv, o mângâie usor

pe cap. Dacă as fi stiut că-mi vei face o asemenea primire, as fi venit mult mai devreme!

Ştergându-si lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii, Stacy îsi ridică privirea spre ochii albastri, blânzi, ai tânărului. Apariţia neanunţată a lui Carter, combinată cu răfuiala pe care tocmai o avusese cu Cord, o făcuse să-si piardă stăpânirea de sine. Îsi dădu seama că reacţia ei fusese eronat interpretată de Carter, dar era mult prea usurată că avea pe cineva aici pe care să se poată baza. Prezenţa lui reprezenta un refugiu din calea furtunii emoţiilor care aproape o extenuaseră.

- Din câte văd, voi doi vă cunoasteţi, comentă sec Lydia, întrerupând tăcerea care cuprinsese micul grup.

Stânjenită de manifestarea ei emoţională, Stacy rosi usor înainte de a se întoarce si a face prezentările. Îl prezentă

Lydiei, reusind să nu bage în seamă zâmbetul acesteia din colţul gurii. Lydia îi întinse lui Carter o mână manichiurată perfect si îl privi intens. Cord făcu un pas înainte, completând cercul. Ochii lui negri o priviră cu răceală pe Stacy când vru să i-l prezinte pe Carter, si interveni înainte ca ea să poată rosti ceva.

- Domnule Harris, mă bucur că vă întâlnesc, zise Carter, strângând cu fermitate mâna lui Cord. N-as fi crezut că voi apuca ziua în care să văd pe cineva care poate s-o împiedice pe Stacy să călărească acel cal si s-o determine să si respecte acest lucru. Vreau să vă mulţumesc atât în numele meu, cât si în numele tatălui meu că aţi avut atâta grijă de ea.

- N-am să te mint spunându-ţi că a fost o treabă usoară. Domnisoara Adams are o voinţă foarte puternică, răspunse sec Cord. O să rămâneţi mai mult timp pe aici?

- Doar cât s-o conving pe Stacy să se întoarcă cu mine acasă, zâmbi Carter, privind-o cu tandreţe. Ca logodnică, sper.

Capitolul 11

Stacy îl privi pe Cord, protejată fiind de silueta tânărului care stătea lângă ea, însă declaraţia lui Carter îl făcu pe Cord s-o privească cu nişte ochi care aruncau flăcări.

- Vai ce minunat! Nu-i aşa, Cord? gânguri Lydia, ochii săi maliţioşi scăpărând scurt spre Stacy, apoi ridicându-şi privirea spre Cord şi luându-l de braţ. Ce întâlnire romantică!

- Da, aşa este, încuviinţă Cord, dar vocea îi sună răguşit, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi păstreze autocontrolul.

Nimeni nu părea interesat de reacţia lui Stacy la cererea în căsătorie. Însă o deranja că toţi vorbeau ca şi cum ar fi fost firesc ca răspunsul ei să fie afirmativ.

- Carter, mă ocup cu pregătirea licitaţiei de cai de rasă pe care domnul Harris o organizează în fiecare an. Anul acesta va avea loc în sâmbăta care urmează. Mai poţi rămâne până atunci? îl întrebă Stacy nerăbdătoare să schimbe subiectul.

- Oh, Stacy, dar nu-i cazul să lasi un asemenea amănunt să te oprească, interveni repede Lydia înainte de a avea ocazia Carter să răspundă. Cred că te-as putea înlocui eu, ca să poţi pleca. În definitiv, este ceva special.

Ultima propoziţie îi era adresată mai mult lui Cord, iar Stacy avu impresia că Lydia era nerăbdătoare s-o înlăture cât mai curând din calea ei. Abia îsi putu stăpâni un oftat de usurare când auzi replica lui Cord.

- E prea târziu să mai facem vreo schimbare. Licitaţia se apropie si s-ar face o confuzie fără rost. Nu cred că este atât de vital ca domnisoara Adams să plece imediat, zise Cord, întor- cându-se spre Carter ca si cum l-ar fi provocat să-i dea o replică.

- Nu, bineînţeles că nu, spuse repede Carter. Ca fapt divers, tata mi-a lăsat la dispoziţie o săptămână

ca să te pot convinge să te întorci cu mine. Va fi ca o mică vacanţă. Tânărul avocat schimbă un zâmbet conspirativ cu Stacy înainte de a reveni la Cord. Există vreun hotel în oras unde as putea sta?

- Nu-i nevoie să locuiesti în oras, începu Lydia.

- Nu, poţi sta aici, o întrerupse Cord, reducând la tăcere protestul politicos al lui Carter. Avem o mulţime de camere. Acum vă rog să ne scuzaţi, mai avem niste treburi de rezolvat. Cred că ţi-am promis un prânz în oras, Lydia, nu-i asa?

Cu o mână fermă, Cord o conduse pe Lydia departe de ceilalţi. Între Carter si Stacy se lăsă linistea în timp ce el o privea în tăcere.

- Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Cu toate că n-a fost chiar o întrebare, nu? spuse el încet. Nu trebuie să-mi răspunzi

nici acum. Am să te mai întreb o dată mai târziu, într-un decor mai romantic. Acum te-aş ruga să-mi arăţi camera în care să mă instalez, apoi să mă pui la curent cu toate poveştile texane pe care le-ai auzit.

Râzând nervos, Stacy îl luă pe Carter de mână şi porniră împreună spre casă. Veselă, îi povesti întâmplări pe care le auzise de când venise ea aici, multe dintre ele căpătând o tentă comică acum. După ce intrară în casă, îi indică una din camerele de pe hol, lângă a ei, după care îi sugeră să se revadă lângă piscină peste o jumătate de oră.

Stacy plutea pe apă, leneşă, pe spate, când apăru Carter la suprafaţă lângă ea. Cei doi înotară o oră înainte de a ieşi pe mal, veseli şi extenuaţi.

- Ştiu de scrisoarea pe care tatăl tău i-a trimis-o domnului Harris înainte de sosirea mea, spuse încet Stacy, şi observă cum Carter avu decenţa să roşească.

- Trebuie să-l înţelegi pe tata că a fost foarte îngrijorat din cauza ta, comentă el, mijindu-şi ochii în soare. Şi, după cum vezi, ar trebui să fim mulţumiţi c-a procedat astfel. Eu n-am ştiut nimic despre scrisoare decât după ce ai fost accidentată. Întorcându-se spre ea ca să-i studieze fizionomia, o întrebă: Ce te-a determinat să rămâi aici - licitaţia?

Cu cât mai puţine detalii, Stacy îi explică incidentul cu Diablo, evitând să-i vorbească despre atitudinea lui Cord faţă de ea. Pe faţa lui Carter se

întinse un zâmbet răutăcios când ea termină de povestit, delectându-se la gândul umilinţei pe care Stacy fusese nevoită s-o îndure.

- Îmi şi imaginez cum arătai alergând după vite! Ce haios! chicoti el.

- Atunci n-a fost chiar atât de amuzant, replică Stacy, un pic enervată de băşcălia lui. Nu prea ai de ales când domnul Harris îţi dă un ultimatum.

- Am simţit asta după-amiază, spuse Carter un pic mai serios, dar un licăr diavolesc încă îi mai persista în privire. Nu cred că răbdarea se numără printre virtuţile lui.

- Nu prea, replică Stacy zâmbind în colţul gurii. Iar când este vorba despre mine, răbdarea pare să-i dispară total. Eu tot nu cred c-a fost bine când tatăl tău i-a trimis acea scrisoare, mai ales fără să mă întrebe şi pe mine. Când îmi aduc aminte câte lucruri urâte am zis şi am făcut fiindcă am crezut că Cord nu este decât un tiran arogant care adoră să dea ordine oamenilor din preajma lui...

- Şi vrei să spui că nu-i aşa?

- Nu. Adică... se bâlbâi ea, încercând să-i explice de ce-şi schimbase atitudinea, fără să-şi trădeze însă adevăratele sentimente.

- Nu contează, râse Carter, ridicându-se în picioare. Nu mă prea interesează persoana lui. A reuşit să te menţină întreagă şi departe de acel cal până am venit eu să te iau înapoi. Asta-i tot ce

contează pentru mine. Nu-mi pasă nici dacă ar fi Billy the Kid. Iar acum merg să mă schimb până nu mă prăjeşte de tot soarele ăsta texan.

În seara următoare, în timp ce Stacy se îmbrăca pentru cină, se temea de ce s-ar fi putut întâmpla pe parcursul mesei. Spera că va putea să-l ignore pe Cord, dacă se afla alături de Carter, dar Cord reusise cu succes să-i contrazică teoria. De la ultima conversaţie cu Carter, din seara trecută, Cord fusese prin preajma ei constant. Dacă nu lua parte efectiv la conversaţie, atunci se afla într-o cameră alăturată. Orice tentativă de a avea puţină intimitate cu Carter era anulată de prezenţa lui Cord.

Delicată si suavă de parcă s-ar fi desprins dintr-un vis, Stacy coborî scările la parter, unde o asteptau Carter Mills si Cord Harris, ambii îmbrăcaţi în sacouri albe, pentru cină. Carter nu spuse nimic, dar admiraţia din ochii lui albastri care străluceau intens era un compliment mult mai elocvent decât ar fi fost cuvintele. Ezitând, Stacy îl privi pe Cord, încercând să deslusească pe chipul acestuia vreo urmă de admiraţie, cum vedea la Carter. Însă faţa acestuia rămase indescifrabilă. Regretând că se asteptase să fie remarcată de el, se întoarse către prietenul ei.

- Sunteţi gata? îi întrebă ea.

- Gata, zâmbi Carter.

Iesiră toţi trei si se îndreptară spre masină. Stacy

se aseză în spatele soferului si asteptă nelinistită până ce Carter i se alătură pe cealaltă parte. Temătoare, se uită în oglinda retrovizoare si întâlni ochii negri, enigmatici, ai lui Cord, care apoi o evitară. Tânărul avocat urcă lângă ea, în timp ce Cord porni motorul si conduse masina pe poarta fermei. Conversaţia a

fost sumară cât a durat drumul până la casa Lydiei, Stacy prefăcându-se că admiră peisajul ce se derula prin faţa geamurilor.

- Esti foarte tăcută astă seară, comentă Carter, după ce Cord parcă în faţa locuinţei Lydiei si plecă s-o ia si pe aceasta. S-a întâmplat ceva?

- Nu, sigur că nu, replică Stacy zâmbind. Cum ar fi putut să-i explice că prezenţa soferului nu-i dădea pace. Îmi place să privesc ţinutul, mai ales când se apropie asfinţitul. Totul capătă o culoare linistitoare.

- Asa-i, fata mea, bombăni Carter în glumă. Lângă ea stă un bărbat care a traversat jumătate de ţară ca s-o vadă, iar ea admiră peisajul.

- Oh, Carter, stii cât mă bucur că esti aici, râse Stacy, constientă de confortul pe care i-l asigura prezenţa lui.

- Însă mă întreb dacă te bucuri că sunt eu sau că este vorba despre un vechi prieten, zise el privind-o atent, cu o oarecare tristeţe în ochi.

Protestul lui Stacy fu întrerupt de apropierea lui Cord însoţit de Lydia, care se agăţase de braţul lui. Stacy simţi că i se strânge inima, iar ochii îi scăpărară de gelozie.

După ce fură schimbate amabilităţile, Lydia se uită să vadă dacă pe degetul lui Stacy era vreun inel de logodnă, apoi îl privi pe Carter.

- Credeam că vom avea ceva de sărbătorit în seara asta. Sau ai uitat să aduci inelul, ca să faci

anunţul în mod oficial?

Carter reusi să facă o glumă neutră care o scăpă pe Stacy, a cărei atenţie era captată de privirea intensă a lui Cord în oglinda retrovizoare. Simţi că roşeşte sub intensitatea ochilor lui. Nedorind să participe la conversaţia dintre Lydia şi Carter, Stacy îşi impuse din nou să privească pe geam. Reuşi să-şi ascundă de Cord gelozia şi durerea amară.

Când ajunseră la destinaţie, cei patru intrară în restaurant, iar şeful de sală îl salută pe Cord, după care conduse grupul la o masă retrasă.

Carter o ajută pe Stacy să se aşeze şi apropierea lui o mai calmă. Cu o mână fină, ea ridică paharul de şampanie împreună cu ceilalţi, când Carter propuse un toast.

- Pentru Texas.

- Şi pentru fericita reîntâlnire a celor care au fost despărţiţi, adăugă Lydia, privind posesiv profilul lui Cord înainte de a-i privi şi pe ceilalţi.

Stacy fu uşurată când cina a fost servită şi consumată. Părăsind masa, Stacy şi Carter merseră, împreună cu celălalt cuplu, la bar. Stacy privea părul negru al lui Cord care mergea înaintea ei. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el se întoarse şi se uită misterios în ochii ei speriaţi.

- Sper să nu fii dezamăgită de formaţie. Membrii ei sunt, în principal, de origine mexicană, iar ritmul este latino-country, ceva mai diferit decât ritmurile cu

care eşti obişnuită.

După ce s-au aşezat la masă şi le-au fost aduse băuturile, Carter o invită pe Stacy la dans. Ea acceptă bucuroasă, fiind fericită că scăpase de prezenţa celorlalţi doi. Cei trei chitarişti începură o veche baladă cu ritm lent. Pe măsură ce îşi potrivea paşii cu Carter, încrederea îi reveni.

- Ce se întâmplă cu tine în seara asta? o întrebă deodată Carter, privind-o intens. Am impresia că te temi sau îmi ascunzi ceva.

Luată prin surprindere de neaşteptata lui francheţe, Stacy rată un pas. I se puse un nod în gât şi prin minte îi trecură sute de proteste, dar înainte de a rosti vreunul, Carter continuă:

- Nu sunt convins că vreau să-mi răspunzi. Cred că m-ai minţi sau mi-ai spune numai o parte a adevărului, zise el pe un ton extrem de serios. Şi m-ar durea prea mult indiferent de variantă. Stacy, dacă vei dori să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat, voi fi aici, despre orice ar fi vorba.

- Carter, eu... începu Stacy, şi lacrimile începură să i se adune în ochi.

- Sst! Hai să nu mai vorbim despre asta. Poate că mai târziu, când vom fi singuri, dar nu acum, îi şopti el în păr, şi o strânse mai tare în braţe.

Când ultimele note se sfârşiră, formaţia începu o nouă melodie, mai veselă, şi cei doi rămaseră pe

ringul de dans. Afecţiunea lui Carter îi asigura un suport moral şi acum putea reveni la masă cu un zâmbet mai sincer pe faţă.

Către sfârşitul serii, Carter o invită pe Lydia la dans, lăsând-o pe Stacy singură cu Cord.

- Dansează bine împreună, comentă Stacy, încercând să pară nepăsătoare.

- Geloasă? întrebă Cord pe un ton baritonal. Lydia este o femeie foarte frumoasă.

- Nu, sigur că nu, replică Stacy, dar în vocea ei se simţea un usor tremur.

Era geloasă pe Lydia, dar nu din motivul pe care-l presupunea Cord.

- Dansăm? o întrebă el încet, ridicându-se si mergând în spatele scaunului ei.

Desi n-ar fi vrut, acceptă totusi. O dată ajunsi pe ring, Cord o strânse atât de aproape la piept, încât ea fu nevoită să-si pună capul pe umărul lui. Ignorând melodia interpretată de formaţie, precum si conversaţia din jur, ignorând totul în afara prezenţei lui, Stacy dansă în tăcere, lăsându-se condusă de el.

Când melodia încetă, ca si cum s-ar fi vorbit, Cord propuse imediat să încheie seara. Temându-se să nu-si trădeze emoţiile, ea acceptă.

Drumul spre casă s-a derulat în tăcere. Pentru Stacy a fost o usurare când masina s-a oprit în faţa casei, iar ea putu, în sfârsit, să se refugieze în intimitatea camerei sale.

*
* *

În seara următoare, după cină, Stacy si Carter plecară să facă o plimbare târzie, călare. Pe drumul de întoarcere, pălăvrăgiseră continuu, veseli după plimbarea în asfinţitul soarelui.

- Dacă n-ai nimic împotrivă, merg să dau jos praful de pe mine, spuse Carter când ajunseră în faţa usii de la intrare. Ne întâlnim în jumătate de oră în curtea din spate să bem ceva?

- S-a făcut, zâmbi Stacy şi urcă, la rândul ei, în camera sa.

La puţin timp după aceea, îl întâlni pe verandă. Stătea tăcut
pe unul din scaune şi scărpina absent câinele după ureche, uitându-se departe, pe cerul nopţii. Văzându-şi stăpâna, Cajun veni vesel în întâmpinarea ei, iar Carter se ridică în picioare. Apoi se aşezară amândoi pe o banchetă.

- Ai venit repede, zâmbi Carter şi îi întinse un pahar cu băutură.

- E o noapte superbă. Mă întrebam, unde sunt toate stelele?

- Dacă aş fi fost un iubit aşa cum se cade, aş fi spus că sunt toate în ochii tăi.

- Oh, Carter! râse Stacy, rezemându-se de perne.

Cu un gest tandru, el îi cuprinse bărbia în palmă şi îi studie atent faţa.

- Aş vrea să pot spune asta şi să ştiu că e adevărat, zise el, dându-i drumul şi ridicându-se brusc.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Carter se rezemă de o coloană şi privi în zare. Adevărul cuvintelor lui readuse în sufletul ei disperarea cu care se luptase din greu s-o alunge. Într-un târziu, el spuse:

- Ai idee cât m-am gândit şi cât am plănuit această seară, de când am venit aici? În vocea lui se

simţea o amărăciune pe care Stacy o auzea pentru prima oară. Să fim singuri, fără să ne deranjeze nimeni, continuă el. O ambianţă perfectă, cu o noapte întunecoasă care să ne izoleze de restul lumii; doar câteva stele să licărească încurajatoare pe cer, şi lângă mine să fie o fată frumoasă, în ochii căreia să se citească anticiparea cuvintelor pe care urmează să i le spun. Doar că în ochii tăi nu se vede anticiparea, nu-i asa? Pe obrajii lui Stacy începură să curgă lacrimile si îsi lăsă în jos capul în faţa privirii lui acuzatoare. Aveam de gând să procedez ca la carte, în seara asta - să îngenunchez si să spun: „Stacy, te iubesc si vreau să fii soţia mea“, zise Carter cu o voce aproape monotonă. Ironic, nu-i asa? Te iubesc, dar vezi tu, sunt un bărbat prea mândru. Nu vreau să am ceva ce nu-mi aparţine. Presupun că există bărbaţi care te-ar fi cerut oricum în căsătorie, asumându-si riscul de a fi refuzaţi. Dar eu nu te cer, dintr-un alt motiv. Mă tem c-ai putea accepta, si n-as putea trăi cu gândul că tu esti, de fapt, îndrăgostită de un fermier texan.

Rusinea si umilinţa făcură umerii lui Stacy să tremure la gândul durerii si amărăciunii pe care le adusese în sufletul lui Carter. Dominându-si sentimentul de neputinţă, Carter privi silueta care suspina în tăcere si se apropie de ea, mângâind-o usor pe păr.

- Oh, Stacy, de ce a trebuit să se întâmple asa?

Glasul i se frânse si, ridicând-o de pe banchetă, o strânse cu putere în braţe.

- Carter, am vrut să-ţi spun, dar n-am avut curajul. N-am vrut să te rănesc, fiindcă stiam cât de dureros poate fi.

- O să fie totul bine, zâmbi el, compătimind-o.

- N-as fi spus „da“. Nu ţi-as fi făcut asa ceva.

- Nu, n-ai fi făcut-o, stiu asta, zise Carter depărtând-o usor de el si stergându-i obrajii. În sinea mea am stiut că esti plămădită dintr-un material mai tare.

- Mai rămâi până la sfârsitul săptămânii să mă iei acasă? îl întrebă ea.

- Desigur. Nu stii, draga mea, că te poţi bizui pe mine oricând ai nevoie? răspunse Carter cu un zâmbet care îi îmblânzi duritatea cuvintelor.

- Nu stiu ce m-as fi făcut dacă n-ai fi venit. N-as fi avut nici mândria să plec si nici puterea să rămân, i se confesă ea, cuibărindu-se la braţul lui si pornind amândoi să intre în casă.

Oftând trist, Carter făcu un pas înainte să-i deschidă usa. După ce intră, Stacy îl asteptă s-o ajungă din urmă. Dar el se opri cu un pas în urma ei, atent la ceva din faţa ei. Răceala din privirea lui o străpunse si se întoarse să vadă la ce se uita. La câţiva pasi de ea stătea Cord, cu o carte într-o mână si cu o ţigară în cealaltă. Privirea lui se îngustă când se uită dincolo de Stacy, la Carter. Brusc, Cord se

întoarse si se duse la o scrumieră în care îsi strivi cu năduf ţigara.

- Voi, tinerii, nu v-aţi întors cam devreme în seara asta? îi tachină el.

- A fost o zi lungă, murmură Stacy, si porni spre scară.

- Toate pregătirile pentru licitaţia de sâmbătă se încadrează în grafic, da?

- Desigur, dacă vrei, putem revedea si acum toate detaliile... începu Stacy, enervată de umbra de nepăsare care răzbătea din cuvintele lui.

- Nu, nu-i nevoie, o întrerupse Cord, cercetându-i ridurile de pe faţă. E destul timp si mâine dimineaţă, zise el scurt si hotărât.

- Noapte bună, domnule Harris, îi ură Carter puţin sarcastic.

- Noapte bună, Cord, adăugă si Stacy.

- Noapte bună, le răspunse acesta, urmărindu-i în timp ce ieseau din cameră.

Capitolul 12

- Bună! se auzi o voce dinspre deal.

Stacy ridică privirea şi-l văzu pe Carter coborând spre ea.

- Bună! răspunse ea zâmbind.

- Ar fi trebuit să ştiu c-am să te găsesc aici, îi reproşă Carter. Nu ştii cât e ceasul? Munceşti de la ora opt dimineaţa...

- Şi nu-i decât şapte treizeci, şi mai am câteva treburi de rezolvat, replică Stacy, ignorând reproşul care răzbătea din glasul lui. Linda şi Diane au hotărât să pună mesele în seara asta, în loc de mâine dimineaţă. M-am gândit să le dau şi eu o mână de ajutor. Ai luat lucrurile de care aveau nevoie Molly şi doamna Grayson?

- Le-am şi dus deja. M-a dat afară înainte de a apuca să gust din faimosul ei sos pentru grătar, adăugă Carter, strâmbându-se în glumă. Ce mai ai de făcut?

- Nimic, sper, răspunse Stacy, uitându-se în jur. Făcându-le cu mâna celor două femei, care terminaseră de aranjat mesele şi acum plecau, se întoarse spre Carter. Mâine e ziua cea mare. Toate greşelile mele vor deveni vizibile.

Luând-o pe după umeri, Carter o întoarse spre casă.

- Ziua s-a sfârşit. Hai să intrăm în casă şi să bem

ceva rece.

Stacy râse, în ciuda nervozităţii pe care o resimţea. Avea
nevoie de puţină relaxare, mai ales că ştia ce-o aştepta a doua zi.

- Regreţi că se apropie sfârşitul? o întrebă încet Carter.

- Nu, oftă ea. Am să mă simt mai bine când voi pleca de aici. „Şi când voi fi urmărită doar de amintirea lui Cord“, îşi zise ea în gând.

Intrară amândoi în casă şi se îndreptară direct spre curtea din spate. Stacy se aşeză pe unul din scaune, iar Carter merse să aducă băuturile. Cum stătea ea acolo, privind apusul de soare, ochii îi fură atraşi în mod inexplicabil de dealul care se ridica în spatele casei. Auzi telefonul sunând în living şi pe Carter răspunzând. Ca hipnotizată, se ridică şi porni spre deal şi spre cimitirul deocamdată ascuns privirii. Nu-l auzi pe Carter când o strigă, uitându-se lung după ea, cu paharele în mână.

Nu se opri decât când ajunse la gardul negru de fier forjat care împrejmuia cimitirul. Ignorând micile cruci răspândite în jur, se îndreptă direct spre piatra pe care stătea scris „Elena Teresa Harris“. Încet, îngenunche în faţa mormântului. Atinse cu o mână literele sculptate în piatră. Cum stătea acolo, două lacrimi i se prelinseră încet pe obraji, dorindu-si să se încarce cu putere de la cei pe care Cord îi iubise.

Durerea îi strângea inima si ea se sprijini de piatra tăcută.

Din nou auzi vocea lui Cord, dar de data asta suna atât de real, încât îsi întoarse capul să-l vadă. Probabil că avea halucinaţii, pentru că în spatele ei stătea, într-adevăr, Cord, ori poate visa, fiindcă în ochii lui strălucea o lumină ciudată. Şi totusi nu visa! Când îsi dădu seama că se afla cu adevărat lângă ea, sări în picioare si se întoarse spre el.

- Ce faci aici? o întrebă Cord.

În vocea lui se simţise o urmă de blândeţe, când văzuse durerea oglindită pe chipul ei si un oarecare sentiment de vinovăţie că fusese descoperită acolo.

- Am venit până aici să... Aproape că-i scăpase de pe buze adevărul. Emoţionată, îsi îndreptă privirea spre piatra funerară a Donei Elena. Mormântul tatălui tău, sfârsi ea încet, constientă de privirea lui care se îngusta. Mi-am amintit de tatăl tău si am crezut că, venind aici, l-as simţi mai aproape.

Luând-o de braţ, Cord o scoase din micul cimitir fără nici un alt comentariu. Stânjenită, Stacy îi privi chipul impasibil. Indiferent ce gândea el, nu se putea citi nimic pe faţa lui. Cele câteva minute de tăcere deveniră insuportabile pentru ea.

- De unde-ai stiut că sunt aici?

- Prietenul tău te-a văzut si mi-a spus, îi răspunse Cord pe un ton în care se strecurase sarcasmul.

- Oh! oftă Stacy usor.

Când ajunseră la poalele dealului, Cord îi eliberă braţul parcă dezgustat. Cu buzele strânse, Carter îi

întinse băutura, examinându-i îngrijorat paloarea chipului.

- Te simţi bine? Unde-ai fost? o întrebă el încet.

Stacy reuşi să dea din cap afirmativ la prima întrebare, înainte de a fi întreruptă de Cord. Pe un ton batjocoritor, acesta răspunse în locul ei:

- Folosea mormântul tatălui meu ca înlocuitor pentru mormântul tatălui ei. Carter o privi câteva clipe, înainte de a refuza această explicaţie. Însă Cord nu terminase. Autocompătimirea este un lux pe care acest ţinut nu-l poate permite, nu oamenilor care trăiesc aici, adăugă el, duritatea din ochii lui străpungând inima lui Stacy.

Cord se întoarse şi porni spre nord, în direcţia grajdurilor, unde se făceau pregătirile pentru grătarul de a doua zi. Stacy şi Carter îl urmară la câţiva paşi în spate. Nici unul din ei nu vorbi pe drum. Cord părea să ignore faptul că în urma lui veneau cei doi tineri, iar Carter o privi doar o dată pe Stacy.

Toţi trei trecură pe lângă şirul lung de mese, mergând spre focul pregătit pentru grătar. Cord îşi potrivi paşii astfel încât toţi trei să ajungă în acelaşi timp lângă foc. Acolo fusese săpat un şanţ lung şi în el se făcuse focul. Pe partea cealaltă cineva mai aruncă un buştean. Stacy îl recunoscu, zâmbind, pe Hank.

Mijindu-şi ochii din cauza strălucirii flăcărilor, Stacy studie aranjamentul ingenios. Curiozitatea luă

locul tensiunii care o redusese la tăcere până atunci.

- Acelea pe care este carnea sunt paturi vechi?

- Paturi de campanie, zâmbi Cord. Le învelim picioarele în staniol, ca să reţină căldura. Apoi noaptea se face cu schimbul la supravegherea focului şi ungerea cărnii cu sos.

- Dumnezeule! exclamă Stacy când văzu cantitatea enormă de carne pusă pe grătar. Nu-i prea multă mâncare?

- Noi, texanii, avem un apetit foarte mare, pufni Hank. Noi nu ne fandosim cu sandvisurile alea mititele, cum fac cei din Est. Dacă ai să stai aici să supraveghezi focul, as mai avea alte câteva treburi de făcut, sfârsi el. Apoi întorcându-se spre Carter, continuă: Poţi să vii să-mi dai o mână de ajutor? Nu mai sunt tânăr cum eram odată.

Fără să mai astepte un răspuns, bătrânul dispăru în întuneric. În sufletul lui Stacy se insinuă teama, când îsi dădu seama ce urmărea Hank, si anume s-o lase singură cu Cord. Ştia că era privită de Carter, care astepta de la ea un semn din care să reiasă că nu voia să fie lăsată singură. Dar ea nu stia ce să spună. Atunci Carter o luă la fugă, printre copaci, după Hank.

Cord fu cel care rupse, în sfârsit, tăcerea:

- Ei bine, curând vei pleca. Presupun că astepţi cu

nerăbdare ziua aceea.

- Nu tocmai, răspunse Stacy încet. Chiar mi-a plăcut aici.

Urmă un nou moment de tăcere, ca si cum Cord ar fi
meditat la afirmaţia ei.

- Îmi imaginez că esti bucuroasă că te întorci acolo unde ţi-e locul. Involuntar, Stacy se crispă când îi auzi cuvintele. Cu toate acestea îsi înăbusi dorinţa de a-i răspunde, si continuă să privească focul. Aţi stabilit, tu si Carter, data nunţii? o întrebă Cord, aruncând o creangă în foc.

- Nu încă. Probabil o vom stabili când ne vom întoarce, replică Stacy, fără să lase să i se citească durerea în voce.

Mândria o îndemna să-l lase să creadă că va avea loc o nuntă.

- Îmi trimiţi şi mie o invitaţie?

- Sigur, răspunse ea. Tu mă vei invita la a ta?

- La nunta mea? o întrebă Cord privind-o lung.

- Am uitat că n-ar fi trebuit să ştiu acest lucru, răspunse Stacy. Deşi nu înţeleg de ce ai încercat să-mi ascunzi asta. Se deduce clar din vizitele dese ale Lydiei la fermă că-ntre voi doi e ceva mai mult decât o prietenie oarecare.

- Înţeleg, murmură Cord amuzat, privind tot în foc. Presupun că Lydia ţi-a spus toate astea.

- Mai mult sau mai puţin, replică ea. „Doar că nu mi-a scris pe tablă“, gândi Stacy. Acum, că eşti eliberat de responsa- bilitarea pe care ai avut-o faţă de mine, poţi să mergi fericit pe drumul tău, iar eu pe-al meu, adăugă ea. Văzând că el o priveşte surprins, îi explică: Am aflat despre scrisoarea pe care ţi-a trimis-o tatăl lui Carter.

- Tatăl lui Carter? De unde ştii?

- Ai lăsat scrisoarea într-unul din sertarele biroului. Trebuie să-ţi spun că ai mers cam departe, ca să mă supra- veghezi permanent. Păcat că nu mi-ai spus de la început despre ea. Am fi putut să ne înţelegem mai bine, dac-aş fi ştiut.

- Nu m-am gândit. Ai fost foarte încăpăţânată. Sper doar să reuşească să-ţi controleze Carter manifestările de independenţă, zise Cord uşor amuzat, ceea ce o irită pe Stacy.

- Carter mă înţelege foarte bine, replică ea, ridicându-şi sfidător bărbia.

- Oh, sunt sigur că asa e, râse Cord. Păcat că n-are o influenţă mai mare asupra ta.

- Dac-ar fi avut, n-as fi venit aici si nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, zise ea cu o urmă de melancolie în glas.

- Asa-i, nu s-ar fi întâmplat, încuviinţă si Cord usor, după care deveni tăcut.

Curând, Carter si Hank se întoarseră cu lemne pentru foc.

- Esti gata să ne întoarcem? o întrebă Carter.

- Bună idee, spuse Cord si, întinzându-i o mână lui Stacy, o ajută să se ridice. Mâine ne asteaptă o zi lungă.

*
* *

Curtea fermei era plină de masini de toate tipurile. Licitaţia în sine se terminase cu două ore în urmă, iar exodul de masini abia începuse.

Stacy se uita la masa lungă care, mai devreme, fusese plină cu diverse feluri de mâncare. Mai rămăsese foarte puţină, iar ea oftă usurată că apreciase corect cantitatea necesară. Deja grupul ei de femei, nevestele fermierilor, începuseră să cureţe mesele de resturi de mâncare.

- Ai terminat pe ziua de azi? o întrebă Molly, umplându-i paharul cu ceai cu gheaţă.

- Tocmai mi s-a spus că sunt concediată si mi s-a ordonat să iau parte la distracţie, râse Stacy.

- Foarte bine. Acum au rămas în majoritate vecini, spuse Mary, luând-o de braţ pe Stacy si ducând-o

departe de masă. Vei avea ocazia să vezi o petrecere frumoasă, în stil vechi.

- Hei, unde-mi luaţi gazda? veni o întrebare veselă din spatele lor.

Tresărind nervos, Stacy păli la auzul tonului posesiv. Cu inima bătând nebuneste, simţi o mână puternică pe umărul ei.

- Cord! exclamă Mary. Era si cazul să te alături si tu musafirilor. Ai stat cu caii ăia toată ziua.

- Văd c-ai reusit s-o smulgi pe Stacy de lângă masă, replică el, zâmbind siluetei de lângă el. Ai făcut o treabă minunată, Stacy. Îmi pare rău că n-am reusit să-ţi dau o mână de ajutor, desi văd că n-ai avut nevoie.

- Mulţumesc, se bâlbâi ea, rosind din cauza laudei pe care o primea din partea lui. Însă au fost toţi îngăduitori cu mine. Sunt sigură c-am reusit să repar o mulţime de greseli pe care le-am făcut.

- Esti prea modestă, o corectă Molly. Cu o persoană atât de dulce cum esti tu, e normal ca toţi să te iubească si să facă tot ce le stă în putinţă ca să te ajute.

În ochii lui Stacy se adunară lacrimile când auzi aceste cuvinte. Ştiind că acestea vor fi ultimele zile pe care si le va mai petrece aici, spuse încet:

- Cu toţii m-aţi făcut să mă simt acasă si n-am să vă uit niciodată.

Mâna lui Cord se crispă pe umărul ei, durerea acută făcând-o să-si ridice faţa spre el. El o privi

intens în ochi câteva momente, întrebător si confuz, după care îsi îndreptă atenţia spre cele două femei.

- Petrecerea din această seară este, în acelasi timp, si o petrecere de adio pentru Stacy. Mâine dimineaţă ne va părăsi, afirmă Cord, serios.

Răsunară o mulţime de proteste şi obiecţii, care o făcură pe Stacy să regrete ambiguitatea afirmaţiilor sale, când spusese că va pleca imediat după petrecere. Dac-ar fi ştiut ei cât de puţin îşi dorea ea să plece!

- De ce pleci atât de curând? o întrebă Mary. Credeam că vei mai rămâne încă cel puţin o săptămână.

- Carter trebuie să fie înapoi luni, aşa încât am hotărât să plecăm împreună, le explică Stacy. Dacă vom călători împreună, drumul nu va mai părea atât de lung.

- Voi doi plecaţi singuri? o întrebă Molly, încruntându-se uşor şi privindu-l pe Cord.

- Nţ, nţ, nţ, Molly, vezi că-ţi dezvălui vârsta, glumi Cord. Nu ştii că ai de-a face cu o generaţie modernă? Codurile noastre morale sunt învechite pentru ei. Acum vă rog să mă scuzaţi, cred c-ar fi cazul să trec şi pe la ceilalţi oaspeţi.

În ciuda tonului lui nepăsător, Stacy simţi amărăciunea din cuvintele pe care le rostise. Stânjenită de implicaţii, se întoarse spre cele două femei.

- Te-ai hotărât să te măriţi cu Carter? o întrebă încet Mary.

- Nu, răspunse Stacy pe negândite.

- Vorbim de lup. murmură Molly, iar Stacy se uită în jur şi-l văzu pe Carter care se apropiase. Aşadar, mâine ne iei fata, glumi Molly.

- Normal, o vreau numai pentru mine, răspunse Carter, luând-o după umeri. În afară de asta - adăugă el, observând durerea oglindită în ochii lui Stacy - o schimbare de decor ar fi binevenită. Uitându-se în ochii întrebători ai lui Carter, Stacy ratã privirea schimbată între mamă şi fiică. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, as dori să dansez cu gazda noastră, zâmbi Carter, conducând-o posesiv spre ringul de dans. Când ajunse, o întoarse cu faţa spre el. Ce s-a întâmplat acolo? L-am văzut pe Cord plecând înainte să ajung eu. Ce-a spus de te-a făcut să arăţi asa? o întrebă el, studiindu-i expresia tulburată.

- N-a zis nimic, murmură Stacy, absentă, zărindu-l pe Cord care-i urmărea din mijlocul mulţimii. Cred că eu sunt cauza, oftă ea, privindu-l pe Carter în ochi. N-as prea vrea să plec, desi stiu că asa trebuie să procedez.

- Stacy, esti măcar sigură că-l iubesti? Dacă as fi sigur că am vreo sansă... Mărită-te cu mine, iubito. Pot să te fac fericită, stii bine.

- Nu, Carter, clătină ea din cap, cu agitaţie si nerăbdare în glas.

- Este mult mai în vârstă decât tine. De unde stii că nu-l vezi ca pe un înlocuitor al tatălui tău? Dacă nu te-as fi lăsat să vii aici, până acum am fi fost căsătoriţi. Nu înţelegi asta, Stacy? Ai nevoie de o ancoră. Lasă-mă să fiu eu ancora ta. Spune-mi că te măriţi cu mine, Stacy, spune-o acum, înainte de a regreta toată viaţa ta.

- Nu! aproape că ţipă Stacy, încercând să se smulgă din vârtejul emoţiilor provocate de cuvintele lui. Nu, repetă ea mai încet.

- Gândeste-te bine, Stacy. Cum poţi fi sigură? continuă el.

- Aici erai, Stacy? răsună o voce masculină. Nu stii că nu-i frumos să dispară gazda în toiul petrecerii?

Cu privirea înceţosată, Stacy recunoscu silueta lui Bill Buchanan.

- Doctore! rosti ea, încântată să-l vadă.

- Te superi dacă ţi-o fur pentru un dans, Carter? îl întrebă Bill, cu un licăr vesel în priviri. Sunt prea bătrân ca să stau la rând, şi asta e singura cale de a putea dansa şi eu cu ea.

Doctorul o conduse într-o zonă mai liberă şi începură să danseze. Ea privi înapoi, unde rămăsese Carter. Atenţia îi fu atrasă de silueta înaltă care se afla la câţiva paşi în spatele lui. Uitând complet de partenerul său de dans, Stacy împietri când îşi dădu seama că furia uluitoare din ochii lui Cord ar fi putut fi provocată doar de faptul că auzise conversaţia pe care o avusese ea cu Carter. Deodată Cord porni spre

ea, printre cei care se aflau pe ringul de dans. Grăbită, Stacy se întoarse spre partenerul ei, ignorând privirea nedumerită a acestuia, încercând disperată să scape de Cord în mijlocul mulţimii.

Dar era prea târziu. O mână o prinse cu fermitate de umăr, iar Cord rosti o scuză scurtă faţă de doctorul Buchanan şi, fără a-i da lui Stacy vreo şansă să protesteze, o scoase cu forţa de pe ring. Departe de lumea veselă, ea încercă inutil să se elibereze din strânsoarea lui.

- Dă-mi drumul! ţipă ea disperată.

- Taci din gură! se răsti Cord la ea. Ai vorbit deja prea mult!

- Nu-i treaba ta ce se petrece între mine şi Carter, spuse Stacy, enervată.

- Eu hotărăsc ce e şi ce nu e treaba mea, zise Cord, muşchii de pe faţă zvâcnindu-i în vreme ce o trăgea spre casă.

- Ce vrei de la mine? îl întrebă Stacy cu voce tremurată.

- Nişte răspunsuri sincere, pentru început, răspunse Cord cu fermitate, tonul coborându-i ameninţător când trecu un cuplu pe lângă ei.

Îndreptându-se spre verandă, Cord murmură o înjurătură văzând mai multe persoane adunate în jurul piscinei. Fără să ezite, o întoarse spre dealul din spatele casei. Când îsi dădu seama că se îndreptau spre cimitir, Stacy îl privi suspicioasă.

- De ce urcăm dealul? îl întrebă ea, gâfâind usor din cauza pasului alert în care o purta el.

- S-ar putea să fie singurul loc din ferma asta unde să nu fie nimeni, veni răspunsul lui scurt.

Când ajunseră în vârful dealului, el merse mai departe, până unde cei din vale nu-i puteau vedea. Se opriră la câţiva pasi de gardul cimitirului. Dându-i drumul la mână, o prinse de umeri.

- De ce m-ai minţit si m-ai lăsat să cred c-ai să te măriţi cu Carter? o întrebă el.

- Ce mai contează? murmură Stacy, încercând să se elibereze.

- Vrei să te duci înapoi? Vrei să pleci de aici? Când ea nu-i răspunse, el o scutură. Răspunde-mi!

- Nu! suspină ea. Te rog, Cord, nu îngreuna situaţia!

- De ce nu vrei să pleci?

- Pen. Pentru că, se bâlbâi ea. Oh, Cord, te rog lasă-mă, dă-mi drumul.

- Stacy, nu pot, nu acum. Vocea îi deveni deodată tandră. Nu până când nu-mi spui adevărul. De data asta, trebuie să-mi spui adevărul.

Lacrimile începură să-i inunde obrajii când se uită în ochii lui, nevenindu-i să creadă ce vedea în ei. Disperată, încercă să se asigure că tonul lui iubitor nu era numai o glumă. El o trase mai aproape, zâmbindu-i încurajator. Îi sopti:

- Nu te uita aşa la mine până nu-mi răspunzi. De ce nu vrei să mă părăseşti?

- Pentru că. începu ea, roşind. Pentru că te iubesc, Cord. Eu.

Dar buzele lui o amuţiră. Toată rezistenţa ei dispăru, iar pasiunea, care până atunci fusese ţinută sub control, erupse şi sărutul deveni senzual.

- Oh, Cord, nu-mi vine să cred, şopti Stacy, încântată de atingerea lui. Chiar mă iubeşti şi tu?

- Te iubesc dintotdeauna, zise el cu glas profund şi cu vocea întrerupându-i-se de emoţie.

- Te purtai cu mine de parcă m-ai fi urât, îl acuză ea, amuţită de o nouă serie de sărutări

- M-am îndrăgostit de tine din ziua în care te-am găsit zăcând inconştientă în pădure. Atunci am ştiut că, dacă ţi s-ar întâmpla ceva, viaţa mea n-ar mai merita să fie trăită, îi spuse el răguşit. Când te-ai făcut bine şi mi-ai spus că intenţionezi să pleci peste câteva săptămâni, am ştiut că trebuie să găsesc o cale să rămâi aici, să te determin să iubeşti acest ţinut la fel de mult ca şi mine.

- Oh, dar îl iubesc, Cord, îl iubesc cu adevărat, murmură Stacy.

- Ştiu. Nici nu ţi-am spus cât de mândru am fost de tine când am văzut cum ai muncit alături de ceilalţi bărbaţi, cu mici excepţii, bineînţeles, zâmbi el.

- Ai fost gelos pe Jim? îl tachină Stacy.

- Am fost gelos pe toţi cei care te atingeau. Chiar

şi scrisorile pe care le primeai de la Carter mă iritau, îi mărturisi el.

- Gândeste-te mai întâi la parada pe care o făceai cu Lydia. Ea mi-a spus că urmează să vă căsătoriţi. În noaptea aceea, pe verandă, am crezut că ţi-ai închipuit c-as fi Lydia.

- Cât de mult te-am dorit atunci, în noaptea aceea, draga mea!

- Dacă n-ai fi auzit discuţia pe care am avut-o cu Carter si nu m-ai fi forţat să recunosc că te iubesc, m-ai fi lăsat să plec, mâine?

- Nu ţi-as fi arătat nici un fel de îndurare, domnisoară Adams, glumi Cord, râzând. Şi acum, că esti în sfârsit a mea, nu-ţi voi mai da drumul niciodată să pleci. Şi nu va fi nici un fel de nuntă simandicoasă. Ne vom căsători cât mai curând posibil. Înţelegi, da?

- Înţeleg, Cord, si da, sunt de acord, răspunse Stacy entuziasmată, tânjind după încă un sărut.

Sfâr[it

„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01-224.16.98.

*
* *
*
* *